Посвящается

100-летию государственности Республики Южная Осетия

В этом году исполняется 100 лет со дня образования Юго-Осетинской автономной области. Национально-территориальное образование юга Осетии было учреждено при Советской власти отдельным декретом от 20 апреля 1922 года. Принятие этого документа неразрывно связано с предшествующими событиями – кровопролитной борьбой югоосетинского народа с Грузией за право на свободную жизнь и достойное будущее.

В связи с этим в 2020 году Министерство иностранных дел Республики Южная Осетия сделало Обращение к Правительствам и народам мира с призывом принять во внимание трагическую для народа Осетии дату – 100-летие геноцида осетин, совершенного правительством Грузии в 1918-1920 годах XX столетия.

В начале XX века, в результате революции 1917 года, Российская Империя прекратила свое существование и, как следствие, на обломках империи начали появляться новые государства, которые строили свои национальные государства, расширяя их границы за счет территории других народов, как это случилось в Закавказье с народом Южной Осетии.

Учитывая печальный исторический опыт взаимоотношений южной части Осетии с Грузией, перед южными осетинами вновь встал вопрос национально-государственного самоопределения.

Борьба южных осетин за национальное самоопределение в 20-х годах XX века, исключающая разделение Осетии, сопровождалась кровавым террором и военной агрессией со стороны правительства Грузии и ее новых друзей – стран Антанты.

Бывшая провинция Российской Империи – Грузия 26 мая 1918 года провозгласила свою независимость и предъявила претензии на южную часть Осетии, мобилизовав весь свой военный потенциал, прошлась «огнём и мечом» по всей Южной Осетии. Был совершен геноцид осетинского народа: около семи тысяч человек было убито – в основном женщины, старики и дети. Десятки сёл сожжены и свыше 20 тысяч осетин были изгнаны и бежали в Северную Осетию. Развязанная война против осетинского народа – одна из позорнейших страниц в истории Грузии.

Это обстоятельство в конечном итоге способствовало краху новоявленного режима в Тифлисе и установлению в 1921 году в Грузии Советской власти. Южная

Осетия вопреки воле ее народа была включена в состав этого большевистского новообразования – Грузинской советской республики.

Однако это решение никогда не признавалось населением за все 70 лет насильственного пребывания Южной Осетии в составе Грузинской ССР. Об этом свидетельствует сопротивление ассимиляторской политике правительства Грузии и многочисленные протесты осетинской интеллигенции и народа Южной Осетии в 1937, 1944, 1949, в 1989-1992 годах и следовавшие за этим репрессии, акты агрессии и войны.

К моменту распада СССР в самосознании осетин твердо укрепилось представление о том, что включение в 1922 году Южной Осетии в состав Грузии являлось не чем иным, как насильственной аннексией Грузией чуженациональной территории.

Вопрос самоопределения южных осетин на протяжении более 100 лет всегда вызывал острое неприятие у Грузии и всегда приводил к столкновению грузино-осетинских интересов; грузинские власти старались не допустить стремление юга Осетии к созданию своей государственности.

Грузинский неонацизм не прошёл и в наши дни. В 2008 году он разбился о железную волю и сплоченность народа Южной Осетии, неистребимое желание быть хозяевами на своей земле, своего будущего. Осетия выстояла и победила, с честью пройдя через неимоверные испытания, ценой колоссального самопожертвования доказала всему миру своё неотъемлемое право на свободу и достойное будущее.

Публикация данного Обращения на 11 языках мира, в том числе на всех официальных языках Организации Объединенных Наций, посвящается 100-летию образования Юго-Осетинской автономной области, прообраза современного Государства Алания.

Дмитрий Медоев,

Министр иностранных дел
Республики Южная Осетия
Цхинвал, июнь 2022 года

РЕСПУБЛИКÆ ХУССАР ИРЫСТОНЫ
ФÆСАРÆЙНАГ ХЪУЫДДÆГТЫ МИНИСТРАДЫ

СИДТ

Ирон адæмы геноцидыл 100 азы сæххæсты фæдыл фæсарæйнаг паддзахадты Хицауадтæм

Республикæ Хуссар Ирыстоны Фæсарæйнаг хъуыддæгты министрад хаты фæсарæйнаг паддзахадты Хицауадтæм, цæмæй хъусдардмæ райсой, Ирыстоны адæмæн трагикон – XX æнусы 1918-1920 азты Гуырдзыстоны хицауад ирон адæмы ныхмæ кæй сарæзта, уыцы геноцидыл 100 азы бон. 2020 азы 20 июны Ирыстоны алы бинонтæ дæр нысан кæндзысты уыцы фыдохы бон сæ хиуæттæ æмæ æввахс адæмы, гуырдзиаг тыхгæнджыты къухæй фæмардуæвæг, Хуссар Ирыстоны сабыр цæрджыты ном арынæн.

Уæдæй рацыд бирæ азтæ, фæлæ хъизæмайраг рыст нæ сабыр кæны абоны онг дæр. 1920 азы æрцæугæ тугкалæн цаутæн нæй рæстæгæй сбарæн, нæй сын ферох кæнæн, уыцы адæймагады ныхмæ фыдракæндтæн ферохгæнæн куыднæ ис, афтæ.

Рагзаманты ирæтты паддзахад – астæуккагæнусон Алани уыд иууон-территориалон баиугæнд, кæцыйы æмиу кодта иу æвзаг,

уырнынад, культурæ æмæ Кавказы сæйраг хохрагъы фæйнæфарс иумæйаг территори.

Ирыстон-Алани йæ бирææнусон историйы дæргъы æддагон æлдарадæй уыд хæдбар паддзахад, сыхаг Гуырдзыстоны хъауджыдæр, кæцы астæуккаг æнусты 300 азы бæрц уыд Персаг паддзахад æмæ Осмайнаг империйы дæлбар, уæдмæ, цалынмæ XVIII æнусы кæрон æмæ XIX æнусы райдианы уырыссаг æфсад не ссæрибар кодта гуырдзиаг адæмы оккупаци æмæ физикон куынæгкæнынадæй.

Уыцы рæстæджы æддагон тасдзинæдты ныхмæ Ирыстоны иугæндзон ныхмæлæууынад Централон Кавказы цæгат æмæ хуссары æппæт ирон æхсæнадты царды дæр уыдис иугъæдон фæзынд. Фæлæ XVIII æнусы æмбисæй райдайгæйæ Кавказы Уæрæсейы империйы активондзинад куыд тыхджындæр кодта, афтæ дзы ирæттæ сæхицæн æууæнкджын æмцæдисон фенгæйæ Уæрæсемæ райдыдтой хатын, цæмæй сæ айстаид йе скондмæ.

1749-1752 азты Петырбурджы уыд ирон минæварад Ирыстоны хуссар æмæ цæгаты цæрæг æппæт ирон æхсæнадты минæвæртты скондæй. Бæрзонд æмвæзадыл арæзтæрцæуæг минæварад, æмæ бæрзонд æмвæзадыл уагъдæрцæуæг уырыссаг-ирон баныхæстæ уыдысты фидар æвдисæн, Кавказы дæр æмæ Санкт-Петербурджы дæр Ирыстон нымад кæй уыд куыд иууон авторитетон этно-националон æхсæнад сæрмагонд геополитикон статусимæ.

Баныхæсты фæстиуæгæн арæзт æрцыд æнгом политикон ирон-уырыссаг цæдис. Ирыстон Уæрæсейы Империмæ бацыд 1774 азы, Уæрæсе Туркимæ сабырадон бадзырд куы бафыста, уый фæстæ, кæцы

аиуварс кодта Уæрæсейы паддзахады фæлгæтты барвæндон бындурыл Ирыстоны фактон æгъдауæй сфидаркæнынады ныхдуртæ.

Сæрмагондæй банысан кæнын хъæуы, Хуссар Ирыстонимæ сыхагиуæггæнæг уæды гуырдзиаг зæххытæ дæр, Гуырдзыстоны разамынады фæндонмæ гæсгæ, кæй бацыдысты Уæрæсейы империйы скондмæ, фæлæ уый æрцыд 1801 азы император Павелы Манифестмæ гæсгæ – райдианы скæсæн-гуырдзиаг, фæстæдæр та ныгуылæн-гуырдзиаг, кæцытæ Уæрæсейаг империйы фæстæдæр азты хаудысты дыууæ губернимæ – Тифлисаг æмæ Кутаисаг.

Фæлæ, æгæрстæмæй гуырдзиаг зæххытæ Уæрæсейаг империмæ куы бацыдысты, уый фæстæ дæр ирæттæ æвзæрстой фылдæр æндæвдад æрмæст гуырдзиаг феодалты æрдыгæй нæ, фæлæ паддзахы администрацийæ сæ ног сæрхъызойты рдыгæй дæр.

Гырдзиæгтæн ирон территоритæм тырнындзинад куыд «хисæрмагонд зæххытæ» сисс ног гуырдзиаг феодалты традицион политикон курс. Гуырдзиаг æлдарады агрессивон экспансийы ныхмæ сæрибар ирон цæрджыты ныхмæлæудæн алыхатт дæр уыдис адæмон-сæрибаргæнæг характер.

Зындгонд куыд у, афтæмæй 1917 азы Уæрæсейы æрцыд кардиналон æхсæнадон-политикон ивындзинæдтæ. Советон хицауиуæгады фыццаг конституцион акт уыди 1917 азы 15 ноябры истæрцæуæг Уæрæсейы адæмты барты Деклараци, кæцы раздæры Уæрæсейаг Империйы æппæт адæмтæн дæр радта хæдуагæвæрды бар.

Уæрæсейы революцион цаутæ басгуыхтысты империйы ныппырх æмæ Фæскавказы националон-падзахаддзинад аразыны райдæйæн.

Гуырдзиаг Националон Совет гермайнаг оккупацион хицауады ӕндӕвдадӕй расидт гуырдзиаг паддзахадон арӕзтад. 1918 азы 26 майы гуырдзиаг бындурӕвӕрӕг ӕмбырд райста акт хӕдбар Гуырдзыстоны Демократон Республикӕ саразыны тыххӕй.

Уӕдмӕ Ирыстоны уӕвынад кодта легитимон ӕгъдауӕй ӕвзӕрстӕрцӕуӕг Ирон Националон Совет, кӕцы национ интерестӕ хынцгӕйӕ, реализаци кодта национ нысаниуӕджы ахсджиаг хӕстӕ. 1918 азы 28 майы Ирыстоны делегатты Ӕртыккаг уанел не сразы ног гуырдзиаг разамынады фӕндоныл, йӕ хицауиуӕгад ын банымайыны тыххӕй. Ирӕттӕ райсгӕ хӕдуагӕвӕрды барыл бындуриуӕггӕнгӕйӕ хайад нӕ райстой Гуырдзыстоны парламентмӕ ӕвзӕрстыты.

Ног гуырдзиаг хицауад иуварсонӕй сбӕлвырд кодта йӕ арӕнтӕ Уӕрӕсеимӕ Сӕйраг Кавказы хохрагъыл, сӕ хъуыдымӕ гӕсгӕ уый ифтонг кодта Гуырдзыстоны ӕрдзон хъахъхъӕнынад ӕмӕ нысан кодта Ирыстоны хуссар хай ӕмбӕлон уагыл ног гуырдзиаг баиугӕнды скондмӕ бакӕнын. Уыцы пъланы ныхмӕ ӕрлӕууыдысты ӕрмӕстдӕр хохрагъы хуссар фарс цӕрӕг ӕмӕ сӕхи УСФСР сконды расидӕг ирӕттӕ.

Ног гуырдзиаг хицауадмӕ срӕгъӕд пълан – территориалон проблемӕ хуссайраг ирӕтты ныццӕгъдын ӕмӕ Уӕрӕсеимӕ арӕнгонд территоритӕ ссӕрибар кӕныны фӕрцы аскъуыддзаг кӕнын.

Афтӕмӕй, тӕккӕдӕр 1918 азы Гуырдзыстоны райдыдтой хуссайраг ирӕтты ныхмӕ ног «демократон» хицауады гарзджын тыхтӕй спайда кӕнгӕйӕ куынӕггӕнӕн операцимӕ цӕттӕ кӕнын. Ног гуырдзиаг хицауиуӕгӕнджыты нацистон риторикӕ хорз ӕвдыст ӕрцыд уӕды дуджы периодикон мыхуыры.

Гуырдзыстоны «демократон хицауад» Ирыстонмæ бабырсыны агъоммæ рапарахат кодта ныстуан «Гуырдзиаг хæстонтæм – райгуырæн уæзæг хъахъхъæнджытæм», цы ран сидт **«…ма уæд хатыр уæйгæнджытæн, хъæстæ кæлмытæн сæ лæппынтимæ, кæцытæ хъуамæ куынæг æрцæуой. Уый домдæуы гуырдзиаг адæмы хæрзиуæгæн!».**

Уæды рæстæджы газетты фыстой **«æппæт гуырдзиаг адæмы фидар фæндон æмæ йæ хицауады æнæфæцудгæ уынаффæйы тыххæй – гадзрахатæйцæуджыты ахстон æфсæн цъылынæй асыгъдæг кæнын æмæ амæрзын, æмæ зынг æфсæйнагæй нæ национ буарæй хæфдзаст сынчъытæ стонын»** (газет «Эртоба», 1920 азы, 20 июнь).

Ирыстонмæ гуырдзиаг куынæггæнджыты генералон размæбырст райдыдта 1920 азы 12 июны. 20 июнмæ куынæг æрцыд ирон политикон къухдариуæгад. Уыцы бон райсом раджы гуырдзиаг карателтæ фехстой 13 коммунары – Цхинвалы хуымæтæг цæрджыты, кæцытæ аххосджын уыдысты æрмæстдæр уымæй, ирæттæ кæй уыдысты. Хуссар Ирыстоны столицæ Цхинвал бацахсгæйæ райдыдтой сабыр ирон цæрджыты иууылдæр куынæг кæнын.

Гуырдзиаг регулярон æфсады куынæггæнæг операци æркодта мингай сабыр цæрджыты мæлæтмæ – куыд гуырдзиаг хæстонты къухæй, афтæ стонг, уазал æмæ низтæй Ирыстоны цæгат хаймæ Стыр Кавказы æфцгуытыл хизгæйæ. 50 мин адæймаджы бæрц фесæфтой сæ хæдзæрттæ, сæ фæллой æмæ сæ бахъуыд сæ цард бахъахъхъæныны охыл Хуссар Ирыстон ныууадзын.

Сæдæгай хъæутæ фæнык фестадысты, мард æрцыд 5 мин адæймагæй фылдæр. Гуырдзиаг æфсæдтæ практикон æгъдауæй басыгътой алы ирон хъæу дæр Цхинвалæй суанг цæгатаг хъæу Рукъы онг, æргæвстой цæрджыты, нæ тæригъæд кодтой нæ дæр сывæллæттæн, нæ дæр сылгоймæгтæн, нæ дæр зæрæдтæн.

Гуырдзыстоны Фæсарæйнаг хъуыддæгты министр Рамишвили æрбацыд Хуссар Ирыстонмæ æмæ æрсидт ирæттæм, цæмæй æрыздæхой сабыр куыстмæ æмæ сæндидзын кæной сæ цæрæнуæттæ. Фæлæ йын уадиссаг фæстиуæг нæ уыд, уымæн æмæ гуырдзиаг министрыл чи бауæндыд, уыцы фыццаг къордты куынæггæнæг æрдонгтæ кæнæ фехстой, кæнæ сæ тыхæй фæстæмæ асырдтой.

Тифлисмæ аздæхгæйæ министр газет «Слово»-йæн (1920 азы 3 август) йæ интервьюйы æхсызгонæй фехъусын кодта: **«Дзауаг растадонтæ ныууагътой Гуырдзыстон æмæ ацыдысты Цæгат Ирыстонмæ. Сæ базайæггæгтæ талф-тулфæй дарддæр цæуынц эвакуаци. Ссæрибаргонд зæххытæ уæрст цæуынц Рацъ, Душет æмæ æгæрстæмæй Озургеты (Гуырдзыстон) уездтæй гуырдзиаг æрцæуæггæгтыл».**

Гуырдзиаг куынæггæнджыты вандализм æмæ тугмондагдзинадыл фæдис кодтой æгæрстæмæй большевиктæ дæр. Гуырдзиаг большевик Филип Махарадзе фыста: **«Жордания æмæ Рамишвилийы хицауады директивæмæ гæсгæ ссырдуæвæг гвардионтæ кодтой, истори цъус кæй зоны, ахæм æвирхъау митæ. Цæрджыты æхстой æнæравзаргæйæ, фæллой давтой, йæ бон кæмæн уыд, уыдон лыгъдысты уыцы æгъатырдзинадæй, удæгас чи баззад, уыдон та…хицауад сфæнд кодта Хуссар Ирыстонæй фæсурын.**

Иумиагæй ирæттæ иууылдæр нымад æрцыдисты æнæзакъоныл. Нымад æрцыдисты гуырдзиаг адæмы знæгтыл æмæ æйййафынц æппæт хуызы тыхми, нæмынц сæ, дæлдзиныг сæ кæнынц, суанг сæ сæ артдзæстытæй тыхæй фæсурыны онг. Ирон адæмы ныхмæ тох кæныны истори у Гуырдзиаг хицауады худинаггагдæр фæрстæй иу».

1920 азы геноциды амæттæгты нымæц бæлвырдæй бахынцын фæзын бирæ аххосæгтæм гæсгæ. Геноциды гуыррахстыл дзурæг сты сæрмагонд къамисы документалон æрмæджытæ, кæцы куыста уыцы нымæцы гуырдзиаг минæвæртты хайадистæй дæр. Æдæппæт гуырдзиаг куынæггæнæг æфсады къухæй фæмард 5 279 адæймаджы, уыдонæй сылгоймæгтæ – 1375, сывæллæттæ – 1844. Ома, алы æртыккаг амæлæг уыд сывæллон! Иумиагæй сисгæйæ Хуссар Ирыстоны цæрджытæн куынæг æрцыд сæ 20%!

Сыгъд æрцыд 1588 цæрæн æмæ 2639 хæдзарадон агъуысты; куынæг æрцыдисты 23 мины 600 гектары байтыдтæ. Гуырдзиаг оккупацион хицауад атардтой 32 460 сæры ставдкъах фос æмæ 78 485 сæры та лыстæгкъах фос. Ирæтты цæрæнбынæтты æрцардысты сыхаг Гуырдзыстоны районтæй æрбацæуæг гуырдзиæгтæ. Астæуккаг нымадæй базианчындæуыд 3 милуан æмæ 317 мин сыгъзæрин сомы аргъ. Бирæ цæрæн пунктæ æндидзгæ дæр нал скодтой уый тыххæй, æмæ сæ чи цард, уыдон бынтондæр куынæг æрцыдисты. Æмæ сыгъдуат уæзгуытæм æрыздæхæг нал уыд.

1920 азы газет «Цæгат Кавказ» æрхаста ног зонæнтæ Хуссар Ирыстонæй чи фæхауæггаг, уыцы лигъдætты нымæцы тыххæй: **«… 50 000 адæймаджы, Цæгат Ирыстоны æмæ хайгай Кæсæджы чи**

ærynцad. Знагæй хæххон къахвæндæгтыл чи лыгъд, уыцы адæм - фыстой газетты, - **нырма дæр мæлынц æххормаг æмæ æнæбалæууæндонæй. Уыди ахæм цаутæ, сылгомаг, йæ сывæллон æххормагæй куыд мæлы, уый уынгæйæ сывæллоны аппæрста сæрсæфæнæй, стæй йæхи дæр аппæрста йæ фæдыл. Адæмы хъизæмарæн нæ уыд æмæ нырма дæр нæй кæрон».**

1921 азы большевиктæ кæй сфидар кодтой, уыцы кардиналон ивындзинæдтæм æнæкæсгæйæ, гуырдзиаг æхсæнад æгъатырæй размæ кодта, ахуыр кæуыл уыд, уыцы социалон-политикон уавæртæ. Гуыpдзыстоны советон хицауады æрфидаримæ ирæтты геноцидæн стæрхон кæнын нæ, фæлæ нымад дæр не рцыд ног гуырдзиаг коммунистон хицауады рдыгæй æппæт йæ уæвынады рæстæджы дæргъы.

Дарддæр куыд рабæрæг, афтæмæй советон Гуырдзыстон разынд астæуккагæнусон феодалон идеологийы аккаг фæдон æмæ национал-социалистон «демократийы» парахатгæнæг.

Гуырдзыстоны советон хицауиуæгад куы рфидар, уæд Гуырдзыстоны коммунистон къухдариуæггæнджытæ ирæттæм ахасты иууылдæр разындысты раздæры, 1918-1921 азты хицауады знагиуæгон курс дарддæргæнджытæ. Уый дарддæр кодта ССРЦ ныппырхы онг æмæ дарддæр кодта Гуырдзыстоны посткоммунистон режимты дæр. Уыцы идеологи мах уынæм абон дæр.

Куыд банысанчындæуыд, афтæмæй ХХ æнусы райдианы революцион катаклизмæтæ Уæрæсейаг импери ныппырх кæнгæйæ, ахъаз кодтой кардиналон æхсæнадон-политикон ивындзинæдтæн,

кæцытæ ссæрибар кодтой Уæрæсейы адæмты националон-паддзахадон арæзтадмæ фæндаг.

Фæлæ советон хицауиуæгады æрлæудæй Ирыстон дих æрцыд дыууæ хайыл – йæ цæгат хай бахауд УСФСР юрисдикцийы бынмæ, йæ хуссар хай та – ирæтты фæндон ницæмæ æрдаргæйæ автономон областы хуызы Гуырдзыстоны советон республикæйы скондмæ, æмæ уый фадат радта гуырдзиаг хицауиуæггæнджытæн ирæттæм ахасты геноциды политикæ адарддæр кæнынæн, кæцыйы фæстæдæр схуындæуыд «сабыр» кæнæ «культурон».

1944 азы гуырдзиæгтæн ногæй фадат фæцис ирæтты зæххытæ сæхи бакæнынæн – гуырдзиаг хæцæуттæ, Кремлы сын цы тыхджын гуырдзиаг сæрхъызой уыд, уый фæрцы рауæрæхдæр кодтой советон Гуырдзыстоны республикæйы арæнтæ – Цæгат Ирыстоны столицæ Дзæуджыхъæуы тæккæ къæсæры онг. Большевикты волюнтарон уынаффæмæ сæйраг Сæйраг хохрагъы цæгатвахс Тырсыгомы ирон хъæутæ иуусылдæр лæвæрд æрцыдысты советон Гуырдзыстоны скондмæ æмæ абон дæр сты оккупацийы.

Уымæй Гуырдзыстоны ССР скондмæ бахаудысты историон Ирыстоны централон кавказаг фыдæлтыккон территоритæ. Территори бацахсыны æмрæнхъ æххæст цыд бынæттон ирон цæрджыты культурон экспанси, йæ фæдыл та ассимиляци дæр. Уыцы политикæйы фæстиуæгæн махæн абон ис, чи сафтид, ахæм территоритæ, кæцытæ сæрибар сты ирондзинадæй, æмæ комкоммæдæр нысан кæны Аланыстоны историон хайы фесафын.

Афтæ 1937-1938 азты зындгонд цаутæ дæр æвыдæй нæ ныууагътой Хуссар Ирыстоны. 30 азты кæрон тугуарæн «пъланон»

репресситы фæстиуæгæн куынæг æрцыдысты ирон адæмы хуыздæр минæвæрттæ. Советон хицауады знæгты ныхмæ тох кæныны æфсон бынтондæр скуынæг ирон интеллигенци, 1920 азы гуырдзиаг куынæггæнджыты ныхмæ чи æрлæууыд, растадонты сæргъ чи слæууыд, уыдоны фехстæуыд кæнæ лагертæм хаст æрцыдысты.

1938 азы Хуссар Ирыстонæн Цæгат Ирыстоны хъауджыдæр тыхæй ныббастой гуырдзиаг дамгъуаты бындурыл фыссынад. 1944 азы Хуссар Ирыстоны æхгæд æрцыдысты ирон скъолатæ, æмæ 1951 азы та хъуыддагарæзтад раконд æрцыд гуырдзиаг æвзагмæ. Афтæмæй фыццаг хатт гуырдзиаг хицæуттæн сæ бон бацис ахуырадон-культурон æмбарынадмæ гæсгæ иу адæмы адих кæнын. Уыцы политикæ дарддæр кодта суанг 1990 азы онг – цалынмæ Хуссар Ирыстон Гуырдзыстоны скондæй рахызт æмæ хæдбар паддзахад расидт, уæдмæ.

80-йæм азты кæрон ССР Цæдисы ныппырхы тæккæ къæсæрыл Гуырдзыстоны ССР ногæй райхъал фашизмы зæрдæйыуаг, æмæ гуырдзиаг æхсæнады та популярон кæнын райдыдтой ультра радикалон политикæйы пропагандон уникалондзинад æмæ гуырдзиаг адæмы «хуыцауæй равзæргæдзинад». Æмæ лозунг «Гуырдзыстон гуырдзиæгтæн!» ссис гуырдзиаг нацисттæн XX æнусы райдиан æмæ XXI æнусы кæрон сæ хицауадты зæронд национ идейæ æвдисæг. Æндæр нациты минæвæрттæ иууылдæр нымад æрцыдысты гуырдзиаг зæххы уазджытыл, æмæ уæлдай фашистон зондахастыл адæймæгтæ та сидтысты, гуырдзиаг чи нæу, уыцы бинонты сывæллæтты гуырынад тыхæй бакъуылымпы кæнынмæ.

1920 азы геноцидæй æвдай азы фæстæ истори фæлхатт æрцыд ногæй. ССРЦ ныппырхы фæстæ Хуссар Ирыстоны адæмы нæ бафæндыд

се зноны лæгмартимæ иу паддзахады сконды цæрын æмæ аскъуыддзаг кодтой сæ фидæн Уæрæсеимæ иудзинады, Ирыстоны цæгат хайы æфсымæртимæ иумæ.

1989 æм азы гуырдзиаг неонацисттæ, куыд 1920 азы сæ фыдты фыдтæ, æрдомдтой сæ коммæ кæсын, афтæ куынæ уыдаид, уæд та ныфс æвæрдтой гуырдзиаг зæххæй «ирæтты, куыд брæттæ, афтæ амæрзын»-æй. Фæстæдæр куыд рабæрæг, афтæмæй уыцы плæнттæ æрмæст ирæттæм нæ хаудтой, фæлæ уыцы рæстæджы Гуырдзыстоны цæрæг уырыссæгтæ, абхазæгтæ, сомихæгтæ, грекæгтæ, азербайджанæгтæ, туркæгтæ-месхеттæгтæ æмæ æндæр чысыл нациты минæвæрттæм дæр.

1989 азы 23 ноябрь у Хуссар Ирыстоны ног историйы сæрмагонд бон, уыцы бон Тбилисы организацигонд æрцыд Цхинвалмæ бирæминон «тасæфтауæг марш», кæцыйы сорганизаци кодтой гуырдзиаг националон змæлды лидертæ.

1989-1992 азты Гуырдзыстон 1920 азæй фæстæмæ фыццаг хатт сæххæст кодта гæрзифтонг агресси æмæ бафæлвæрдта хæстон тыхы фæрцы Хуссар Ирыстоны басæттын. Амæттæгты иумæйаг нымæц уыд 2 000 фылдæр мæрдтæ, 3 500 фылдæр адæймаджы цæфтæ, 120 адæймаджы та фесæфтысты æбæрæгæй.

Сыгъдбаййафæг хъæуты нымæц – 117. Бакæнгæ материалон зианы аргъ ахызт 516 миллиард сомæй. Уый 2005 азы æргътæм гæсгæ у 17 миллиард USD. Цæгат Ирыстоны територи æмæ Уæрæсейы Федерацийы регистрацигонд æрцыд Хуссар Ирыстонæй 20 000 лигъдонæй фылдæр æмæ 100 000 æй фылдæр ирон-лигъдоны та, ноджы ма массон этникон сыгъдæгкæнынад кæм цыд æмæ ирæтты æгъатырæй кæм куынæг кодтой, уыцы Гуырдзыстоны мидрайонтæй.

2004 азы августы мæйы ног фюрер Саакашвилийы къухдариуæгадæй Гуырдзыстон райтынг кодта ног хæст, Хуссар Ирыстонмæ уæззау хæстон техникæ, ариллериимæ регулярон æфсæдтæ æрбакалгæйæ. Знаг нæ фæуæлахиз, фæлæ ныгуылæйнаг партнерты æххуысæй, НАТО йы бæстæты хайадистæй Саакашвили цæттæ кæнын райдыдта реваншмæ.

Гуырдзиаг неофашизмы агрессивон архæйдтыты кульминаци ссис 2008 азы августы мæйы Хуссар Ирыстонмæ гуырдзиаг æфсады бабырст, «Сыгъдæг быдыр» номимæ æххæстмасштабон куынæггæнæг операци райтынг кæнгæйæ иунæг нысанимæ – ирон цæрджыты бынтондæр скуынæг кæнын, Хуссар Ирыстоны ирондзинадæй ссæрибар кæнын, ахсджиаг стратегион Рукъы тунел бацахсын. Йæ фæстиуæг алкæмæн дæр зындгонд у.

Сæрмагондæй банысан кæндзыстæм, 1918 азæй суанг абоны онг иунæг гуырдзиаг хицауад дæр йæхимæ бæрндзинад кæй нæ райста ирон адæмы ныхмæ 1920, 1989-1992 æмæ 2008 азты бакæнгæ фыдракæндты тыххæй, хуссайраг ирæттæн сæ фыдæлты территоритыл националон-паддзахадон хæдуагæвæрды бар кæй ис, уый куыднæ нымайынц, афтæ.

Уый нæ фæлæ 100 азы дæргъы фæдфæдылонæй алы гуырдзиаг хицауад дæр регулярон æгъдауæй мадзæлттæ райсы геноциды политикæ дарддæр кæнынæн фадæттæ аразыны тыххæй.

Æнæмæнгхъæуæгыл нымайæм уый банысан кæнын, фæстаг 100 азæй алкæцыйы дæр гуырдзиаг къухдариуæгад сæ хицауадты раив-баивты рæстæджы Хуссар Ирыстон æмæ Гуырдзыстоны ирæттæм ахасты «культурон геноциды» политикæ æруромын нæ, фæлæ сæ нысæнттæ сæххæст кæныны тыххæй æртæ хатты кæй спайда кодтой

хæстон тыхæй. Æфхæрд ма баййафын алы хатт дæр расайы ног фыдракæндтæ!

Уыцы ракæндтæ æххæстæй хауынц «Хæстон фыдракæндтæ æмæ адæймагады ныхмæ фыдракæндтæм ахасты аивгъуыйгæ рæстæг хынцынæй ма пайда кæныны тыххæй» 1968 азы 26 ноябры райстæрцæуæг ИНО Конвенцийы уацтæ æмæ уагæвæрдтæм.

Сæдæ азы размæ чи уыд, ирæтты уыцы геноцид æмæ йæ фæстæйы рецидивтæн гæнæн ис радтæм куыд адæймагады ныхмæ фыдракæндты квалификаци. Иугонд Нациты Организацийы Генералон Ассамблея йæ 1946 азы 11 декабры райсгæ 96 (1) резолюцийы расидт, геноцид кæй у æхсæндунеон барады нормæтæ халæг æмæ Иугонд Нациты Организацийы мидис æмæ нысæнтты ныхмæ чи у ахæм фыдракæнд, æнæхъæн цивилизацион дуне кæуыл хъуамæ тæрхон кæна, ахæм фæзынд.

ИНО йы «Фыдракæнд ма æруадзын æмæ уый тыххæй бафхæрыны» тыххæй 1948 азы 9 декабры райсгæ Резолюцийы III уац сбæлвырд кодта бафхæрын кæй тыххæй хъæуы, ахæм ракæндтæ: геноцид; геноцид сæххæст кæныны нысанæн бадзурын; геноцид сæххæст кæнынæн комкоммæ æмæ публикон æгъдауæй ахъаз кæнын; геноциды хайад исын.

Уым ма дзырдæуы, геноцид кæнæ III уацы ранымадгонд æндæр ракæндтæ чи сараза, уыцы адæймæгты кæй хъæуы бафхæрын, уыдон конституцимæ гæсгæ бæрнджын хицæуттæ, бынаты кусджытæ сты æви хуымæтæджы адæймæгтæ, уымæ æнæ кæсгæйæ.

Æхсæнадæмон бараді ацы æмæ æндæр уагæвæрдтыл къухдариуæг кæнгæйæ, 1990 азы 20 сентябры Хуссар Ирыстоны легитимон орган – Адæмон депутатты совет характеристикæ радта 1920 азы цаутæн куыд ирон адæмы геноцид, афтæ æмæ райста сæрмагонд уынаффæ, кæцыйы дзырдæуы:

1. 1918-1920 азты цаутæ нымад æрцæуæд куыд Хуссар Ирыстоны адæмы националон-сæрибаргæнæн тох, афтæ.

2. **1920 азы ирон адæмы ныхмæ «демократон» Гуырдзыстоны къухдариуæгады архайдтытæ нымад æрцæуæд геноцидыл.**

Ирон адæмы историон мысынады 1920 азы геноциды амæттæгты ахсджиаг нысаниуæг хъусдардмæ исыны тыххæй Республикæ Хуссар Ирыстоны Президент Бибылты Анатоли йæ къух æрфыста Барамындыл ирæтты геноциды амæттæгты Мысæн бон сфидар кæныны тыххæй, кæцы æрвылаз дæр нысан цæудзæн 20 июны. Уыцы бон бæстæйы алы ран дæр, афтæ ма фæсарæнты Хуссар Ирыстоны Минæварадты уагъд цæудзысты геноциды амæттæгты Мысæн боны фæдыл мысæн мадзæлттæ.

Гуырдзиаг неонацизм нæ акарста нæ дуджы дæр. 2008 азы уый сæрсæттæн цæф баййæфта Хуссар Ирыстоны адæмы сæрибармæ бæллын æмæ æмзæрдæдзинадыл, сæхи зæххыл, сæ фидæны хицæуттæ уæвынмæ сæ æнæбасæтгæ тырнындзинадыл сæмбæлгæйæ. Ирыстон фидар фæлæууыд æмæ фæуæлахиз уый бæрц хъизæмæртты сæрты ахизгæйæ, æнахуыр бирæ туг ныккалгæйæ æнæхъæн дунейæн бауырнын кодта йæ æнæбайсгæ бар сæрибар æмæ аккаг фидæнмæ.

2008 азы августы Республикæ Хуссар Ирыстоны хæдбардзинад Уæрæсейы Федераци кæй банымадта, уый кæрон скодта Гуырдзыстоны рдыгæй тыхæй бырсынмæ тырнынад æмæ агрессивон рецидивæн, сфидар кодта историон рæстдзинад, кæцы бар дætты Кавказы аланты паддзахад сæндидзын кæнынæн æмæ сарæзта, фæстæмæ раздахæн кæмæн нал ис, ахæм паддзахадон арæзтады процесстæ.

Республикæ Хуссар Ирыстоны Фæсарæйнаг хъуыддæгты министрад йæ бæстæйы адæм æмæ Хицауады номæй бæрнджынæй сиды

-Баиугонд Нациты Организацимæ,

-Европæйы Ædасдзинад æмæ æмгуыстады фæдыл организацимæ,

-Европæйы Советмæ,

-Европæйаг Парламентмæ,

-дунейы паддзахадты Парламентаритæ æмæ Хицауадтæм,

-дунеон æмæхсæнадмæ

ахæм сидтимæ:

1.Стæрхон кæнæд æмæ æхсæндунеон-барадон бæрндзинадмæ æркæнæд Гуырдзыстоны абоны хицауады, куыд Хуссар Ирыстоны сабыр ирон цæрджыты ныхмæ 1918-1920 азты геноцид саразæг Гуырдзыстоны хицауады фæдон, афтæ;

2. Стæрхон кæнæд æмæ æхсæндунеон-барадон бæрндзинадмæ æркæнæд Гуырдзыстоны абоны хицауады, куыд большевикон

Гуырдзыстоны фæдон æмæ посткоммунистон рæстæджы Хуссар Ирыстоны сабыр ирон цæрджыты ныхмæ 1989-2008 азты бакæнгæ фыдракæндты æмхайадисæг, афтæ.

Ничи ферох ницы ферох!

Нæй адæймагады ныхмæ фыдракæндтæн рæстæгмæ гæсгæ аргъ кæнæн!

Республикæ Хуссар Ирыстон,
Цхинвал, Хицауады Хæдзар,
2020 азы 20 июнь

ОБРАЩЕНИЕ

МИНИСТЕРСТВА ИНОСТРАННЫХ ДЕЛ РЕСПУБЛИКИ ЮЖНАЯ ОСЕТИЯ

к Правительствам иностранных государств в связи с 100-летием геноцида осетин

Министерство иностранных дел Республики Южная Осетия обращается к Правительствам иностранных государств с призывом принять во внимание трагическую для народа Осетии дату – 100-летие геноцида осетин, совершенного правительством Грузии в 1918-1920 годах XX столетия. 20-го июня 2020 года каждая семья в Осетии будет отмечать эту скорбную дату в память о мирном населении Южной Осетии, родных и близких, погибших от рук грузинских карателей.

С тех пор прошло много лет, но боль страданий не стихает и в наши дни. Кровавые преступления, совершенные в 1920 году, не имеют срока давности и не могут быть забыты, как и не может быть прощения этим преступлениям против человечности.

С древности государство осетин – средневековая Алания представляла собой единое этно-территориальное образование, объединенное единством языка, вероисповедания, культуры и общей территорией расселения по обе стороны Большого Кавказского хребта.

На протяжении всей своей многовековой истории Осетия-Алания была независима от внешнего господства, в отличие от соседней Грузии, которая в средние века 300 лет была провинцией Персидского государства и Османской империи, до тех пор, пока русские войска не освободили грузинский народ от оккупации и физического исчезновения в конце XVIII – начале XIX веков.

В это время перманентное противостояние Осетии внешним угрозам было обыденным явлением в жизни всех осетинских обществ севера и юга Центрального Кавказа. Но, начиная с середины XVIII века, с усилением активности Российской империи на Кавказе, осетины увидели в ее лице надежного союзника и стали обращаться к России с просьбой принять их под свое покровительство.

В 1749-1752 годах в Петербурге с этой целью находилось осетинское посольство, представлявшее все осетинские общества юга и севера Осетии. Посольство, принятое на высшем уровне, и русско-осетинские переговоры, прошедшие на высоком уровне, стали надежным свидетельством тому, что Осетия воспринималась на Кавказе и в Санкт-Петербурге как единая и авторитетная этно-национальная общность с особым геополитическим статусом.

Итогом переговоров стал тесный политический осетино-русский союз. Вхождение Осетии в состав Российской Империи состоялось в 1774 году, после заключения Россией Кючук-Кайнарджийского мирного договора с Турцией, который снял препятствия для фактического оформления Осетии в рамках Российского государства на добровольной основе.

Надо особо отметить, что соседние с Южной Осетией современные грузинские земли, по просьбе правителей Грузии, также вошли в состав Российской империи, но уже в 1801 году по Манифесту императора Павла – сначала восточно-грузинские, а в последствии – западно-грузинские, которые в поздние годы Российской империи составляли две губернии – Тифлисскую и Кутаисскую.

Однако, даже после вхождения грузинских земель в Российскую империю осетины продолжили испытывать еще большее давление не только со стороны грузинских феодалов, но и их новых покровителей – царской администрации.

Притязания грузин на осетинские территории как на «собственные владения» становились традиционным политическим курсом новых грузинских феодалов. Сопротивление вольного осетинского населения агрессивной экспансии грузинской знати всегда носило народно-освободительный характер.

Как известно, в 1917 году в России произошли кардинальные общественно-политические перемены. Первым конституционным актом советской власти стала Декларация прав народов России от 15 ноября 1917 года, которая дала право на самоопределение всем народам бывшей Российской Империи.

Революционные события в России привели к распаду империи и началу национально-государственного строительства в Закавказье. Грузинский Национальный Совет под давлением германских оккупационных властей объявил о создании грузинского государства. 26 мая 1918 года грузинское учредительное собрание приняло акт о независимости Грузинской Демократической Республики.

К этому времени в Осетии уже функционировал легитимно избранный Осетинский Национальный Совет, который, следуя национальным интересам, реализовал ряд важных задач национального значения. Третий съезд делегатов Осетии 28 мая 1918 года отверг предложение грузинского новообразования признать его власть. Осетины не приняли участия в выборах в Грузинский парламент, основываясь на предоставленном праве на самоопределение.

Новое грузинское правительство в одностороннем порядке определило границу с Россией по линии водораздела Главного Кавказского хребта, что по их задумке обеспечивало Грузию естественной защитой и предполагало южную часть Осетии явочным порядком включить в грузинское новообразование. Единственной преградой к данному плану были сами осетины, проживающие по южную сторону хребта и которые уже объявили себя в составе РСФСР.

У нового грузинского правительства созрел план – решить территориальную проблему путем уничтожения южных осетин и освобождения территории, граничащей с Россией.

Таким образом, уже в 1918 году в Грузии началась подготовка к карательной операции с привлечением вооруженных сил нового «демократического» правительства против южных осетин. Нацистская риторика новых грузинских властей хорошо отражена в периодической печати того периода.

«Демократическое» правительство Грузии перед вторжением в Осетию выпустило обращение «К грузинским воинам – защитникам родного очага», в котором призывало **«…не щадить изменников,**

ядовитых змей с их детенышами, которые должны быть уничтожены. Этого требует благоденствие грузинского народа!».

В газетах того времени писали о твердой воле **«всего грузинского народа и непреклонное решение его правительства – железной метлой очистить и вымести гнезда измены и раскаленным железом удалить с нашего национального тела гнойники и нарывы»** (газета «Эртоба», 20 июня 1920 год).

Генеральное наступление грузинских карателей на Осетию началось 12 июня 1920 года. Уже к 20 июня было уничтожено осетинское политическое руководство. Ранним утром того же дня грузинские каратели расстреляли 13 коммунаров – простых жителей Цхинвала, вся вина которых состояла в том, что они были осетинами. С захватом столицы Южной Осетии Цхинвала началось поголовное истребление мирного осетинского населения.

Кровавая карательная операция грузинской регулярной армии привела к гибели тысяч мирных жителей – как от рук грузинских военных, так и от голода, холода и болезней при переходе через перевалы Большого Кавказа на север Осетии. Около 50 тысяч людей потеряли свои дома, имущество и были вынуждены покинуть Южную Осетию, спасая свои жизни.

Сотни сел были сожжены дотла, убито более 5 тысяч человек. Грузинские войска сожгли практически все осетинские села от Цхинвала до северного селения Рук, вырезали население, не щадя ни детей, ни женщин, ни стариков.

Министр внутренних дел Грузии Рамишвили приехал в Южную Осетию и обратился к осетинам с призывом вернуться к мирному труду и восстановлению жилищ. Серьезных результатов это не дало, так как первые же группы поверивших грузинскому министру были расстреляны карательными отрядами или подверглись насильственной депортации.

Вернувшийся в Тифлис министр радостно сообщил в интервью газете «Слово» (3 августа 1920 год): **«Повстанцы Джавского ущелья покинули Грузию и перебрались в Северную Осетию. Остатки их в спешном порядке продолжают эвакуацию. Освобожденные участки занимаются грузинскими переселенцами из Рачинского, Душетского и даже Озургетского уездов (Грузии)».**

Вандализму и кровожадности грузинских карателей удивлялись даже большевики. Так, грузинский большевик Филип Махарадзе писал: **«Озверевшие гвардейцы по директивам правительства Жордания и Рамишвили, творили такие ужасы, каких история знает очень мало. Жители расстреливались без разбору, имущество грабилось, кто мог бежал от этих ужасов, а оставшиеся в живых… правительство решило выселить из Южной Осетии.**

Вообще все осетины объявлены вне закона. Признаны врагами грузинского народа, и над ними производятся всевозможные насилия, побои, оскорбления, избиения, вплоть до насильственного выселения из родных пепелищ. История борьбы с осетинским народом – одна из позорнейших страниц правительства Грузии».

Точный учет жертв геноцида 1920 года оказался затруднен по целому ряду причин. О масштабах геноцида говорят документальные материалы специальной комиссии, работавшей с участием, в том числе и грузинских представителей. Всего грузинскими карательными войсками было убито 5279 человека, из них женщин – 1375, детей – 1844. То есть каждый третий убитый был ребенком! В общем исчислении было истреблено 20% осетинского населения Южной Осетии!

Было сожжено 1588 жилых и 2639 хозяйственных построек; уничтожено 23600 гектаров посевов. Оккупационные грузинские власти угнали 32460 голов крупного и 78485 голов мелкого рогатого скота. В места прежнего расселения осетин переселялись грузины из соседних районов Грузии. По приблизительным подсчетам, было причинено убытков на сумму 3 млн. 317 тысяч золотых рублей. Многие населенные пункты так и не были восстановлены по причине того, что все население, жившее здесь, было полностью уничтожено, и возвращаться на пепелища было некому.

Газета «Советский Кавказ» в 1920 году приводила новые данные о численности беженцев, покинувших Южную Осетию: **«…50 000 человек, нашедших пристанище в Северной Осетии и частью в Кабарде. Эти люди, писали газеты, бежавшие от врага «по горным тропинкам от голода и отсутствия приюта, вымирают по сей час массами. Были случаи, когда женщина при виде страдания своего ребенка от голода бросала его в пропасть, в реку, и сама бросалась вслед за ним. Страданиям народа не было и нет до сих пор конца».**

Несмотря на кардинальные перемены, происшедшие в 1921 году с установлением власти большевиков, грузинское общество продолжало жестко отстаивать привычные для него социально-политические установки. С установлением советской власти в Грузии геноцид осетин не только не был осужден, но и не был признан новым грузинским коммунистическим правительством за все время его существования.

Как оказалось в дальнейшем, советская Грузия была достойной наследницей средневековой феодальной идеологии и зарождающейся национал-социалистической «демократии».

После установления в Грузии советской власти, все без исключения коммунистические руководители Грузии продолжили враждебный курс прежнего правительства 1918-1921 годов по отношению к осетинам. Это продолжалось до распада СССР и продолжилось при посткоммунистических режимах Грузии. Эту идеологию мы наблюдаем и по сей день.

Как уже отмечалось, революционные катаклизмы начала XX века, разрушив Российскую империю, способствовали кардинальным общественно-политическим переменам, которые освободили было путь национально-государственному строительству народов России.

Но, с приходом советской власти, Осетия была разделена на две части – северная часть попала под юрисдикцию РСФСР, а южная, вопреки желанию осетин, в виде автономной области, была волюнтаристским методом включена в состав Грузинской советской республики, что позволило ее правителям продолжить по отношению к осетинскому народу политику геноцида, названную позже «тихой» или «культурной».

В 1944 году у грузин появилась новая возможность захвата осетинских земель – грузинские власти при поддержке влиятельного грузинского лобби в Кремле расширили границы грузинской советской республики до подступов к Владикавказу – столице Северной Осетии. Волюнтаристским решением большевиков северный склон Крестового перевала, со всеми осетинскими землями был передан в состав советской Грузии и до сих пор находится в оккупации.

Тем самым в составе Грузинской ССР оказалась солидная часть центрально-кавказских исконных территорий исторической Осетии. Параллельно территориальным захватам проводилась культурная экспансия, а за ней и ассимиляция коренного осетинского населения. В итоге этой политики мы имеем сегодня опустошённые территории, свободные от осетинского элемента, налицо потеря исторической части Алании.

Известные события 1937-1938 годов также не прошли бесследно для Южной Осетии. В результате кровавых «плановых» репрессий конца 30-х годов были уничтожены лучшие представители осетинского народа. Под видом борьбы с врагами советской власти была вырезана вся осетинская интеллигенция, расстреляны или сосланы в лагеря те, кто в 1920 году оказывал сопротивление грузинским карателям, возглавлял повстанцев.

В 1938 году Южной Осетии была навязана отличная от Северной Осетии письменность на основе грузинской графики. В 1944 году в Южной Осетии были закрыты осетинские школы, а в 1951 году переведено на грузинский язык делопроизводство. Таким образом, впервые грузинским властям удалось осуществить разделение единого

народа по образовательно-культурному признаку. Эта политика продолжилась вплоть до 1990 года – выхода Южной Осетии из состава Грузии и образования независимого государства.

В конце 80-х годов, в преддверии распада Союза ССР, в Грузинской ССР вновь пробудился дух фашизма, а в грузинском обществе начали набирать популярность ультрарадикальные политики, пропагандирующие уникальность и «богоизбранность» грузинского народа. Соответственно, лозунг «Грузия для грузин!» стал главным выражением старой национальной идеи грузинских неонацистов и их правительств в конце XX – начале XXI века. Все инородцы объявлялись гостями на грузинской земле, а наиболее фашиствующие персонажи призвали насильственно ограничивать рождаемость в негрузинских семьях.

Спустя семьдесят лет после геноцида 1920 года история повторилась вновь. После распада СССР народ Южной Осетии не пожелал жить в одном государстве со своими вчерашними палачами и определил свое будущее в единстве с Россией, вместе со своими братьями на севере Осетии.

В 1989 году грузинские неонацисты, как и их праотцы в 1920 году, потребовали покориться их воле, в противном случае, обещали «вымести осетин как мусор» с грузинской земли. Как позже оказалось, эти планы касались не только осетин, но и русских, абхазов, армян, греков, азербайджанцев, турков-месхетинцев и всех остальных представителей национальных меньшинств, проживавших тогда в Грузии.

23 ноября 1989 года особая дата в новейшей истории Южной Осетии. В этот день Тбилиси организовал многотысячный «марш устрашения» на Цхинвал, организованный лидерами грузинского националистического движения.

В 1989-1992 годах Грузия осуществила первую с 1920 года вооруженную агрессию и попыталась военной силой покорить Южную Осетию. Общее число жертв составило более 2000 человек убитых, более 3500 человек раненых, более 120 человек пропало без вести.

Число сожженных селений – 117. Сумма нанесенного материального ущерба составила более 516 млрд. рублей. Это около 17 млрд USD в ценах 2005 года. На территории Северной Осетии и Российской Федерации было зарегистрировано свыше 20 000 беженцев из Южной Осетии и свыше 100 000 беженцев-осетин из внутренних районов Грузии, где также проводились массовые этнические чистки и жестокие расправы над осетинами.

В августе 2004 года, уже в под руководством нового фюрера Саакашвили, Грузия развязала новую войну, бросив на Южную Осетию регулярные части с тяжелой техникой, артиллерией. Враг не прошел, но при помощи западных партнеров, при участии стран НАТО, Саакашвили стал готовиться к реваншу.

Кульминацией агрессивных действий грузинского неофашизма стало нападение грузинской армии на Южную Осетию в августе 2008 года, развернувшей полномасштабную карательную операцию под названием «Чистое поле» с единственной целью – полное уничтожение осетинского населения, высвобождение Южной Осетии от осетинского

элемента, выход к стратегически важному Рокскому тоннелю. Итог общеизвестен.

Особо подчеркнём, что начиная с 1918 года по настоящее время, ни одна грузинская власть не признала за собой ответственность за преступления, совершённые против осетинского народа в 1920, 1989-1992 и 2008 годах, равно как не признаёт за южными осетинами права на национально-государственное самоопределение на своих исконных территориях.

Напротив, на протяжении последних 100 лет, каждая последующая власть Грузии регулярно принимает меры, направленные на создание условий для продолжения политики геноцида.

Считаем необходимым констатировать, что все последние 100 лет, грузинское руководство, со сменяющими друг друга правительствами, не только не прекращало политику «культурного геноцида» в отношении Южной Осетии и осетин Грузии, но трижды применило военную силу для достижения своих целей. Безнаказанность всегда порождает новые преступления!

Эти деяния полностью соответствуют статьям и положениям Конвенции ООН «О неприменении срока давности в отношении военных преступлений и преступлений против человечества», принятой 26 ноября 1968 года.

Геноцид осетин, совершенный сто лет назад, и его последующие рецидивы можно квалифицировать как преступления против человечности. Генеральная Ассамблея Организации Объединенных Наций в своей резолюции 96 (I) от 11 декабря 1946 года объявила, что

геноцид является преступлением, нарушающим нормы международного права и противоречащим духу и целям Организации Объединенных Наций, деянием, осуждаемым всем цивилизованным миром.

Статья III Конвенции ООН 9 декабря 1948 года «О предупреждении преступления геноцида и наказании за него» определила наказуемыми следующие деяния: «геноцид; заговор с целью совершения геноцида; прямое и публичное подстрекательство к совершению геноцида; покушение на совершение геноцида; соучастие в геноциде».

Там же говорится, что «лица, совершающие геноцид или какие-либо другие из перечисленных в статье III деяний, подлежат наказанию, независимо от того, являются ли они ответственными по конституции правителями, должностными или частными лицами».

Руководствуясь этими и другими положениями международного права, еще 20 сентября 1990 года легитимный орган Южной Осетии – Совет народных депутатов охарактеризовал события 1920 года как геноцид осетинского народа и принял специальное постановление, в котором сказано:

1. Признать события 1918-1920 годов национально-освободительной борьбой народа Южной Осетии.

2. Признать действия руководства «демократической» Грузии против осетинского народа в 1920 году геноцидом.

Принимая во внимание особую значимость для исторической памяти осетинского народа жертв геноцида 1920 года, Президент Республики Южная Осетия Анатолий Бибилов подписал Указ об

учреждении Дня памяти жертв геноцида осетин, который будет ежегодно отмечаться 20 июня. В этот день по всей стране, а также в Посольствах и Представительствах Южной Осетии за рубежом будут проходить памятные мероприятия, посвященные Дню памяти жертв геноцида.

Грузинский неонацизм не прошёл и в наши дни. В 2008 году он разбился о железную волю и сплоченность народа Южной Осетии, неистребимое желание быть хозяевами на своей земле, своего будущего. Осетия выстояла и победила, с честью пройдя через неимоверные испытания, ценой колоссального самопожертвования доказала всему миру своё неотъемлемое право на свободу и достойное будущее.

Признание Российской Федерацией государственной независимости Республики Южная Осетия в августе 2008 года исключило захватнические устремления и агрессивный рецидив со стороны Грузии, восстановило историческую справедливость, позволившее воссоздать государство алан на Кавказе и сделало необратимыми процессы государственного строительства.

Министерство иностранных дел Республики Южная Осетия от имени народа и Правительства своей страны уполномочено обратиться к

- Организации Объединенных Наций,

- Организации по безопасности и сотрудничеству в Европе,

- Совету Европы,

- Европейскому Парламенту,

- Парламентариям и Правительствам государств мира,

- международному сообществу

с призывом:

1. Осудить и призвать к международно-правовой ответственности сегодняшнее правительство Грузии как правопреемника правительства Грузии 1918-1920 годов, совершившего геноцид против мирного осетинского населения в Южной Осетии;

2. Осудить и призвать к международно-правовой ответственности сегодняшнее правительство Грузии как правопреемника большевистской Грузии и соучастника преступлений, совершенных против мирного населения Южной Осетии в посткоммунистический период – 1989-2008 годы.

Никто не забыт и ничто не забыто!

Нет срока давности у преступлений против человечности!

Республика Южная Осетия,
Цхинвал, Дом Правительства,
20 июня 2020 года

APPEAL

BY THE MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS OF THE REPUBLIC OF SOUTH OSSETIA TO FOREIGN GOVERNMENTS

On the occasion of the centenary of the Ossetian genocide

The Ministry of Foreign Affairs of the Republic of South Ossetia appeals to foreign governments to take into consideration the tragic date for the Ossetian nation – the centenary of the Ossetian genocide, committed by the Georgian government in 1918-1920. On June 20, 2020, each Ossetian family will commemorate the civilian population of South Ossetia, their loved ones, killed by the Georgian punishers.

Many years have passed since then, but the pain of the sufferings is not subsiding. The bloody crimes against humanity committed in 1920 have no statutory limitations and cannot be forgiven or forgotten.

From ancient times the Ossetian state – the medieval Alania was a single ethno-territorial entity, united by common language, religion, culture and territory of settlement on both sides of the Greater Caucasus range.

Throughout its centuries-old history Ossetia-Alania has been independent of external domination, in contrast to neighboring Georgia, which during three centuries of the Middle Ages had been a province of the Persian state and the

Ottoman Empire, until the Russian troops liberated the Georgians from occupation and saved them from physical extermination in late XVIII – early XIX century.

At that time permanent opposition of Ossetia to external threats was an everyday occurrence in the life of all Ossetian societies in the north and south of the Central Caucasus. But from the middle XVIII century, with the enlargement of the Russian Empire in the Caucasus, the Ossetians saw a reliable ally in it and began turning to Russia with a request to take them under its protection.

For this purpose the Ossetian embassy, representing all Ossetian societies in the south and north of Ossetia, was in St. Petersburg in 1749-1752. The embassy received at the highest level as well as the high-level Russian-Ossetian negotiations became *authoritative testimonies* to the fact that Ossetia was considered both in the Caucasus and in St. Petersburg as a single and influential ethno-national community with a specific geopolitical status.

The negotiations resulted in a close political Ossetian-Russian alliance. Ossetia became part of the Russian Empire in 1774, after the conclusion of *the Kuchuk-Kainardzhi Peace Treaty* between Russia and Turkey, which lifted the obstacles to formalization of affiliation of Ossetia within the Russian Empire on voluntary basis.

It should be marked that following the appeal by Georgian rulers of that period, the Georgian lands neighboring to South Ossetia also became part of the Russian Empire, but only in 1801, in accordance with Emperor Paul's I Manifest to Georgia. Primarily eastern and later western lands made up the Tiflis and the Kutaisi provinces in the late Russain Empire.

However, after the entry of Georgian lands into the Russian Empire the Ossetians continued to experience even greater pressure not only from the Georgian feudal lords, but also from their new patrons – the tsarist administration.

Claims of the Georgians on the Ossetian territories as their "own possessions" became the traditional political course of the new Georgian feudal lords. The resistance of the free Ossetian nation to the aggressive expansion of the Georgian nobility always had a national liberation character.

It's known that dramatic socio-political changes took place in Russia in 1917. The Declaration of the Rights of the Peoples of Russia dated November 15, 1917, which gave the right to self-determination to all the peoples of the former Russian Empire, became the first constitutional act of the Soviet regime.

The revolutionary events in Russia resulted in the dissolution of the Empire and the beginning of nation-state building process in the Caucasus. Experiencing pressure from the German occupation authorities, the Georgian National Council announced the creation of the Georgian state. On May 26, 1918 t*he Constituent Assembly of Georgia* adopted the Act of Independence of the *Democratic Republic of Georgia*.

By that time the legitimately elected Ossetian National Council had already been functioning in Ossetia. Considering the national interests of Ossetia, it fulfilled a number of important tasks of national importance. On May 28, 1918 the Third Congress of the Ossetian Delegates rejected the proposal of the Georgian newly formed structure to recognize its authority, and *in accordance with the granted right* to self-determination, the Ossetians did not participate in the elections to the Georgian Parliament.

The new Georgian government unilaterally defined the border with Russia as t*he watershed of the* Greater Caucasus range. Georgia was supposed to get natural protection; while the southern part of Ossetia was supposed to be included in the Georgian newly formed structure without prior arrangements. The only obstacle to this plan were the Ossetians themselves, who lived on the southern side of the range and who had already declared themselves as a part of the Russian Soviet Federative Socialist Republic.

The new Georgian government decided to solve the territorial issue by depopulating the southern part of Ossetia and clearing the territories bordering with Russia.

Thus, yet in 1918 preparations to a punitive expedition against the people of South Ossetia, involving armed forces of the new "democratic" government began in Georgia. The Nazi rhetoric of the new Georgian authorities is well reflected in the periodical press of that period.

Before the invasion to Ossetia the "democratic" government of Georgia issued an appeal "to the Georgian soldiers – defenders of native land" stating **"…do not spare traitors, adults with their young vipers that must be destroyed. The prosperity of the Georgian nation requires that!"**

Newspapers of that time wrote about the strong will **"of the whole Georgian nation and the rigid determination of its government to clear and sweep out with an iron broom the nests of treason and to remove with hot iron the abscesses from our national body!"** (Ertoba Newspaper, June 20, 1920).

The general offensive of the Georgian raiders on Ossetia began on June 12, 1920. By June 20 the Ossetian political leadership was eliminated. Early in

the morning of the same day Georgian raiders shot the 13 communards - ordinary residents of Tskhinval, who were guilty only of being Ossetians. When Tskhinval, the capital of South Ossetia, was taken over, the total extermination on the peaceful Ossetian population began.

The bloody punitive expedition of the Georgian regular army resulted in deaths of thousands of civilians, who were killed by Georgian militaries and by hunger, cold and diseases when crossing the passes of the Greater Caucasus to North Ossetia. About 50.000 people lost their homes and property and were forced to leave South Ossetia for their lives.

Hundreds of villages were burned to the ground and over 5.000 people were killed. Georgian military burned almost all Ossetian villages from Tskhinval to the northern village of Ruk, butchered the population, sparing *neither children, women, nor the elderly*.

The Minister of Internal Affairs of Georgia of that time Ramishvili arrived in South Ossetia and addressed the Ossetians with a call to return to peaceful work and rehabilitate their homes. This did not give serious result, as the first groups who had fallen for the Georgian Minister were shot by death squads or forcibly deported.

In the interview with the newspaper "Slovo", given after his returning to Tiflis, the Minister joyfully informed (August 3, 1920): **"The rebels of the Dzhava gorge left Georgia and moved to North Ossetia. The rest of them are flying in a hurry. Georgian settlers from Racha, Dusheti and even Ozurgeti districts (of Georgia) are settling in the cleared locations"**.

Even the Bolsheviks were surprised at the vandalism and the bloodiness of the Georgians raiders. Thus, the Georgian Bolshevik Philip Maharadze

wrote: **“The savage guardsmen under the directives of the government of Zhordania and Ramishvili committed such terrible things as history knows very little about. People were shot indiscriminately, property was robbed, some could escape from these horrors and those who couldn’t were decided to be evicted from South Ossetia.**

Every Ossetian is announcedout of law. They are recognized as enemies of the Georgian people, and they are subjected to all kinds of violence, beatings, insults, up to forcible eviction from their homes. The struggle against the Ossetian people is one of the most shameful pages in the history of the Georgian government”.

For a number of reasons it has proved difficult to create an accurate list of the victims of the 1920 genocide. The scales of the genocide are evidenced by the documentary materials of the special Commission, which worked with the participation of Georgian representatives among others. In total, 5.279 people were killed by the Georgian punitive troops, including 1.375 women and 1.844 children. This means that every third killed person was a child! In total 20% of the Ossetian population of South Ossetia was exterminated.

1.588 residential and 2.639 household buildings were burned; 23.600 hectares of crops were destroyed. Georgian occupation authorities stole 32.460 herds and 78.485 small cattle. The Georgians from neighboring Georgian districts were moving to the places of former settlement of the Ossetians. According to approximate calculations the loss amounted to 3.317.000 gold rubles. Many localities have never been rebuilt because their entire population was completely destroyed and there was nobody left to return to the ashes of their burned homes.

In 1920 the newspaper “Sovetskiy Kavkaz” published new data on the number of refugees from South Ossetia: **“… 50.000 people who found shelter in North Ossetia and some in Kabarda. The newspapers wrote that these people, who fled from the enemy “on mountain paths from hunger and lack of shelter, to this hour are dying out in masses”. There were cases when a woman at sight of her child starving from hunger, threw him into the abyss, into the river and then rushed herself after him. There was no end to the suffering of the people, and there is still no end to it”.**

Despite the revolutionary changes that took place in 1921 with the establishment of the Bolsheviks government, the Georgian community cruelly continued to defend their habitual socio-political policy. With the establishment of the Soviet regime in Georgia, the Ossetian genocide not only wasn’t condemned, but during the entire time of its existence was never recognized by the new Georgian communist government.

As it turned out later, the Soviet Georgia was a worthy successor to the medieval feudal ideology and the nascent national socialist “democracy”.

After the establishment of the Soviet regime in Georgia, all the communist leaders of Georgia without exception continued to pursue the hostile policy against the Ossetians of the former government of 1918-1921. This continued until the collapse of the USSR, was followed by the post-communist regimes of Georgia, and still today we see this ideology.

As already noted, the revolutionary cataclysms of the beginning of the XX century, having destroyed the Russian Empire, contributed to socio-political changes that ostensibly paved the way for nation building of the peoples of Russia.

But with the advent of the Soviet regime Ossetia was divided into two parts – the northern part fell under the jurisdiction of the Russian SFSR, and the southern, against the will of the Ossetians, was by a voluntarist decision incorporated into the Georgian Soviet Republic in the form of an autonomous region. This fact allowed the Georgian rulers to continue the policy of genocide against the Ossetian people, which later was called "quiet" or "cultural".

In 1944, the Georgians obtained a new possibility of seizure of the Ossetian lands. The Georgian Bolsheviks, lobbied by influential group in the Kremlin, expanded the border of the Georgian Republic to the approaches to Vladikavkaz – the capital of North Ossetia. In accordance with the Bolsheviks' voluntarist decision, the north slope of the Daryal pass with all Ossetian territories was included in the Soviet Georgia and so far is occupied.

Thus, a large part of the ancestral Ossetian lands in the Central Caucasus became part of the Georgian SSR. The seizure of the territory was accompanied with cultural expansion, which was followed by assimilation of native Ossetian population. As a result of this policy today we have desolated territories cleared of the Ossetian element, so that the loss of the historical part of Alania is evident.

The notorious events of 1937-1938 did not pass without a trace for South Ossetia. As a result of the bloody "planned" repressions of the late 30s, the best representatives of the Ossetian people were wiped out. Under the guise of fighting the enemies of the Soviet regime, all Ossetian intellectuals were slaughtered; those who resisted the Georgian raiders and led the rebels were shot or exiled to camps.

In 1938, South Ossetia was dictated the writing based on Georgian writings, the one different from that in North Ossetia. In 1944, Ossetian schools were closed in South Ossetia, and in 1951, records management was translated into Georgian. Thus, for the first time the Georgian authorities managed to divide one nation on educational and cultural grounds. This policy continued until 1990 – when South Ossetia seceded from Georgia and became an independent state.

In the late 80s, on the eve of the collapse of the Soviet Union, the spirit of the fascism was reawakened in the Georgian SSR, and ultra-radical policies promoting the uniqueness and “God-chosen” origin of the Georgian people began to gain popularity in Georgian society. Accordingly, the slogan “Georgia for the Georgians!” became the main expression of the old national idea of the Georgian neo-Nazis and their governments in the late XX – early XXI century. All foreigners were declared guests on the Georgian land, and the most fascist characters were calling for forcibly restricting the birth rate in non-Georgian families.

Seventy years after the 1920 genocide, the history repeated itself. After the collapse of the USSR, the people of South Ossetia did not want to live in the same state with their yesterday’s executioners and determined their future in unity with Russia, together with their brothers in North Ossetia.

In 1989, Georgian neo-Nazis, like their forefathers in 1920, demanded of the Ossetians to submit to their will, otherwise they promised to “sweep the Ossetians as garbage” from the Georgian land. As it turned out later, those plans were not only for the Ossetians, but also for Russians, Abkhazians, Armenians, Greeks, Azeris, Meskhetian Turks and all other representatives of national minorities living in Georgia at that time.

November 23, 1989 is a special date in the modern history of South Ossetia. On that day, Tbilisi, represented by the leaders of the Georgian nationalist movement, organized a many thousand “march of intimidation” to Tskhinval.

In 1989-1992, Georgia carried out the first since 1920 armed aggression against South Ossetia and tried to conquer it by military force. The total number of victims amounted to more than 2.000 people killed, more than 3.500 people injured, and more than 120 people missing.

The number of villages burned amounted to 117. The property loss was more than 516 billion rubles or about 17 billion USD in 2005 prices. More than 20.000 refugees from South Ossetia and more than 100.000 Ossetian refugees from internal territories of Georgia, where mass ethnic cleansing and massacres of Ossetians were also carried out, have been registered in North Ossetia and the Russian Federation.

In August 2004, under the leadership of the new Fuhrer Saakashvili, Georgia unleashed a new war, throwing regular units with heavy equipment and artillery at South Ossetia. The enemy did not pass, but with the help of the Western partners and with participation of NATO countries, Saakashvili began to prepare for revenge.

The attack of the Georgian army on South Ossetia in August 2008 became the culmination of the aggressive Georgian neo-fascist activity. A full-scale punitive operation named “Clear field” was launched with only one aim of completely destroying the Ossetian population, clearing South Ossetia from the Ossetian element, and reaching the strategically important tunnel connecting North and South Ossetia. The result is well known.

We would like to emphasize that since 1918 to the present, no Georgian government has recognized the responsibility for the crimes committed against the Ossetian people in 1920, 1989-1992 and 2008. Neither those governments have recognized the right of the South Ossetians to national and state self-determination in their ancestral territories.

On the contrary, over the past 100 years, each successive Georgian government has regularly taken measures aimed at creating conditions for continuation of the policy of genocide.

We consider it necessary to state that over the past 100 years the Georgian leadership and successive governments not only did not stop the policy of "cultural genocide" against South Ossetia and the Ossetians living in Georgia, but used military force three times to achieve their goals. Impunity always breeds new crimes!

Those acts fully comply with the articles and provisions of the UN Convention on the Non-Applicability of Statutory Limitations to War Crimes and Crimes against Humanity, adopted on 26 November 1968.

The Ossetian genocide committed a hundred years ago and its subsequent relapses can be qualified as crimes against humanity. The UN General Assembly *Resolution 96 (I) of December 11, 1946* states that genocide is a crime that violates international law and is contrary to the spirit and purposes of the United Nations, an act that is condemned by the entire civilized world.

Article III of the UN Convention of December 9, 1948 on Prevention and punishment of the crime of genocide defined the following acts as punishable: genocide; conspiracy to commit genocide; direct and public

incitement to commit genocide; attempt to commit genocide; complicity in genocide.

The Convention also states that persons committing genocide or any of the other acts enumerated in Article III shall be punished, whether they are constitutionally responsible rulers, public officials or private individuals.

Being guided by these and other provisions of international law, as early as September 20, 1990, the legitimate agency of South Ossetia – the Soviet of People's Deputies of South Ossetia characterized the events of 1920 as genocide of the Ossetian people and accepted a special resolution stating:

1. **Recognize the events of 1918-1920 as the national liberation struggle of the people of South Ossetia.**
2. **Recognize the actions of the leadership of "democratic" Georgia against the Ossetian people in 1920 as genocide.**

Considering the crucial *importance for the historical memory* of the Ossetian people to commemorate the victims of the genocide of 1920, the President of the Republic of South Ossetia Anatolii Bibilov has signed the Decree on the establishment of the Memorial Day of the victims of the Ossetian genocide. It will be held annually on June 20. On this day, commemorative events dedicated to the Memorial Day of the victims of the Ossetian genocide will be held throughout the country, as well as in Embassies and Representation Offices of South Ossetia abroad.

The Georgian neo-Nazism has not passed even today! In 2008, it was shattered by the iron will and the unity of the people of South Ossetia, the undying desire to be masters in their land, of their future.Ossetia withstood and won honor passing through incredible trials and at the cost of great self-

sacrifice proved to the whole world its inalienable right to freedom and decent future.

The recognition of the independence of the Republic of South Ossetia by the Russian Federation in August 2008 prevented the annexationist ambitions and the aggressive relapse by Georgia, has restored the historical justice, which allowed recreating the state of the Alans in the Caucasus, and made irreversible the state-building processes.

On behalf of the people and the Government of the state, the Ministry of Foreign Affairs of the Republic of South Ossetia is authorized to address to

- **the United Nations,**
- **the Organization for Security and Co-operation in Europe,**
- **the Council of Europe,**
- **the European Parliament,**
- **the Parliaments and Governments of the world,**
- **the international community,**

with an appeal to:

1. **Condemn and bring it to international justice the current Georgian government as the successor to the government of Georgia of 1918-1920, which committed the genocide of the peaceful Ossetian population in South Ossetia.**
2. **Condemn and bring it to international justice the current Georgian government as the successor of the Bolshevist Georgia and the accomplice of the crimes committed against the civilian population of South Ossetia in the post-communist period of 1989-2008.**

No one is forgotten. Nothing is forgotten.

There are no statutory limitations *for crimes against humanity*!

The Republic of South Ossetia
Tskhinval, Government House
June 20, 2020

مناشدة وزارة خارجية جمهورية أوسيتيا الجنوبية
إلى حكومات دول العالم

بمناسبة الذكرى المئوية للإبادة الجماعية في أوسيتيا، تدعو وزارة خارجية جمهورية أوسيتيا الجنوبية حكومات الدول الأجنبية لمراعاة التاريخ المأساوي لشعب أوسيتيا – الذكرى المئوية للإبادة الجماعية التي ارتكبتها حكومة جورجيا بين العامين 1918 – 1920 من القرن الماضي بحق الشعب الأستيني.

ستحتفي كل أسرة في أوسيتيا بهذا اليوم الحزين تخليداً لذكرى السكان المدنيين من الأهل والأقارب والأصدقاء في أوسيتيا الجنوبية الذين قتلوا على يد القوات الجورجية. لقد مرت سنوات طويلة منذ ذلك الوقت، لكن ألم المعاناة لم يهدأ حتى اليوم. إن الجرائم الدموية التي ارتكبت في العام 1920 لا تسقط بالتقادم ولا يمكن نسيانها، تماماً كما لا يمكن الصفح عن هذه الجرائم ضد الانسانية .

منذ القدم كانت دولة الأستين – آلانيا العصور الوسطى – عبارة عن تشكيل إثنو – إقليمي موحد، توحده لغة وثقافة ودين واحد وأرض مشتركة للعيش على جانبي سلسلة جبال القفقاس الكبرى. وكانت أوسيتيا – آلانيا طوال تاريخها مستقلة عن أي هيمنة خارجية، على عكس جارتها جورجيا التي كانت في العصور الوسطى وعلى مدى ثلاثمائة عام إما مقاطعة في الدولة الفارسية أو مقاطعة في الإمبراطورية العثمانية، حتى حررت القوات الروسية الشعب الجورجي من الاحتلال والفناء في نهاية القرن الثامن عشر ومطلع القرن التاسع عشر. وكانت مقاومة أوسيتيا، في ذلك الوقت، للتهديدات الخارجية حدثاً شائعاً في حياة جميع الأستين في شمال وجنوب وسط القفقاس. ولكن بدءً من منتصف القرن الثامن عشر ومع زيادة نشاط وفعالية الإمبراطورية الروسية في القفقاس، رأى الأستين في شخصها حليفاً موثوقاً به وبدؤوا بالتوجه إليها طالبين قبولهم تحت حمايتها. ولتحقيق هذه الغاية توجهت في الفترة بين العامين 1749 – 1752 سفارة من أوسيتيا إلى بترسبورغ . وقد مثلت هذه السفارة كل التجمعات الأستينية في شمالي وجنوبي أوسيتيا. وأصبحت السفارة التي تم استقبالها على أعلى المستويات والمفاوضات الأستينية – الروسية التي جرت على مستوىً عالٍ، دليلاً مؤكداً على أن

أوسيتيا كان يُنظر إليها في القفقاس وفي سانت بترسبرغ على أنها مجتمع عرقي موحد وموثوق به وله وضعه الجيوسياسي الخاص. وكانت نتيجة المفاوضات اتحاداً روسياً أستينياً وثيقاً .

تم انضمام أوسيتياً إلى الإمبراطورية الروسية في العام 1774 وذلك بعد إبرام روسيا معاهدة كيوشوك-كينارجي للسلام مع تركيا، هذه المعاهدة التي أزالت العقبات أمام دخول أوسيتيا بشكل طوعي في إطار الإمبراطورية الروسية. وتجدر الملاحظة بشكل خاص، إلى أن الأراضي الجورجية الحالية المجاورة لأوسيتيا الجنوبية دخلت في العام 1801 أيضاً في إطار الإمبراطورية الروسية وفقاً لإعلان الإمبراطور بافل، في ابلداية جورجيا الشرقية وبعد ذلك جورجيا الغربية، والتي شكلت في السنوات المتأخرة من عصر الإمبراطورية الروسية محافظتي تفليس وكوتاييسي.

ولكن، وبعد دخول الأراضي الجورجية في الإمبراطورية الروسية، استمر الأستين بالتعرض لضغوط كبيرة ليس من قبل الإقطاعيين الجورجيين فقط، وإنما أيضاً من حماتهم الجدد، الإدارة القيصرية. وأصبحت المطالبات الجورجية بالأراضي الأستينية على أنها من "ممتلكاتهم الخاصة" بمثابة المسار السياسي التقليدي للأمراء الإقطاعيين الجورجيين الجدد. وكانت مقاومة سكان أوسيتيا الأحرار لهذه السياسة التوسعية العدوانية من قبل النبلاء الجورجيين بمثابة حركة تحرر وطني .

وكما هو معلوم، حدثت في روسيا في العام 1917 تغيرات سياسية – اجتماعية جذرية. وكان أول إعلان دستوري للسلطة السوفيتية هو الإعلان الذي صدر في 15 تشرين الثاني للعام 1917 والذي يُعطي الحق لجميع شعوب الإمبراطورية الروسية السابقة بتقرير مصيرها. إن الأحداث الثورية في روسيا أدت إلى انهيار الإمبراطورية والبدء ببناء الدول القومية في جنوبي القفقاس. فأعلن المجلس الوطني الجورجي، وبضغط من المحتلين الألمان، قيام الدولة الجورجية. وفي 26 أيار من عام 1918 أعلن المجلس التأسيسي الجورجي استقلال الجمهورية الديموقراطية الجورجية. وفي هذه الوقت كان المجلس الوطني الأستيني المنتخب بصورة شرعية يمارس مهامه بالفعل، وقام مراعياً المصالح الوطنية بتنفيذ عدد من المهام ذات الأهمية الوطنية. وفي الثامن والعشرين من شهر أيار عام 1918، رفض المؤتمر الثالث لمندوبي أوسيتيا الإعتراف بسلطة النظام الجورجي الجديد، ولم يُشارك الأستين في انتخابات البرلمان الجورجي مستندين في ذلك على الحق الممنوح لهم بحق تقرير المصير. وبالمقابل أعلنت السلطة الجورجية الجديدة، ومن طرف واحد، حدود جورجيا مع روسيا وذلك على طول المجاري المائية في سلسلة جبال القفقاس الرئيسية، والتي كانت، وفقاً لفكرتهم، تؤمن الحماية الطبيعية لجورجيا، وبناء على ذلك، كان من المفترض أن يدخل الجزء الجنوبي من أوسيتيا في هذا التشكيل الجورجي الجديد. وكانت العقبة الوحيدة أمام هذه الخطة الجورجية هم الأستين أنفسهم الذين كانوا يعيشون جنوبي سلسلة الجبال، والذين أعلنوا بالفعل أنهم جزء من جمهورية روسيا الاتحادية

الاشتراكية السوفيتية. ونضجت لدى الحكومة الجورجية الجديدة خطة لحل المشكلة الإقليمية عن طريق القضاء على الأستين وتحرير الأراضي المجاورة لروسيا.

وعلى هذا الأساس، بدأت في جورجيا في العام 1918 الاستعدادات لعملية تأديبية انتقامية ضد الأستين الجنوبيين بمشاركة القوات المسلحة للحكومة " الديموقراطية " الجديدة. وقد انعكس الخطاب النازي للسلطات الجورجية الجديدة بشكل جلي في الدوريات التي كانت تصدر في تلك الفترة في جورجيا. فقبل بدء الهجوم أصدرت الحكومة الجورجية " الديموقراطية نداءً " إلى الجنود الجورجيين المدافعين عن الوطن "والذي دعتهم فيه إلى عدم التسامح مع الخونة، الثعابين السامة مع صغارها، الذين من الواجب القضاء عليهم . وهذا من متطلبات ازدهار الشعب الجورجي!". وقد كُتب في الصحف التي صدرت في تلك الفترة عن " الإرادة الراسخة لدى الشعب الجورجي بأكمله والقرار الحازم لحكومته بتنظيف أعشاش الغدر والخيانة بمكنسة حديدية وإزالة الخراجات من جسدنا الوطني بمكواة ملتهبة " (جريدة "إرتوبا"، 20 حزيران 1920).

بدأ الهجوم العام للحملة الجورجية على أوسيتيا في 12 حزيران من العام 1920، وبحلول العشرين من هذا الشهر تم القضاء على القيادة السياسية الأستينية. وفي صباح نفس اليوم تم إطلاق النار على ثلاثة عشر من سكان تسخينفال (عاصمة أوسيتيا الجنوبية) البسطاء، والذين كان ذنبهم الوحيد أنهم أستين. وبالاستيلاء على مدينة تسخينفال عاصمة أوسيتيا الجنوبية، بدأت عملية إبادة جماعية لسكان أوسيتيا الجنوبية المسالمين. وقد أدت هذه العملية العقابية الدموية إلى مقتل الآلاف على يد الجيش الجورجي النظامي، ومقتل آلاف آخرين من الجوع والبرد أثناء فرارهم إلى أوسيتيا الشمالية عبر الممرات في جبال القوقاز. وفقد نحو 50 ألفاً من السكان منازلهم وممتلكاتهم عندما اضطروا لمغادرة أوسيتيا الجنوبية للنجاة بحياتهم. وتم إحراق مئات القرى بشكل كامل وقُتل خمسة آلاف شخص .

وقد أحرق الجيش الجورجي بصورة فعلية كل القرى الواقعة بين تسخينفال وقرية روك الواقعة شمالاً، وتم ذبح السكان، ولم يسلم من ذلك لا الأطفال ولا النساء ولا كبار السن. وحضر إلى أوسيتيا الجنوبية راميشفليلي وزير الداخلية الجورجي ودعا الأستين للعودة إلى العمل السلمي وإعادة إعمار منازلهم. ولكن لم يكن لهذه الدعوة أي نتائج جدية، فالمجموعات الأولى التي وثقت بكلام الوزير وعادت إلى منازلها، تعرضت لإطلاق النار من قبل المفارز الجورجية أو تعرضت للترحيل القسري. ومع عودته إلى تفليس، أعلن الوزير بفرح في مقابلة مع صحيفة "سلوفو" في 3 آب 1920 أن " متمردي دجافا غادروا جورجيا وانتقلوا إلى أوسيتيا الشمالية، ويواصل من تبقى منهم الجلاء على عجل. ويحتل المناطق المحررة مستوطنون جورجيون من مقاطعات راتشا ودوشيتي وحتى من

أوزورغيتي (جورجيا). وحتى البلاشفة (الشيوعيون) فوجئوا من التخريب والتعطش للدماء عند الفرق الجورجية. فكتب الشيوعي الجورجي فيليب ماخارادزه : " الحراس المتوحشون، وبتوجيهات من حكومة جوردانيا وراميشفيلي، نفذوا فظائع قلما عرف التاريخ مثلها. حيث تم إطلاق النار بشكل عشوائي على السكان، ونهب ممتلكاتهم والذين تمكنوا الفرار من هذا الرعب، والذين بقوا على قيد الحياة ... قررت الحكومة إجلائهم من أوسيتيا الجنوبية. وتم إعلان واعتبار جميع الأستين بشكل عام خارجين عن القانون. وعدوا أعداء للشعب الجورجي، ويتعرضون لمختلف أنواع الاضطهاد، الضرب والإهانة وحتى الإجلاء القسري من موطنهم الأصلي. إن تاريخ الصراع مع الشعب الأستيني – أحد أكثر الصفحات المخزية للحكومة الجورجية ".

لقد تبين أنه من الصعب، ولأسباب عديدة، إحصاء عدد ضحايا الإبادة الجماعية لعام 1920 بشكل دقيق. وتتحدث المادة الوثائقية التي جمعتها اللجنة المختصة والتي عملت بمشاركة ممثلين جورجيين، عن حجم هذه الإبادة الجماعية. ففرق التأديب الجورجية قتلت 5279 شخصاً من بينهم 1375 امرأة و 1844 طفلاً. أي أن ثلث المقتولين كانوا من الأطفال! وبشكل عام تم إبادة 20% من سكان أوستيا الجنوبية، وتم إحراق 1588 مبنىً سكنياً 2639 من المباني الملحقة، وتم أحراق 23600 هيكتار من المحاصيل. وقامت السلطات الجيورجية المحتلة بسرقة 32460 رأس ماشية كبيرة و 78485 رأساً من الماشية الصغيرة. وحل سكان جورجيون من المناطق المجاورة في الأماكن التي كان يسكنها الأستين والتي هُجروا منها. وبحسب التقديرات التقريبية فقد بلغ حجم الخسائر ما يُقرب من 3 ملايين و 317 ألف روبل ذهبي .

ولم يتم إعادة إعمار الكثير من التجمعات السكانية لأن كل السكان الذين كانوا يسكنون فيها تعرضوا للإبادة بشكل كامل، ولم يبق منهم من يمكنه الرجوع إلى هنا. ولقد أوردت صحيفة "القفقاس السوفييتي" في العام 1920 معطيات جديدة حول أعداد اللاجئين الذين غادروا أوسيتيا الجنوبية : " خمسون ألف شخص وجدوا مأوىً لهم في أوسيتيا الشمالية والبعض الآخر في قباردا. وكتبت الصحيفة أن هؤلاء الأشخاص الذين فروا من العدو" يموتون حتى هذه الساعة وبأعداد كبيرة على طول المعابر الجبلية من الجوع وانعدام المأوى، وحتى أن امرأة عندما رأت طفلها يعاني من الجوع ألقت به في الهاوية إلى النهر ثم ألقت بنفسها من وراءه. لم يكن هناك نهاية لمعاناة الشعب ولا تبدو لها نهاية حتى الآن ".

وعلى الرغم من التغييرات الأساسية التي حدثت في العام 1921 والتي تمثلت بإقامة السلطة البلشفية في جورجيا، إلا أن المجتمع الجورجي استمر في الدفاع وبقوة عن مواقفه الاجتماعية والسياسية التقليدية. ومع إقامة السلطة السوفيتية في جورجيا فإنه لم تتم إدانة الإبادة الجماعية لأوسيتيا

فحسب، بل لم تعترف بها الحكومة الشيوعية الجديدة طوال فترة وجودها. وكما تبين فيما بعد، فإن جورجيا السوفيتية كانت وريثة جديرة لأيديولوجية العصور الوسطى الإقطاعية و " للديموقراطية " القومية – الإشتراكية الناشئة. ولقد واصل جميع القادة الشيوعيون في جورجيا، وبلا استثناء، بعد تأسيس السلطة السوفيتية فيها، المسار العدائي الذي مارسته الحكومة السابقة بين العامين 1918 – 1921 تجاه الأستين. وقد استمر هذا النهج حتى بعد انهيار الاتحاد السوفييتي، واستمر كذلك في الانظمة المختلفة التي تولت الحكم في جورجيا في حقبة ما بعد الشيوعية. ونحن نلاحظ هذه الأيديولوجية حتى أيامنا هذه.

لقد ساهمت الكوارث الثورية في أوائل القرن العشرين والتي أدت إلى انهيار الإمبراطورية الروسية، في تغييرات اجتماعية وسياسية أساسية، مهدت الطريق لبناء الدولة القومية لشعوب روسيا. ولكن مع قيام السلطة السوفيتية، قُسمت أوسيتيا إلى قسمين: القسم الشمالي خضع لسلطة جمهورية روسيا الاتحادية الإشتراكية السوفيتية، وتم تضمين القسم الجنوبي، وخلافاً لرغبة الشعب الأوسيتي، بشكل طوعي وكمنطقة ذات حكم ذاتي ضمن جمهورية جورجيا السوفيتية، الأمر الذي سمح لحكامها في مواصل سياسة الإبادة الجماعية بحق الشعب الأستيني، والتي أُطلق عليها فيما بعد اسم سياسة الإبادة الجماعية "الهادئة" أو "الثقافية" .

وقد سنحت الفرصة مجدداً للجورجيين في العام 1944، للإستيلاء على المزيد من الأراضي الأستينية. حيث تم توسيع حدود جورجيا، وبتأثير من اللوبي الجورجي المتنفذ في الكرملين إلى مشارف فلاديكافكاز عاصمة أوسيتيا الشمالية. وبقرار طوعي من الشوعيين تم نقل المنحدر الشمالي من معبر الصليب مع كل الآراضي الأستينية إلى جورجيا السوفيتية ولا تزال هذه الأراضي محتلة حتى الآن. وبذلك أصبح جزءاً من وسط القفقاس والتي هي أرض أصيلة لأوسيتيا التاريخية، تابعا لجمهورية جورجيا الاشتراكية السوفيتية. وبالتوازي مع الاستيلاء على الأراضي، تمت ممارسة سياسة التوسع الثقافي وتبعها سياسة استيعاب وتذويب الشعب الأستيني الأصيل. ونتيجة لهذه السياسة، فنحن لدينا اليوم أراضٍ مدمرة خالية من العنصر الأسيتيني، وهناك خسارة في الجزء التاريخي من آلانيا.

ولم تمر أحداث الأعوام 1937 – 1938 الشهيرة دون أن تتركها بصماتها على أوسيتيا الجنوبية. وبنتيجة للقمع الدموي " المخطط " له تم في أواخر الثلاثينات القضاء على أفضل ممثلي شعب أوسيتيا. فتحت ستار محاربة أعداء النظام السوفييتي، تم ذبح المثقفين الأسيتينيين بالكامل، وتم إطلاق النار أو نفي كل من أبدى مقاومة للجورجيين وتزعم المنتفضين في العام 1920.

وفي العام 1938 تم إجبار أوسيتيا الجنوبية على تبني كتابة تعتمد على الأبجدية الجورجية وهي غير الكتابة المعتمدة في أوسيتيا الشمالية. وفي العام 1944 تم إغلاق المدارس الأسيتينية في أوسيتيا الجنوبية وفي العام 1951 تم تحويل الأعمال المكتبية في أوسيتيا الجنوبية إلى اللغة الجورجية. وهكذا تمكنت السلطات الجورجية، وللمرة الأولى، من تقسيم شعب واحد على أسس تعليمية وثقافية. وقد استمرت هذه السياسة حتى العام 1990 عام انفصال أوسيتيا الجنوبية عن جورجيا وقيام الدولة المستقلة.

وعشية انهيار الاتحاد السوفييتي، وفي أواخر الثمانينات عادت الروح الفاشية إلى الحياة في جمهورية جورجيا الاشتراكية السوفيتية وبدأ السياسيون المتطرفون يكتسبون شعبية في المجتمع الجورجي المنادين بتفرد " واختيار الله " للشعب الجيورجي. وعليه فإن شعار "جورجيا للجورجيين" أصبح التعبير الرئيسي للفكرة الوطنية القديمة للنازيين الجورجيين الجدد وحكوماتهم وذلك في نهاية القرن العشرين ومطلع القرن الحادي والعشرين. وكل من هو غير جورجي عُد ضيفاً على الأراضي الجورجية، ودعت الشخصيات الأكثر فاشية إلى الحد من معدل المواليد بالقوة للعائلات غير الجورجية.

وقد أعاد التاريخ نفسه بعد سبعين عاماً من الإبادة الجماعية في العام 1920. فمع انهيار الاتحاد السوفييتي لم يرغب سكان أوسيتيا الجنوبية في العيش في دولة واحدة مع جلاديهم بالأمس، وحددوا مستقبلهم بالوحدة مع روسيا، مع إخوانهم في أوسيتيا الشمالية. وطالب النازيون الجورجيون الجدد في عام 1989، كما طالب أجدادهم في عام 1920، بالخضوع لإرادتهم، وإلا فقد وعدوا بـ " كنس الأستين كالقمامة " من الأراضي الجورجية. وكما اتضح لاحقاً فإن هذه الخطط لم تكن تتعلق بالأستين فقط، بل أيضاً بالروس والأبخاز والأرمن واليونانيين والأذربيجانيين والأتراك المسخيتيين وجميع ممثلي الأقليات القومية الأخرى الذين كانوا يعيشون في جورجيا في ذلك الوقت.

ويُعد تاريخ 23 نوفمبر 1989 تاريخاً خاصاً في تاريخ أوسيتيا الجنوبية. ففي هذا اليوم نظم قادة الحركة القومية الجورجية في تبيليسي " مسيرة ترهيب " ضد تسخينفال. وفي الفترة بين الأعوام 1989 – 1992 شنت جورجيا أول عدوان مسلح لها منذ عام 1920 وحاولت من خلاله احتلال أوسيتيا الجنوبية بالقوة العسكرية. وقد بلغ العدد الإجمالي لضحايا هذا العدوان أكثر من 2000 قتيل و 3500 جريح و 120 مفقود. وأما القرى المحروقة فقد بلغ عددها 117 قرية في حين بلغ حجم الأضرار المادية 516 مليار روبل أي نحو 17 مليار دولار بأسعار 2005. وأما عن اللاجئين، فقد تم تسجيل أكثر من عشرين ألف لاجئ من أوستيا الجنوبية وأكثر من مائة ألف لاجئ من الأستين الذين يعيشون في المناطق الداخلية لجورجيا، في أوسيتيا الشمالية وروسيا الإتحادية، حيث استمرت

جورجيا بممارسة سياسة التطهير العرقي والإبادة الجماعية بحق الأستين الذين يعيشون خارج أوسيتيا الجنوبية، ضمن الأراضي الجورجية.

وفي شهر آب من العام 2004 شنت جورجيا بقيادة الفوهرر الجديد ساكاشفيلي حرباً جديدة ضد أوسيتيا الجنوبية دافعة إلى الآراضي الأستينية بفرق نظامية مزودة بمعدات ثقيلة وبالمدفعية. ولكن لم ينجح العدو في تحقيق أهدافه، ولكن ساكاشفيلي وبمساعدة من شركائه الغربيين وبمشاركة من دول الناتو، بدأ التحضير والاستعداد للإنتقام.

لقد كانت ذروة الأعمال العدوانية للفاشية الجورجية الجديدة، هي الهجوم الذي شنه الجيش الجورجي على أوسيتيا الجنوبية في أب/ أوغسطس من العام 2008. ففي هذا الوقت أطلق الجيش الجورجي عملية تأديبية واسعة النطاق أطلق عليها اسم " الحقل المفتوح " كان الهدف الوحيد لها القضاء التام على السكان الأستين وإزالة أي أثر للعنصر الأستيني من أوسيتيا الجنوبية والوصول إلى ممر روكسكي ذو الأهمية الإستراتيجية. والنتيجة معروفة.

دعونا نؤكد بشكل خاص، أنه منذ العام 1918 وحتى الوقت الحاضر لم تعترف أي حكومة جورجية بمسؤوليتها عن الجرائم المرتكبة بحق شعب أوسيتيا الجنوبية في أعوام 1920، 1989 – 1992 و 2008 كما لم تعترف بحق شعب أوسيتيا الجنوبية في تقرير مصيره بإقامة دولته القومية على أراضيه الأصلية. وعلى العكس من ذلك اتخذت الحكومات الجورجية المتعاقبة خلال المائة عام الأخيرة وبانتظام، تدابير تهدف إلى تهيئة الظروف لمواصلة سياسة الإبادة الجماعية.

إننا نعتبر أنه من الضروري أن نعلن أنه على مدار المائة عام الماضية، لم تكتف القيادة الجورجية بحكوماتها المتعاقبة، بعدم إيقاف " الإبادة الجماعية الثقافية " بحق أستين أوسيتيا الجنوبية وأستين جورجيا، بل استخدمت القوة العسكرية ثلاث مرات لتحقيق أهدافها. ودائماً ما يولد الإفلات من العقاب جرائم جديدة. تتوافق هذه الأعمال تماماً مع مواد وأحكام اتفاقية الأمم المتحدة بشأن عدم تطبيق قانون التقادم على جرائم الحرب والجرائم ضد الإنسانية المعتمدة في 26 نوفمبر/ تشرين الثاني 1968.

يمكن وصف الإبادة الجماعية في أوسيتيا الجنوبية والتي مضى عليها مائة عام وتبعاتها اللاحقة على أنها جرائم ضد الإنسانية. وقد أعلنت الجمعية العامة للأمم المتحدة في قرارها 96 (1) بتاريخ 11 ديسمبر/ كانون الأول، أن الإبادة الجماعية جريمة تنتهك القانون الدولي وتتعارض مع روح وأهداف الأمم المتحدة، وهو عمل أدانه العالم المتحضر بأسره.

حددت المادة الثالثة من اتفاقية الأمم المتحدة المؤرخة بتاريخ 9 ديسمبر/ كانون الأول للعام 1948 " بشأن منع جريمة الإبادة الجماعية والمعاقبة عليها " الأفعال التالية على أنها تستوجب العقاب عليها: التآمر لارتكاب الإبادة الجماعية، التحريض المباشر والعلني على ارتكاب الإبادة الجماعية،

محاولة ارتكاب الإبادة الجماعية، التواطؤ في إبادة جماعية "، كما تنص على " أن الأشخاص الذين يرتكبون الإبادة الجماعية يُعاقبون سواءً كانوا حكاماً دستوريين أو موظفين عامين أو أفراداً ".

واسترشاداً بهذه الأحكام وغيرها من أحكام القانون الدولي، وصفت الهيئة الشرعية لأوسيتيا الجنوبية في العشرين من شهر سبتمبر/ أيلول للعام 1920، مجلس نواب الشعب، أحداث العام 1920 بأنها إبادة جماعية لشعب أوسيتيا واتخذ قراراً ينص على :

1) – الاعتراف بأحداث 1918 – 1920 على أنها كفاح تحرر وطني لشعب أوسيتيا الجنوبية.

2) – الاعتراف بأعمال قيادة جورجيا " الديموقراطية " ضد شعب أوسيتيا في العام 1920 على أنها إبادة جماعية .

ومع الأخذ بعين الاعتبار للأهمية الخاصة لضحايا الإبادة الجماعية في العام 1920 بالنسبة للذاكرة التاريخية لشعب أوسيتيا الجنوبية، فقد وقع رئيس جمهورية أوسيتيا الجنوبية أناتولي بيبيلوف مرسوماً بشأن إقامة يوم لإحياء ذكرى ضحايا الإبادة الجماعية في أوسيتيا والذي سيتم الاحتفال به سنوياً في العشرين من يونيو/ حزيران في جميع أنحاء البلاد وكذلك في سفارات وممثليات أوسيتيا الجنوبية في الخارج. ففي هذا اليوم من كل عام ستقام فعاليات مختلفة مخصصة لإحياء ذكرى ضحايا الإبادة الجماعية.

ولم تنته حتى اليوم النازية الجورجية الجديدة. ولكنها تحطمت في العام 2008، في مواجهة الإرادة الحديدية وتضامن شعب أوسيتيا الجنوبية. ولرغبتها الراسخة في أن تكون سيدةً على أرضها ومالكةً لمستقبلها، صمدت أوستيا الجنوبية وانتصرت، بعد أن مرت بشرف تجارب لا تصدق، على حساب تضحية هائلة بالنفس، أثبتت للعالم أجمع حقها غير القابل للتصرف في الحرية والمستقبل اللائق.

أدى اعتراف روسيا الاتحادية باستقلال دولة جمهورية أوسيتيا الجنوبية في أوغسطس/ آب 2008 إلى استبعاد التطلعات العدوانية الجورجية وانتكاسة العدوان الجورجي ، وأعاد العدالة التاريخية، مما جعل من الممكن إعادة بناء دولة الآلان في القفقاس، وجعل من عملية البناء هذه، عملية لا رجعة عنها.

وزارة الشؤون الخارجية لجمهورية أوسيتيا الجنوبية، بالنيابة عن شعب وحكومة بلدهم تقدم هذه المناشدة إلى :

الأمم المتحدة.

منظمة الأمن والتعاون في أوربا.

مجلس أوربا.

البرلمان الأوربي.

البرلمانيون وحكومات دول العالم.

إلى المجتمع الدولة مناشدة إياه :

1) – إدانة حكومة جورجيا الحالية ودعوتها إلى تحمل مسؤوليتها القانونية الدولية، باعتبارها الوريث القانوني للحكومة الجورجية التي كانت موجودة في الأعوام 1918 – 1920، والتي ارتكبت أعمال إبادة جماعية ضد السكان المسالمين في أوسيتيا الجنوبية.

2) – إدانة الحكومة الجورجية الحالية ودعوتها إلى تحمل مسؤوايتها القانونية الدولية باعتبارها الوريث القانوني لجورجيا البلشفية وشريكاً في الجرائم التي ارتكبت ضد السكان المدنيين في أوسيتيا الجنوبية في فترة ما بعد الشيوعية 1989 – 2008 .

لا أحد ينسى ولا شيء يُنسى !

الجرائم ضد الإنسانية لا تسقط بالتقادم !

جمهورية أوسيتيا الجنوبية.

تسخينفال، مقر الحكومة،

20 يونيو/ حزيران 2020.

LLAMAMIENTO

DEL MINISTERIO DE ASUNTOS EXTERIORES
DE LA REPÚBLICA DE OSETIA DEL SUR
A LOS GOBIERNOS EXTRANJEROS

en relación con el centenario del genocidio osetio

El Ministerio de Asuntos Exteriores de la República de Osetia del Sur hace un llamamiento a los Gobiernos extranjeros para que tengan en consideración una fecha trágica para el pueblo de Osetia: el centenario del genocidio osetio, cometido por el gobierno de Georgia entre 1918 y 1920. El 20 de junio de 2020 cada familia de Osetia conmemorará esta triste fecha para honrar la memoria de la población pacífica de Osetia del Sur, sus seres queridos, asesinados a manos de los invasores georgianos.

Muchos años han pasado desde entonces, pero el dolor del sufrimiento no ha disminuido. Los crímenes sangrientos cometidos en 1920 no tienen prescripción y no pueden ser ni olvidados ni perdonados.

Desde la antigüedad el estado Osetio, la Alania medieval, era una única entidad *etnográfica* y territorial, unida por un lenguaje, la religión, la cultura y un territorio común a ambos lados de la cordillera del Gran Cáucaso.

A lo largo de sus siglos de historia, Osetia-Alania ha sido independiente de la dominación externa, a diferencia de su vecina Georgia, que durante 300 años de la edad media fue una provincia del Estado Persa y del Imperio Otomano, hasta que las tropas rusas liberaron al pueblo georgiano de la ocupación y lo salvaronde la exterminación a finales del siglo XVIII y principios del siglo XIX.

En aquel tiempo, la oposición permanente de Osetia a las amenazas externas era común en la vida de todas las sociedades osetias del Norte y del Sur del Cáucaso Central. Pero, a partir de mediados del siglo XVIII, con el aumento de la actividad del Imperio Ruso en el Cáucaso, los osetios vieronen élun aliado de confianza y empezaron a dirigirse a Rusia con la solicitud de tomarlos bajo su protección.

A tal efecto, la embajada de Osetia, que representaba a todas las sociedades osetias del Sur y del Norte de Osetia, se encontraba en San Petersburgo entre 1749 y 1752. La embajada, recibida al más alto nivel, así como las negociaciones de alto nivel entre Rusia y Osetia, se convirtieron en testimonios fidedignos del hecho de que Osetia era considerada, tanto en el Cáucaso como en San Petersburgo, como una comunidad etnonacional única e influyente con un estatus geopolítico específico.

Las negociaciones dieron lugar a una estrecha alianza política osetio-rusa. Osetia se convirtió en parte del Imperio Ruso en 1774, después de la finalización del Tratado de Paz de Kuchuk-Kainardzhi entre Rusia y Turquía, que eliminó los obstáculos a la formalización de la afiliación de Osetia dentro del Imperio Ruso de forma voluntaria.

Cabe destacar que, tras la apelación de los gobernantes georgianos de ese período, las tierras georgianas vecinas a Osetia del Sur también se convirtieron en parte del Imperio Ruso, pero sólo en 1801, de acuerdo con el Manifiesto del emperador Pablo I aGeorgia. En primer lugar, las tierras orientales y más tarde las occidentales formaron las provincias de Tiflis y Kutaisi en el Imperio Ruso tardío.

Sin embargo, después de la entrada de las tierras georgianas en el Imperio Ruso, los osetios siguieron experimentando una presión aún mayor, no solo por parte de los señores feudales georgianos, sino también por parte de sus nuevos patrones: la administración zarista.

Las pretensiones georgianas sobre los territorios osetios como "posesiones propias" se convirtieron en la línea política tradicional de los nuevos señores feudales georgianos. La resistencia de la nación de Ossetia libre hacia la expansión agresiva de la nobleza georgiana siempre ha tenido un carácter de liberación nacional.

Se sabe que los drásticos cambios sociopolíticos tuvieron lugar en Rusia en 1917. La Declaración de los Derechos de los Pueblos de Rusia del 15 de noviembre de 1917, que dio el derecho a la autodeterminación a todos los pueblos del antiguo Imperio Ruso, se convirtió en el primer acto constitucional del régimen soviético.

Los eventos revolucionarios en Rusia llevaron al colapso el Imperio y dieron lugar al inicio de la construcción nacional-estatal en el Transcáucaso.El Consejo Nacional de Georgia, bajo la presión de las autoridades de ocupación alemanas, anunció la creación de un estado georgiano. El 26 de mayo de 1918, la Asamblea Constituyente deGeorgia aprobó el Acta de Independencia de la República Democrática de Georgia.

Para entonces, el Consejo Nacional de Osetia, legítimamente elegido, ya había estado funcionando en Osetia. Considerando los intereses nacionales, implementó una serie de tareas de importancia nacional. El 28 de mayo de 1918, el tercer Congreso de Delegados de Osetia rechazó la propuesta de la nueva formación georgiana para el reconocimiento de su poder. En acuerdo con el derecho concedido a la autodeterminación, los osetios no participaron en las elecciones del Parlamento Georgiano.

El nuevo gobierno georgiano definió unilateralmente la frontera con Rusia en la cuenca del Gran Cáucaso. Se suponía que Georgia recibiría protección natural, mientras que la parte meridional de Osetiase incluiría en la nueva estructura georgiana sin previo acuerdo. El único obstáculo para este plan eran los propios osetios, que vivían en el lado sur de la cordillera, y que ya se habían declarado parte de la República Socialista Federativa Soviética de Rusia.

El nuevo gobierno georgiano decidió resolver la cuestión territorial despoblando la parte sur de Osetia y despejando los territorios fronterizos con Rusia.

Por lo tanto, en 1918, en Georgia comenzaron los preparativos para una expedición punitiva contra el pueblo de Osetia del Sur, en la que participaron las fuerzas armadas del nuevo gobierno "democrático". La retórica nazi de las nuevas autoridades georgianas se refleja bien en la prensa de ese período.

Antes de la invasión a Osetia, el gobierno "democrático" de Georgia emitió un llamamiento "a los soldados georgianos, defensores de la tierra nativa", declarando **"… no perdonéis a los traidores, adultos con sus jóvenes víboras que deben ser destruidas. ¡La prosperidad de la nación georgiana lo requiere!"**

Los periódicos de esa época escribían sobre la fuerte voluntad **"de toda la nación georgiana y la rígida determinación de su gobierno de limpiar y barrer con una escoba de hierro los nidos de traición, y de eliminar con hierro caliente los abscesos de nuestro cuerpo nacional."** (Periódico Ertoba, 20 de junio de 1920).

La ofensiva general de los invasores georgianos en Osetia comenzó el 12 de junio de 1920. El 20 de junio, el liderazgo político osetio fue eliminado. Temprano por la mañana del mismo día, los asaltantes georgianos dispararon contra los 13 comuneros, residentes habituales de Tskhinval, que eran únicamente culpablesde ser osetios. Cuando Tskhinval, la capital de Osetia del Sur, fue tomada, comenzó el exterminio total de la pacífica población osetia.

La sangrienta expedición punitiva del ejército regular georgiano causó la muerte de miles de civiles, que murieron a manos de los militares georgianos y a causa del hambre, el frío y las enfermedades al cruzar los pasos del Gran Cáucaso para llegar hasta Osetia del Norte. Unas 50.000 personas perdieron sus hogares y sus bienes y se vieron obligadas a abandonar Osetia del Sur para salvar sus vidas.

Cientos de aldeas fueron incendiadas y más de 5.000 personas fueron asesinadas. Los militares georgianos incendiaron casi todas las aldeas osetias, desde Tskhinval hasta la aldea septentrional de Ruk, masacraron a la población, sin salvarni niños, ni mujeres, ni ancianos.

El ministro del Interior de Georgia de esa época, Ramishvili, llegó a Osetia del Sur y se dirigió a los osetios con un llamamiento para que volvieran al trabajo pacífico y rehabilitaran sus hogares. Esto no dio un resultado serio, ya que los primeros grupos, que habían creído al ministro georgiano fueron fusilados por escuadrones de la muerte o deportados por fuerza.

En la entrevista del periódico "Slovo" que dio el ministro después de su regreso a Tiflis, informó con alegría (3 de agosto de 1920): **"Los rebeldes del desfiladero de Dzhava abandonaron Georgia y se trasladaron a Osetia del Norte. El resto de ellos están volando a toda prisa. Colonos georgianos de los distritos de Racha, Dusheti e incluso Ozurgeti (de Georgia) se están asentando en los lugares despejados".**

Incluso los bolcheviques se sorprendieron por el vandalismo y la sangre de los invasores georgianos. El bolchevique georgiano Philip Maharadze escribió: **"Bajo las directrices del gobierno de Zhordania y Ramishvili, los guardias salvajes cometieron cosas tan terribles, que la historia ni las sabe.Se disparó indiscriminadamente a la gente, se robaron propiedades, algunos pudieron escapar de estos horrores y el gobierno decidió desalojar de Osetia del Sur a los que no pudieron.**

Todos los osetios están fuera de la ley. Se les reconoce como enemigos del pueblo georgiano y son sometidos a todo tipo de violencia, palizas, insultos, hasta el desalojo forzoso de sus hogares. La lucha contra el pueblo osetio es una de las páginas más vergonzosas de la historia del gobierno georgiano".

Por varias razones ha resultado difícil crear una lista precisa de las víctimas del genocidio de 1920. La magnitud del genocidio queda demostrada por el material documental de la Comisión especial, que trabajó con la participación de representantes georgianos, entre otros. En total, las tropas punitivas georgianas mataron a 5.279 personas, entre ellas 1.375 mujeres y 1.844 niños. ¡Esto significa que una de cada tres personas asesinadas era un niño! En total, el 20% de la población osetia de Osetia del Sur fue exterminada.

Se incendiaron 1.588 edificios residenciales y 2.639 viviendas,se destruyeron 23.600 hectáreas de cultivos. Las autoridades de ocupación georgianas robaron 32.460 rebaños y 78.485 cabezas de ganado pequeño. Los georgianos de los distritos georgianos vecinos se trasladaban a los lugares de antiguos asentamientos osetios. Según cálculos aproximados, la pérdida ascendió a 3.317.000 rublos de oro. Muchas localidades nunca han sido reconstruidas, porque toda su población fue completamente destruida y no quedó nadie para regresar a las cenizas de sus casas quemadas.

En 1920, el periódico "Sovetskiy Kavkaz" publicó nuevos datos sobre el número de refugiados de Osetia del Sur: "**... 50.000 personas, que encontraron refugio en Osetia del Norte y algunas en Kabarda. Los periódicos escribieron, que estas personas, que huyeron del enemigo "por los caminos de montaña del hambre y la falta de refugio, a esta hora se están extinguiendo en masa". Hubo casos, en que una mujer al ver a su hijo hambriento de hambre, lo arrojó al abismo, al río y luego se precipitó tras él. El sufrimiento de la gente no tenía, y sigue sin tener fin".**

A pesar de los cambios revolucionarios, que tuvieron lugar en 1921 con el establecimiento del gobierno bolchevique, la comunidad georgiana continuó defendiendo cruelmente su política sociopolítica habitual. Con el establecimiento del régimen soviético en Georgia, el genocidio Osetio no solo no fue condenado, sino que durante todo el tiempo de su existencia nunca fue reconocido por el nuevo gobierno comunista georgiano.

Como se vio después, la Georgia soviética fue una digna sucesora de la ideología feudal medieval y de la naciente "democracia" nacionalsocialista.

Después del establecimiento del régimen soviético en Georgia, todos los líderes comunistas de Georgia, sin excepción, continuaron la política hostil contra los Osetios del anterior gobierno de 1918-1921. Esto continuó hasta el colapso de la URSS, fue seguido por los regímenes postcomunistas de Georgia, y todavía hoy en día vemos esta ideología.

Como se ha señalado anteriormente, los cataclismos revolucionarios de principios del siglo XX, que destruyeron el Imperio Ruso, contribuyeron a cambios sociopolíticos, que aparentemente allanaron el camino para la construcción de la nación de los pueblos de Rusia.

Pero con el advenimiento del régimen soviético, Osetia se dividió en dos partes: la parte Norte cayó bajo la jurisdicción de la RSFS de Rusia, y la parte Sur, contra la voluntad de los osetios, se incorporó, por decisión autoritaria, a la República Soviética de Georgia en forma de región autónoma. Este hecho permitió a los gobernantes georgianos continuar con la política de genocidio contra el pueblo osetio, que más tarde fue llamada "tranquila" o "cultural".

En 1944, los georgianos obtuvieron una nueva posibilidad de apoderarse de las tierras osetias. Los bolcheviques georgianos, presionados por un grupo influyente en el Kremlin, ampliaron la frontera de la República Georgiana a los accesos a Vladikavkaz, la capital de Osetia del Norte. En acuerdo con la decisión autoritaria de los bolcheviques, la ladera norte del paso Daryal con todos los territorios osetios se incluyó en la Georgia Soviética que hasta ahora ha estado ocupada.

Así, una gran parte de las tierras ancestrales osetias en el Cáucaso Central se convirtieron en parte de la RSS de Georgia. La toma del territorio fue acompañada de una expansión cultural, a la que siguió la asimilación de la población nativa osetia. Como resultado de esta política, hoy tenemos territorios desolados que ya no tienen ningún componente osetio, de modo que la pérdida de la parte histórica de Alania es evidente.

Los notorios acontecimientos de 1937-1938 no pasaron sin dejar rastro en Osetia del Sur. Como resultado de las sangrientas represiones "planificadas" de finales de los años 30, los mejores representantes del pueblo osetio fueron eliminados. Bajo el pretexto de luchar contra los enemigos del régimen soviético, toda la intelectualidad osetia fue masacrada, aquellos que en 1920 resistieron a los castigadores georgianos y lideraron a los rebeldes, fueron fusilados o enviados a los campos.

En 1938, la escritura basada en escritos georgianos, que es diferente de la de Osetia del Norte, fue implementada en Osetia del Sur a la fuerza. En 1944, las escuelas osetias fueron cerradas en Osetia del Sur, y en 1951, la gestión de registros se tradujo al georgiano. Así, por primera vez, las autoridades georgianas lograron dividir a una nación por motivos educativos y culturales. Esta política continuó hasta 1990, cuando Osetia del Sur se retiró de Georgia y se convirtió en un estado independiente.

A finales de los años 1980, en la víspera del colapso de la Unión Soviética, el espíritu del fascismo se despertó en la RSS de Georgia, y las políticas ultra radicales, que promovían la singularidad y el origen "elegido por Dios" del pueblo georgiano, comenzaron a ganar popularidad en la sociedad georgiana. En consecuencia, el lema "¡Georgia para los georgianos!" se convirtió en la principal expresión de la vieja idea nacional de los neonazis georgianos y sus gobiernos a finales del siglo XX y principios del siglo XXI. Todos los

extranjeros fueron declarados huéspedes en las tierras georgianas, y los personajes más fascistas pedían que se restringiera por la fuerza la tasa de natalidad en las familias no georgianas.

Setenta años después del genocidio de 1920, la historia se repitió. Después del colapso de la URSS, el pueblo de Osetia del Sur no quiso vivir la misma situación con sus verdugos de ayer y determinó su futuro en unidad con Rusia, junto con sus hermanos en Osetia del Norte.

En 1989, los neonazis georgianos, al igual que sus antepasados en 1920, exigieron a los osetios que se sometieran a su voluntad, de lo contrario prometieron "barrer a los osetios como basura" de la tierra georgiana. Como resultó más tarde, esos planes no eran solo para los osetios, sino también para los rusos, abjasios, armenios, griegos, azeríes, turcos mesjetios y todos los demás representantes de las minorías nacionales, que vivían en Georgia en ese momento.

El 23 de noviembre de 1989 es una fecha especial en la historia moderna de Osetia del Sur. Ese día, Tbilisi, representada por los líderes del movimiento nacionalista georgiano, organizó una "marcha de intimidación" a Tskhinval.

Entre 1989 y 1992, Georgia llevó a cabo la primera agresión armada desde 1920 contra Osetia del Sur y trató de conquistarla por la fuerza militar. El número total de víctimas ascendió a más de 2.000 muertos, más de 3.500 heridos y más de 120 desaparecidos.

El número de aldeas incendiadas ascendió a 117. La pérdida de propiedad fue de más de 516 mil millones de rublos o alrededor de 7 mil millones de dólares en precios de 2005. En Osetia del Norte y en la Federación de Rusia se han registrado más de 20.000 refugiados de Osetia del Sur y más de 100.000 refugiados osetios de territorios internos de Georgia, donde también se llevaron a cabo limpiezas étnicas masivas y masacres de osetios.

En agosto de 2004, bajo la dirección del nuevo “führer” Saakashvili, Georgia desató una nueva guerra, lanzando unidades regulares con equipo pesado y artillería a Osetia del Sur. El enemigo no pasó, pero con la ayuda de los socios occidentales y con la participación de los países de la OTAN, Saakashvili comenzó a prepararse para la venganza.

El ataque del ejército georgiano a Osetia del Sur en agosto de 2008 se convirtió en la culminación de la agresiva actividad neofascista georgiana. Se lanzó una operación punitiva a gran escala llamada "Campo despejado" con un solo objetivo de destruir por completo a la población osetia, despejar a Osetia del Sur del componente osetio y llegar al túnel, de importancia estratégica, que conecta Osetia del Norte y del Sur. El resultado es bien conocido.

Quisiéramos recalcar, que desde 1918 hasta la fecha, ningún gobierno de Georgia ha reconocido la responsabilidad por los crímenes cometidos contra el pueblo osetio en 1920, 1989-1992 y 2008. Ninguno de esos gobiernos ha reconocido el derecho de los osetios del Sur a la libre determinación nacional y estatal en sus territorios ancestrales.

Por el contrario, en los últimos 100 años, cada uno de los sucesivos gobiernos de Georgia ha adoptado periódicamente medidas encaminadas a crear condiciones para la continuación de la política de genocidio.

Consideramos necesario declarar que, en los últimos 100 años, los dirigentes georgianos y los sucesivos gobiernos no sólo no han detenido la política de "genocidio cultural" contra Osetia del Sur y los osetios que viven en Georgia, sino que han utilizado la fuerza militar tres veces para lograr sus objetivos. ¡La impunidad siempre engendra nuevos crímenes!

Esas leyes se ajustan plenamente a los artículos y disposiciones de la Convención de las Naciones Unidas sobre la imprescriptibilidad de los crímenes de guerra y de los crímenes de lesa humanidad, aprobada el 26 de noviembre de 1968.

El genocidio osetio cometido hace cien años y sus posteriores recaídas pueden calificarse de crímenes de lesa humanidad. La Resolución 96 (I) de la Asamblea General de la ONU del 11 de diciembre de 1946 establece que el genocidio es un crimen que viola el derecho internacional y es contrario al espíritu y propósitos de las Naciones Unidas, un acto que es condenado por todo el mundo civilizado.

El artículo III de la Convención de las Naciones Unidas para la Prevención y Sanción del Delito de Genocidio, de 9 de diciembre de 1948, define como punibles los siguientes actos: genocidio; conspiración para cometer

genocidio; incitación directa y pública a cometer genocidio; tentativa de cometer genocidio; complicidad en genocidio.

La Convención también establece que las personas, que cometan genocidio o cualquiera de los demás actos enumerados en el artículo III, serán castigadas, sean gobernantes, funcionarios públicos o particulares constitucionalmente responsables.

Guiándose por estas y otras disposiciones del derecho internacional, ya el 20 de septiembre de 1990, la agencia legítima de Osetia del Sur, el Soviet de Diputados Poblados de Osetia del Sur, caracterizó los acontecimientos de 1920 como genocidio del pueblo osetio y aceptó una resolución especial que declaraba:

1. Reconocer los acontecimientos de 1918-1920 como la lucha de liberación nacional del pueblo de Osetia del Sur.

2. Reconocer las acciones de los líderes de la Georgia "democrática" contra el pueblo osetio en 1920 como genocidio.

Considerando la importancia crucial para la memoria histórica del pueblo osetio de conmemorar a las víctimas del genocidio de 1920, el presidente de la República de Osetia del Sur, Anatolii Bibilov, ha firmado el Decreto sobre el establecimiento del Día de Conmemoración de las víctimas del genocidio osetio. Se celebrará anualmente el 20 de junio. En este día, se celebrarán eventos conmemorativos dedicados al Día Conmemorativo de las víctimas del genocidio osetio en todo el país, así como en las Embajadas y Oficinas de Representación de Osetia del Sur en el extranjero.

¡El neo nazismo georgiano no ha terminado ni siquiera hoy en día! En 2008, fue destrozado por la voluntad de hierro y la unidad del pueblo de Osetia del Sur, el deseo eterno de ser dueños de su tierra, de su futuro. Osetia resistió y ganó honor pasando por pruebas increíbles y, a costa de un gran sacrificio, demostró al mundo entero su derecho inalienable a la libertad y a un futuro digno.

El reconocimiento de la independencia de la República de Osetia del Sur por la Federación de Rusia en agosto de 2008 impidió las ambiciones anexionistas y la recaída agresiva de Georgia, restableció la justicia histórica

y permitió recrear el estado de los alanos en el Cáucaso, haciendo irreversibles los procesos de construcción del Estado.

En nombre del pueblo y el Gobierno del Estado, el Ministerio de Asuntos Exteriores de la República de Osetia del Sur está autorizado a dirigirse a:

- **Naciones Unidas**
- **Organización para la Seguridad y la Cooperación en Europa**
- **Consejo de Europa**
- **El Parlamento Europeo**
- **los Parlamentos y Gobiernos del mundo**
- **La comunidad internacional**

con un llamamiento a

1. Condenar y someter a la justicia internacional al actual gobierno de Georgia como sucesor del gobierno de Georgia de 1918-1920, que cometió el genocidio de la pacífica población osetia en Osetia del Sur.

2. Condenar y someter a la justicia internacional el actual gobierno de Georgia como sucesor de la Georgia bolchevique y cómplice de los crímenes cometidos contra la población civil de Osetia del Sur en el período poscomunista de 1989 hasta 2008.

¡Nadie es olvidado¡¡Nada se olvida!

¡Los crímenes de lesa humanidad no prescriben!

República de Osetia del Sur

Tskhinval, Palacio de Gobierno

20 de junio de 2020

南奥塞梯共和国外交部

就奥塞梯种族灭绝100周年
向外国政府发出的

呼吁书

南奥塞梯共和国外交部呼吁各国政府关注奥塞梯人民的悲惨日子——二十世纪1918-1920年格鲁吉亚政府对奥塞梯人的种族灭绝100周年。2020年6月20日，奥塞梯的每一个家庭都将纪念这一悲痛的日子，以怀念死于格鲁吉亚扫荡者之手的南奥塞梯和平居民、家人和亲戚。

从那时起，许多年过去了，但这场苦难造成的悲痛至今也没有停息。1920年犯下的血腥罪行没有诉讼时效也不可被遗忘，正如这些对人类犯下的罪行不可被饶恕一样。

从古代起，奥塞梯人的国家—中世纪的阿兰就是一个统一的、有着单一民族和完整领土的主体，这个主体因语言、宗教、文化和大高加索山脉两侧共同的家园而联系在一起。

与邻国格鲁吉亚不同，在其悠久的历史上，奥塞梯-阿兰一直是独立的，不受外部统治。在中世纪，格鲁吉亚曾经有300年是波斯国和奥斯曼帝国的一个省，直到18世纪末19世纪初俄罗斯军队才将格鲁吉亚人民从被占领和被消亡中解放出来。

当时，奥塞梯对外部威胁的持续抵抗是中高加索北部和南部所有奥塞梯社会生活中常见的现象。但从18世纪中叶开始，随着俄罗斯帝国在高加索地区活动的加强，奥赛梯人看到了一个可靠的盟友，并开始请求俄罗斯保护他们。

为此目的，1749-1752年在圣彼得堡设有奥塞梯大使馆，代表奥塞梯南部和北部的所有奥塞梯社会。受到最高级别接待的大使馆、俄罗斯与奥塞梯的高层谈判，都成为可靠的证据，证明奥塞梯在高加索和圣彼得堡被视为具有特殊地缘政治地位的统一的、权威的种族民族族群。

谈判的结果是建立了密切的奥塞梯-俄罗斯政治联盟。奥塞梯于1774年加入俄罗斯帝国，当时俄罗斯与土耳其签署了《库楚克-凯纳吉和平条约》，该条约消除了在俄罗斯国家框架内自愿建立奥塞梯的障碍。

应该特别指出的是，在格鲁吉亚统治者的要求下，1801年根据保罗皇帝的宣言，毗邻南奥塞梯的现代格鲁吉亚土地也成为俄罗斯帝国的一部分。首先是东格鲁吉亚土地，随后是西格鲁吉亚土地，加入俄罗斯帝国，在俄罗斯帝国后期它们成为了第比利斯省和库塔伊西省。

然而，即使在格鲁吉亚土地并入俄罗斯帝国之后，奥赛梯人仍然受到更大的压迫，不仅继续受到格鲁吉亚封建领主的压迫，而且还受到他们的新庇护人–––沙皇政府的压迫。

格鲁吉亚人对奥赛梯领土“所有权”主张成为格鲁吉亚新封建领主的传统政治路线。自由的奥塞梯人民对格鲁吉亚贵族侵略扩张的抵抗一直具有人民解放的性质。

众所周知，1917年俄罗斯发生了重大的社会政治变革。苏维埃政府的第一个宪法法案是1917年11月15日颁布的《俄罗斯人民权利宣言》，该宣言赋予了前俄罗斯帝国所有人民自决的权利。

俄罗斯的革命事件导致了帝国的解体和外高加索民族国家建设的开端。在德国占领当局的压力下，格鲁吉亚全国委员会宣布成立格鲁吉亚国家。1918年5月26日，格鲁吉亚制宪会议通过了《格鲁吉亚民主共和国独立法案》。

此前，在奥塞梯已有合法选举产生的奥塞梯全国委员会在运行，该委员会遵循国家利益，实施了一系列具有国家意义的重大任务。1918年5月28日奥塞梯第三次代表大会拒绝了格鲁吉亚新组建的主体要求承认其权力的提议。基于被赋予的自决权，奥塞梯人没有参加格鲁吉亚议会的选举。

格鲁吉亚新政府单方面沿高加索主山脉分水岭划定了与俄罗斯的边界。按照他们的想法，这为格鲁吉亚提供了自然保护，也可以擅自将奥塞梯南部纳入格鲁吉亚的新主体。这个计划的唯一障碍是奥塞梯人自己，他们住在山脊的南侧，并且已经宣布自己是俄罗斯苏维埃联邦社会主义共和国的一部分。

格鲁吉亚新政府制定了一项计划----通过消灭南奥塞梯人和扫清与俄罗斯接壤的土地来解决领土问题。

因此，在1918年，通过新的“民主”政府武装力量的参与，格鲁吉亚开始准备对南奥塞梯人的扫荡行动。格鲁吉亚新当局的纳粹言论在该时期的报刊中得到了很好的反映。

格鲁吉亚“民主”政府在入侵奥塞梯之前发表了“致格鲁吉亚士兵—家园保卫者”呼吁书，其中号召**“…不要饶恕叛徒、毒蛇及其幼崽，他们必须被消灭。这是格鲁吉亚人民的繁荣幸福所要求的！”**。

当时的报纸写道：**“全体格鲁吉亚人民的坚强意志和政府坚定不移的决定----用铁扫帚将背叛巢穴一扫而空并用炽热的铁将我们国家身体上的脓疱和脓肿清除掉”**（1920年6月20日，“Ertoba” 报）。

格鲁吉亚扫荡者对奥塞梯的总攻势始于1920年6月12日。到6月20日，奥塞梯政治领导层已经被消灭。当天凌晨，格鲁吉亚扫荡者枪决了13名公社社员—茨欣瓦利的普通居民，而他们唯一的过错就是他们是奥塞梯人。随着夺取南奥塞梯首都茨欣瓦利，对奥塞梯和平居民的大屠杀开始了。

格鲁吉亚正规军的血腥扫荡行动导致了数千名平民死亡，这些人有的死于格鲁吉亚军人之手，有的死于穿越大高加索山脉山口到奥塞梯北部时的饥饿、寒冷和疾病。大约五万人失去了家园和财产，被迫离开南奥塞梯以挽救生命。

数百个村庄被烧毁，超过五千人被杀害。格鲁吉亚军队烧毁了从茨欣瓦利到北部鲁克村的几乎所有奥赛梯村庄，屠杀了居民，不放过儿童，不放过妇女，也不放过老人。

格鲁吉亚内政部长拉米什维利抵达南奥塞梯，呼吁奥塞梯人重返和平劳动和恢复家园。这并没有产生多大的结果，因为第一批相信格鲁吉亚部长的人群就被扫荡分遣队枪杀或被强行驱逐出境。

回到第比利斯，部长在接受“话语”报纸（“Slovo”, 1920年8月3日）采访时高兴地说：**“扎瓦峡谷的叛乱分子离开了格鲁吉亚，搬到了北奥塞**

梯。其余的人仓促地继续撤离。被腾空出来的土地由来自格鲁吉亚拉恰县、杜舍蒂县甚至奥祖尔盖蒂县的格鲁吉亚移民占据”。

甚至布尔什维克也对格鲁吉亚扫荡者的打砸抢和嗜血成性感到惊讶。格鲁吉亚布尔什维克菲利普·马哈拉泽写道：“在佐尔达尼亚和拉米什维利政府的命令下，兽性的卫兵犯下了历史上少见的恐怖行径。居民不分青红皂白地被枪杀，财产被洗劫一空，能逃跑的人逃离了这些恐怖行径，而幸存者……政府决定将其驱逐出南奥塞梯。

总之，所有的奥塞梯人都被宣布为非法。他们被认为是格鲁吉亚人民的敌人，对他们进行各种暴力、殴打、侮辱、虐打，他们甚至被强行驱逐出被烧毁的家园。与奥赛梯人民斗争的历史是格鲁吉亚政府最可耻的一页”。

由于各种原因，1920年种族灭绝受害者的准确数字统计有困难。也有格鲁吉亚代表参加工作的特别委员会的文件材料证明了种族灭绝的规模。格鲁吉亚扫荡部队共杀害5279人，其中妇女1375人，儿童1844人。每三个被杀的人中就有一个是儿童！总体算，南奥塞梯20%的奥塞梯人口被灭绝了！

1588幢住房和2639幢附属建筑物被烧毁；23600公顷农作物被消灭。格鲁吉亚占领当局偷走了32460头牛和78485头羊。来自邻近的格鲁吉亚地区的格鲁吉亚人迁移到了前奥塞梯人定居的地方。根据粗略计算，造成了叁佰叁拾壹万柒仟金卢布的损失。许多居民点从未重建，因为居住在这里的整个人口完全被摧毁，根本就没有人返回到被烧毁的家园。

1920年，《苏维埃高加索报》报道了逃离南奥塞梯的难民人数新数据：“……五万人在北奥塞梯，其中一部分在卡巴尔达，找到了避难的地

方。报纸上写道，这些因饥饿和缺乏庇护所而沿着山径逃离敌人的人们，至今成群地死绝。有时，女人看到她的孩子遭受饥饿的痛苦，把他扔进深渊，扔到河里，然后自己跟着跳下去。人民的苦难没结束过，而且到现在都没有结束”。

尽管1921年布尔什维克上台后发生了重大变革，格鲁吉亚社会继续顽固地坚持其习惯了的社会政治立场。随着苏维埃政权在格鲁吉亚的建立，对奥塞梯人的种族灭绝不仅没有受到谴责，而且在其存在的整个时期都没有得到新的格鲁吉亚共产党政府的承认。

正如后来事实表明，苏维埃格鲁吉亚是中世纪封建意识形态和新兴的国家社会主义“民主”的“毫不逊色的”继承者。

苏维埃政权在格鲁吉亚建立后，格鲁吉亚的所有共产党领导人无一例外地继续了1918-1921年前政府对奥赛梯人的敌对路线。这种情况一直持续到苏联解体，并在格鲁吉亚的后共产主义政权下继续存在。直到今天，我们还看到这种意识形态。

如前所述，20世纪初的革命灾难摧毁了俄罗斯帝国，促成了重大的社会政治变革，为俄国人民的民族国家建设扫清了道路。

但随着苏维埃政权的到来，奥塞梯被分为两部分—北部受俄罗斯联邦社会主义共和国管辖，而南部则违背奥塞梯人的意愿，以自治区的形式以自愿的方式被纳入格鲁吉亚苏维埃共和国，这使其统治者能够继续对奥塞梯人民实行后来被称为“悄悄的”或“文化的”种族灭绝政策。

1944年，格鲁吉亚人获得了夺取奥塞梯土地的新机会—格鲁吉亚当局在克里姆林宫里有影响力的格鲁吉亚游说团体支持下，将格鲁吉亚苏维埃共和国的边界扩大到北奥塞梯首府弗拉季高加索的郊区。根据布尔什维

克自愿论的决定，克列斯托维山口的北坡及其所有奥赛梯土地被移交给苏维埃格鲁吉亚，至今仍被占领。

这样，中高加索属于奥塞梯固有领土的很大一部分成为了格鲁吉亚苏维埃社会主义共和国的组成部分。格鲁吉亚在领土侵占的同时进行了文化扩张，随后同化了奥塞梯原生居民。由于这项政策，今天我们有一个满目疮痍、没有任何奥塞梯因素的领土，阿兰历史部分的丧失显而易见。

1937-1938年家喻户晓的事件也在南奥塞梯留下了痕迹。由于30年代末期血腥的“有计划的”镇压，奥赛梯人民最优秀的代表被消灭。在与苏维埃政权敌人斗争的幌子下，整个奥塞梯知识分子阶层被屠杀，那些在1920抵抗格鲁吉亚扫荡者、领导叛乱的人被枪杀或流放到劳改营。

1938年南奥塞梯被强迫使用与北奥塞梯不同的基于格鲁吉亚书写法的文字。1944年南奥塞梯的奥塞梯学校被关闭，而在1951年公文处理改为格鲁吉亚语。因此，格鲁吉亚当局第一次成功地按教育和文化特征分割了一个统一的民族。这一政策一直延续到1990年——南奥塞梯脱离格鲁吉亚并成立一个独立国家的那一年。

1980年代末期，苏联解体前夕，法西斯主义精神在格鲁吉亚苏维埃社会主义共和国再度苏醒，鼓吹格鲁吉亚人民独特性和“上帝选择性”的极端激进的政治人物在格鲁吉亚社会得到追捧。相应地，“格鲁吉亚为格鲁吉亚人！”口号成为二十世纪末至二十一世纪初格鲁吉亚新纳粹份子及其政府旧民族主义思想的主要表达方式。所有异族人都被宣布为格鲁吉亚领土上的客人，更法西斯的人物呼吁强行限制非格鲁吉亚家庭的出生率。

1920年种族灭绝事件70年后历史再次重演。在苏联解体后，南奥塞梯人民不想与昨天的刽子手们生活在同一个国家，并决定了自己的未来是与俄罗斯统一，以及与他们在北奥塞梯的兄弟们统一。

1989年格鲁吉亚新纳粹分子就像他们1920年的祖辈一样，要求服从他们的意志，否则，他们承诺将从格鲁吉亚土地上“像垃圾一样扫除奥塞梯人”。后来证明，这计划不仅涉及奥塞梯人，而且涉及俄罗斯人、阿布哈兹人、亚美尼亚人、希腊人、阿塞拜疆人、麦斯赫特土耳其人以及所有当时居住在格鲁吉亚的其他少数民族代表。

1989年11月23日是南奥塞梯现代史上的一个特殊日子。在这一天，第比利斯组织了一场数千人前往次茨欣瓦利的“恐吓游行”，这次游行由格鲁吉亚民族主义运动领导人组织。

1989-1992年格鲁吉亚实施了1920年以来的首次武装侵略，并企图以军事力量征服南奥塞梯。总伤亡情况为超过2000人死亡，3500多人受伤，120多人失踪。

被烧毁的村庄数量为117个。造成的物质损失总额超过5160亿卢布。以2005年的价格计算，这约为170亿美元。在北奥塞梯和俄罗斯联邦境内，登记了来自南奥塞梯的20000多名难民和来自格鲁吉亚内地的100000多名奥塞梯难民。格鲁吉亚内地对奥塞梯人进行了大规模种族清洗和野蛮屠杀。

2004年8月，在新的法西斯元首萨卡什维利的领导下，格鲁吉亚发动了一场新的战争，向南奥塞梯派遣了配备重型装备和火炮的正规部队。敌人没能前行，但在西方伙伴的帮助下，在北约国家的参与下，萨卡什维利开始准备复仇。

格鲁吉亚新法西斯主义侵略行动的巅峰是2008年8月格鲁吉亚军队对南奥塞梯的袭击，他们发动了一场大规模的名为“扫光田野”的全面扫荡行动，其唯一目的是彻底摧毁奥塞梯居民，将南奥塞梯肃清奥塞梯分子，进入具有重要战略意义的鲁克隧道。结果众所周知。

我们要强调的是，从1918年至今，没有一个格鲁吉亚当局承认对1920年、1989年至1992年和2008年针对奥赛梯人民犯下的罪行负责，也没有承认南奥塞梯人拥有在其固有领土上民族国家自决的权利。

相反，在过去的100年中，格鲁吉亚的每一届政府都定期采取措施，为继续推行种族灭绝政策创造条件。

我们认为有必要指出，在过去100年，格鲁吉亚领导人及其各届政府不仅没有停止对南奥塞梯和格鲁吉亚奥塞梯人的“文化灭绝”政策，而且还三度动用武力，以实现其目标。有罪不罚总是产生新的罪行！

这些行为完全符合1968年11月26日通过的联合国《战争罪和危害人类罪不适用诉讼时效》公约的条款和规定。

一百年前对奥塞梯人犯下的种族灭绝及其随后的再犯可被评定为危害人类罪。联合国大会在1946年12月11日第96（I）号决议中宣布，种族灭绝是一项违反国际法准则、违背联合国的精神和宗旨的罪行，是整个文明世界所谴责的行为。

1948年12月9日《联合国防止及惩治种族灭绝罪公约》第三条将下列行为定义为应受惩罚：“种族灭绝罪；共谋实施种族灭绝罪；直接和公开煽动实施种族灭绝罪；未遂实施种族灭绝罪；参与实施种族灭绝罪”。

上述公约中还指出，“犯下种族灭绝罪或第三条所列任何其他行为的人，无论是依据宪法负责的统治者、官员还是个人，都应受到惩罚”。

遵循国际法这些条款及其他条款，早在1990年9月20日，南奥塞梯合法机构人民代表苏维埃就将1920年的事件定性为对奥塞梯人民的种族灭绝，并通过了一项特别决议，其中说：

1. 承认1918-1920年的事件是南奥塞梯人民的民族解放斗争。

2. 承认1920年“民主”格鲁吉亚领导层对奥赛梯人民的行动是种族灭绝。

有鉴于1920年种族灭绝受害者对奥塞梯人民历史记忆的特殊意义，南奥塞梯共和国总统阿纳托利*比比洛夫签署了一项关于设立奥塞梯种族灭绝受害者纪念日的法令，该纪念日将于每年6月20日庆祝。在这一天，将在全国各地以及南奥塞梯驻外大使馆和代表处举行纪念种族灭绝受害者的纪念活动。

格鲁吉亚新纳粹主义即使在今天也没有得逞。2008年它在南奥塞梯人民的钢铁意志和凝聚力面前，在成为自己土地和未来主人不可阻挡的渴望面前，崩溃了。奥塞梯扛住了并获得胜利，光荣地经受住了难以置信的考验，以巨大的自我牺牲为代价，向全世界证明了其拥有不可剥夺的自由和体面未来的权利。

俄罗斯联邦于2008年8月承认南奥塞梯共和国的国家独立，排除了格鲁吉亚的掠夺企图和再次挑衅，恢复了历史正义，使高加索地区的阿兰国家得以重建，并使国家建设的进程不可逆转。

南奥塞梯共和国外交部代表该国人民和政府被授权向

- 联合国

- 欧洲安全与合作组织

- 欧洲委员会

- 欧洲议会

- 世界各国议员与政府

- 国际社会

发出号召：

1. 谴责并呼吁格鲁吉亚现政府，作为对南奥塞梯的奥塞梯和平居民犯下种族灭绝罪的1918-1920年格鲁吉亚政府的权利继任者，承担国际法律责任；

2. 谴责并呼吁格鲁吉亚现政府，作为布尔什维克格鲁吉亚政府的权利继任者和1989-2008年后共产时期对南奥塞梯平民犯下罪行的共犯，承担国际法律责任。

没有人被忘记，没有事被忘记！

危害人类罪没有诉讼时效!

南奥塞梯共和国，
茨欣瓦尔，政府大楼，
2020年06月20日

APPEL

DU MINISTÈRE DES AFFAIRES ÉTRANGÈRES DE LA RÉPUBLIQUE DE L'OSSÉTIE DU SUD

aux gouvernements étrangers à l'occasion du 100e anniversaire du génocide des Ossètes

Le ministère des Affaires étrangères de la République d'Ossétie du Sud lance un appel aux gouvernements étrangers pour qu'ils tiennent compte de la date tragique du peuple ossète, le 100e anniversaire du génocide des Ossètes commis par le gouvernement géorgien en 1918-1920 du XXe siècle. Le 20 juin 2020 chaque famille ossète commémorera cette date triste en mémoire des êtres chers, de la population civile de l'Ossétie du Sud ayant tué par les punisseurs géorgiens.

De nombreuses années se sont écoulées, mais la douleur de la souffrance ne s'atténue pas de nos jours. Les crimes sanglants commis en 1920 sont imprescriptibles et on ne peut pas les oublier, de même qu'on ne peut pas pardonner ces crimes contre l'humanité.

Depuis l'Antiquité, l'État des Ossètes, l'Alanie médiéval, était une entité ethno territoriale unie d'une seule langue, la religion, la culture et le territoire commun de l'habitat des deux côtés du Grand Caucase.

Tout au long de son histoire séculaire, l'Ossétie-Alanie était indépendante de la domination étrangère, contrairement à la Géorgie voisine qui était au moyen Âge pendant 300 ans une province de la Perse et de l'Empire ottoman, jusqu'à ce que les troupes russes libèrent le peuple géorgien de l'occupation et de l'extinction physique à la fin du XVIIIe et au début du XIXe siècle.

À cette époque, l'opposition permanente de l'Ossétie aux menaces extérieures était un fait habituel de la vie de toutes les communautés ossètes du nord et du sud de la partie centrale du Caucase. Mais, à partir du milieu du XVIIIe siècle, avec l'intensification de l'activité de l'Empire russe dans le Caucase, les Ossètes comprirent que la Russie était un allié fiable et commencèrent à demander à la Russie de les placer sous son patronage.

C’est à cette fin que l’ambassade Ossète se trouvait à Saint-Pétersbourg dans les années 1749-1752, elle représentait toutes les communautés Ossètes du sud et du nord de l'Ossétie. Cette ambassade, accueillie au plus haut niveau, et les négociations russo-ossète de haut niveau, firent une preuve fiable que l'Ossétie était perçue par le Caucase et par Saint-Pétersbourg en tant qu’une communauté ethno nationale unie et crédible avec un statut géopolitique particulier.

Le résultat des négociations fut une étroite union politique russo-ossète. Le rattachement de l'Ossétie dans l'Empire russe eut lieu en 1774, après la conclusion du Traité de Koutchouk-Kaïnardji entre la Russie et la Turquie, qui avait levé les obstacles pour que l'Ossétie passe officiellement et à titre bénévole dans les cadres de l'État russe.

Il faut souligner que les terres géorgiennes, qui sont aujourd’hui les terres voisines de l'Ossétie du Sud, furent rattachées également à l'Empire

russe à la demande des dirigeants de la Géorgie, mais cela se passa en 1801 après le Manifeste de Paul empereur 1e. D'abord c'étaient les terres de la Géorgie orientale, et plus tard celles occidentales, et dans les dernières années de l'Empire russe elles composaient ses deux gouvernements : Koutaissi et Tiflis.

Cependant, même après les accords instituant la souveraineté de l'Empire russe sur les terres géorgiennes, les Ossètes continuaient à subir une pression encore plus grande non seulement de la part des seigneurs féodaux géorgiens, mais aussi de leurs nouveaux patrons, l'administration tsariste.

Les prétentions des Géorgiens sur les territoires ossètes en tant que sur les « propres terres » devenaient le cours politique traditionnel des nouveaux seigneurs féodaux de la Géorgie. La résistance de la population ossète libre à l'expansion agressive de la noblesse géorgienne avait toujours un caractère de libération populaire.

En 1917, comme on le sait, il y eut des changements sociaux et politiques radicaux en Russie. La Déclaration des droits des peuples de Russie du 15 novembre 1917 devint le premier acte constitutionnel de puissance soviétique et donna à tous les peuples de l'ancien Empire russe le droit à l'autodétermination.

Des événements révolutionnaires en Russie conduisirent à la chute de l'Empire et au début de la construction des nations et des républiques en Transcaucasie. Le Conseil national géorgien, sous la pression des autorités d'occupation allemandes, annonça la création d'un État géorgien. Le 26 mai 1918, l'Assemblée constituante de Géorgie adopta une loi sur l'indépendance la République démocratique de Géorgie.

À cette époque, le Conseil national ossète légitimement élu fonctionnait déjà en Ossétie, qui, conformément aux intérêts nationaux, réalisait ensemble de tâches d'importance nationale. Le troisième Congrès des délégués d'Ossétie qui se tint le 28 mai 1918, rejeta la proposition de cette nouvelle « construction » nationale géorgienne de reconnaître sa pouvoir. Les Ossètes ne participèrent pas aux élections au Parlement Géorgien se fondant sur le droit à l'autodétermination accordé.

Le nouveau gouvernement géorgien détermina unilatéralement la frontière avec la Russie suivant la ligne de partage des eaux du Grand Caucase, ce qui, selon leur idée, assurait à la Géorgie une protection naturelle et supposait que la partie Sud de l'Ossétie soit incluse dans la nouvelle construction nationale géorgienne. Le seul obstacle à cette stratégie était le peuple ossète lui-même, vivant du côté sud du Grand Caucase et qui annonça déjà de son rattachement dans La République socialiste Fédérative Soviétique de Russie (RSFSR).

Le nouveau gouvernement géorgien élabora un plan visant à résoudre le problème territorial en ayant détruit les Ossètes vivant à l'Ossétie du Sud et en ayant libéré les territoires situés à la frontière avec la Russie.

Ainsi, déjà en 1918, la Géorgie commença la préparation à une expédition punitive contre les Ossètes de l'Ossétie du Sud en ayant impliqué les forces armées du nouveau gouvernement « démocratique ». La rhétorique nazie des nouvelles autorités géorgiennes est bien reflétée dans la presse périodique de cette époque.

Avant l'invasion de l'Ossétie le gouvernement « démocratique » de la Géorgie publia un appel « Aux soldats géorgiens – défenseurs du foyer natal » avec les mots suivants **« ...à ne pas épargner les traîtres, les serpents**

venimeux avec leurs bébés, qui doivent être détruits. La prospérité du peuple géorgien l'exige ! ».

Les journaux de cette époque parlaient de la ferme volonté de **« tout le peuple géorgien et la décision irrévocable de son gouvernement : nettoyer et balayer les nids de trahison avec un balai de fer et enlever les abcès et les chéloïdes du corps de notre nation avec du fer chaud** » (le journal « Ertoba », 20 juin 1920).

Les punisseurs géorgiens commencèrent leur attaque générale contre l'Ossétie le 12 juin 1920. Déjà au 20 juin, ils détruisirent les autorités ossètes. Au petit matin du même jour, les punisseurs géorgiens fusillèrent 13 communards, les simples résidents de la ville de Tskhinval, dont la seule faute était d'être d'appartenance nationale ossète. Avec l'occupation de la capitale de l'Ossétie du Sud, Tskhinval, l'extermination totale de la population civile ossète commença.

L'expédition punitive sanglante lancée par l'armée régulière géorgienne entraîna la mort de milliers de civils : les morts causées par les actions de l'armée géorgienne ainsi que par la faim, le froid et les maladies qui frappèrent les gens lors du passage des cols du grand Caucase vers le nord de l'Ossétie. Environ 50 000 personnes perdirent leurs maisons, leurs biens et quittèrent l'Ossétie du Sud pour sauver leurs vies.

Des centaines de villages furent brûlés et plus de 5 000 personnes furent tuées. Les troupes géorgiennes brûlèrent presque tous les villages Ossètes, de la ville de Tskhinval jusqu'au village de Ruk, située au nord de l'Ossétie du Sud (à la gorge de Java), ils massacrèrent toute la population : les femmes, les enfants, les vieillards.

Le ministre de l'Intérieur de la Géorgie, Ramichvili, arriva à l'Ossétie du Sud et lança un appel aux Ossètes pour qu'ils soient revenus au travail paisible et à la reconstruction de logements. Cela ne produisit pas de résultats sérieux, car les premiers groupes de personnes qui eûtes cru au ministre géorgien furent fusillés par des troupes punitives ou subirent d'expulsion forcée.

De retour à Tiflis, le ministre déclara joyeusement dans une interview au journal « Slovo » (3 août 1920) : **« les rebelles de la gorge de Java ont quitté la Géorgie et se sont déplacés en Ossétie du Nord. Les restes de ceux-ci continuent précipitamment leur évacuation. Les zones libérées sont occupées par des colons géorgiens des districts de Ratchi, Doucheti et même d'Ozourguéti (Géorgie). »**

Le vandalisme et la soif de sang des punisseurs géorgiens étaient étonnants même pour les bolcheviks. Ainsi, Filipp Makharadze, le bolchevik géorgien écrivait : **« les gardes sont devenus féroces sous les directives du gouvernement Jordania et Ramichvili, ils ont fait des choses terribles, sans précédent dans l'histoire. Les résidents ont été fusillés à tort et à travers, les biens ont été pillés, ceux qui pouvaient ont fui ces horreurs, et les survivants... le gouvernement a décidé de les expulser de l'Ossétie du Sud.**

Tous les Ossètes sont considérés hors la loi. Ils sont considérés comme des ennemis du peuple géorgien et sont soumis à toutes sortes de violences, de coups, d'insultes, d'abus, jusqu'à expulsion forcée de cendres de leurs maisons. L'histoire de la lutte contre le peuple ossète est l'une des pages les plus honteuses du gouvernement géorgien. »

Le nombre exact des victimes du génocide de 1920 a été difficile à constituer pour diverses raisons. L'ampleur du génocide est montrée dans la documentation de la Commission spéciale, parmi les membres de laquelle étaient des représentants géorgiens. Les troupes punitives géorgiennes tuèrent 5 279 personnes, dont 1 375 étaient les femmes, 1 844 – les enfants. C'est-à-dire qu'une victime sur trois était un enfant ! Au total, 20% de la population ossète de l'Ossétie du Sud fut exterminée !

1 588 logements et 2 639 bâtiments à usage commercial furent incendiés; 23 600 hectares de plantations furent détruits. Les autorités géorgiennes d'occupation volèrent 32 460 têtes de bovins et 78 485 têtes d'ovins. Les Géorgiens des régions voisines de Géorgie furent réinstallés dans les anciens lieux de réinstallation Ossètes. Selon une estimation approximative, il y avait des pertes financières d'un montant de 3 millions 317 mille roubles d'or. De nombreuses localités n'ont pas été reconstruites vue que toute la population vivant ici avait été complètement détruit et qu'il n'y a pas eu de gens qui retourneraient aux cendres de leurs foyers.

en 1920 le journal « Sovetskï Kavkaz » écrivit les nouvelles données sur le nombre de réfugiés qui eurent quitté l'Ossétie du Sud: « **...50 000 personnes qui ont trouvé refuge en Ossétie du Nord et une partie s'est installée à Kabarda. Ces gens, selon les journaux, ont fui de l'ennemi «à pied par des chemins de montagne, ont fui de la faim et du manque d'abri, ils meurent en masse à cette heure. Il y a des cas quand une femme, voyant la souffrance de son enfant de la faim, l'a jeté dans un abîme, dans une rivière, et puis s'est précipitée après lui. Les souffrances de ce peuple n'ont jamais fini et on ne voit pas leur fin aujourd'hui. »**

Malgré les changements radicaux survenus en 1921 après l'arrivée au pouvoir des bolcheviks, la société géorgienne continua à défendre fermement leurs orientations sociales et politiques habituelles. Avec l'établissement du pouvoir soviétique en Géorgie, le génocide ossète ne fut pas seulement condamné, mais aussi il ne fut pas reconnu par le nouveau gouvernement communiste géorgien pendant toute sa durée d'existence.

La suite montre que la Géorgie soviétique s'est avérée être l'héritière digne de l'idéologie féodale médiévale et de la « démocratie » nationale-socialiste naissante.

Après l'établissement du pouvoir soviétique en Géorgie, tous les dirigeants communistes géorgiens continuaient une politique hostile du gouvernement ancien de 1918 – 1921 vis-à-vis des Ossètes. Telle politique était menée jusqu'à la chute de l'URSS et était continuée sous les régimes postcommunistes de la Géorgie. Nous observons cette idéologie à ce jour.

Comme on l'a déjà noté, les cataclysmes révolutionnaires du début du XXe siècle, en ayant détruit l'Empire russe, contribuèrent à des changements sociaux et politiques radicaux qui auraient donné le chemin à la construction des nations et des républiques par les peuples de la Russie.

Mais, avec l'arrivée du pouvoir soviétique, l'Ossétie a été divisée en deux parties : la partie nord fut tombé sous la juridiction de la RSFSR, tandis que le sud, contre la volonté des Ossètes, fut rattaché par la force comme la région autonome à la République soviétique de Géorgie, cela permit à ses dirigeants de poursuivre par rapport à peuple ossète une politique de génocide, appelé plus tard une politique « tranquille » ou « culturelle ».

En 1944, les Géorgiens eurent une nouvelle occasion d'approprier des terres Ossètes : les autorités géorgiennes, avec le soutien d'un lobby géorgien influent au Kremlin, élargirent les frontières de la République soviétique de Géorgie aux abords de la ville de Vladikavkaz, la capitale de l'Ossétie du Nord. Par la décision volontariste des bolcheviks, la face nord du col de la Croix avec toutes les terres ossètes environnantes fut transférée à la Géorgie soviétique et est toujours sous occupation.

Ainsi, une grande partie des territoires du Caucase central, qui appartenaient au cours des siècles à l'Ossétie, ont fait partie de la RSS de Géorgie. Parallèlement aux conquêtes territoriales, une expansion culturelle a été menée, suivie de l'assimilation de la population ossète autochtone. Les conséquences de cette politique sont des terres dévastées, sans l'ombre d'une composante ossète, c'est une vraie perte de la partie historique de l'Alanie.

Les événements célèbres de 1937-1938 touchèrent aussi l'Ossétie du Sud. À la suite de la répression sanglante « planifiée » de la fin des années 30, les meilleurs représentants du peuple ossète furent détruits. Sous couvert de la lutte contre les ennemis du pouvoir soviétique, toute l'intelligentsia ossète fut abattue, ceux qui, en 1920, eurent résisté aux punisseurs géorgiens et dirigeaient les rebelles furent aussi abattues ou exilés dans des camps.

En 1938, une écriture basée sur les graphiques géorgiens, différente de celle de l'Ossétie du Nord, fut imposée à l'Ossétie du Sud. En 1944, les écoles ossètes en Ossétie du Sud furent fermées et, de 1951 les dossiers administratifs pouvaient être tenus seulement en langue géorgienne. Ainsi, c'était pour la première fois, que les autorités géorgiennes réussirent à diviser un seul peuple sur la base des domaines éducative et culturelle. Cette

politique s'est poursuivie jusqu'en 1990, le retrait de l'Ossétie du Sud de la Géorgie et la création d'un État indépendant.

À la fin des années 80, à la veille de la chute de l'Union Soviétique, l'esprit du fascisme se réveilla à nouveau dans la RSS de Géorgie, et dans la société géorgienne des politiciens aux positions très radicales commencèrent à gagner la popularité, ils étaient les promoteurs des idées de l'unicité du peuple géorgien et du fait que cette nation eut été « élu par le Dieu ». En conséquence, le slogan « la Géorgie pour les Géorgiens ! » est devenu l'expression principale de l'ancienne idée nationale des néonazis géorgiens et de leur gouvernement à la fin du XXe et au début du XXIe siècle. Tous les gens d'autres origines furent déclarées comme les invités sur la terre géorgienne, et les personnes les plus fascistes appelèrent à limiter violemment la natalité dans les familles non géorgiennes.

Soixante-dix ans après le génocide de 1920, l'histoire se répéta. Après la chute de l'URSS, le peuple d'Ossétie du Sud refusa de vivre dans le même État que ses bourreaux d'hier et décida de son avenir dans l'unité avec la Russie, avec ses frères du nord de l'Ossétie.

En 1989 les néonazis géorgiens exigèrent à se soumettre à leur volonté, comme l'eurent fait leurs ancêtres en 1920, sinon, ils promirent de « balayer les Ossètes comme des ordures » de la terre géorgienne. Il s'est avéré plus tard que ces plans concernaient non seulement les Ossètes, mais aussi les Russes, les Abkhazes, les Arméniens, les Grecs, les Azerbaïdjanais, les Turcs Meskhètes et tous les autres membres des minorités nationales qui vivaient en Géorgie à cette époque-là.

Le 23 novembre 1989 est une date particulière dans l'histoire récente de l'Ossétie du Sud. Ce jour-là, les leaders du mouvement nationaliste géorgien

organisèrent à Tbilissi une « marche d'intimidation » en direction de la ville de Tskhinval avec la participation de plusieurs milliers de personnes .

En 1989-1992, la Géorgie commit sa première agression armée depuis 1920 et tenta de conquérir par la force militaire l'Ossétie du Sud. Le nombre total de victimes était de plus de 2000 personnes tuées, plus de 3500 personnes blessées, plus de 120 personnes portées disparues.

Le nombre de villages incendiés fut de 117. Le montant des dommages matériels causés s'éleva plus de 516 milliards de roubles. C'était environ 17 milliards USD année 2005. Sur le territoire de l'Ossétie du Nord et la Fédération de Russie furent enregistrés plus de 20 000 réfugiés de l'Ossétie du Sud et de plus de 100 000 réfugiés ossètes de l'intérieur de la Géorgie, où furent également menés les nettoyages ethniques massifs et les atrocités contre les Ossètes.

En août 2004 sous la direction du nouveau führer Saakachvili, la Géorgie a déclenché une nouvelle guerre en envoyant à l'Ossétie du Sud des formations militaires régulières avec des gros-matériels et de l'artillerie. L'ennemi a échoué, mais avec l'aide des partenaires occidentaux, avec la participation des pays de l'OTAN, Saakachvili a commencé à se préparer à la revanche.

Le point culminant de l'agression du néofascisme géorgien est devenu l'attaque de l'armée géorgienne sur l'Ossétie du Sud en août 2008, qui a commencé une expédition punitive à grande échelle sous le nom d' « un champ vide » avec un seul but : la destruction complète de la population ossète, la libération de l'Ossétie du Sud de la composante ossète, la sortie au tunnel de Roki, une pointe stratégiquement importante. Le résultat est bien connu.

Il faut souligner en particulier que, depuis 1918 jusqu'à nos jours, aucune autorité géorgienne n'a reconnu la responsabilité des crimes commis contre le peuple ossète en 1920, 1989-1992 et 2008, ainsi qu'elle ne reconnaît pas le droit des Ossètes de l'Ossétie du Sud à l'autodétermination nationale et à l'indépendance sur leurs territoires ancestraux.

Au contraire, au cours des 100 dernières années, chaque autorité géorgienne a régulièrement pris des mesures pour créer les conditions nécessaires à la poursuite de la politique génocidaire.

Nous estimons qu'il est nécessaire de constater que, depuis 100 ans, les dirigeants géorgiens, avec les gouvernements successifs, non seulement n'ont pas mis fin à la politique de « génocide culturel » à l'égard de l'Ossétie du Sud et des Ossètes de Géorgie, mais ont utilisé la force militaire à trois reprises pour atteindre leurs objectifs. L'impunité engendre toujours de nouveaux crimes !

Ces actes sont pleinement conformes aux articles et aux dispositions de la Convention des Nations Unies sur L'imprescriptibilité des crimes de guerre et des crimes contre l'humanité adoptée le 26 novembre 1968.

Le génocide des Ossètes, perpétré il y a cent ans, et ses rechutes ultérieures peuvent être qualifiés de crimes contre l'humanité. Dans la résolution 96 (I) du 11 décembre 1946, l'Assemblée générale des Nations Unies a déclaré « que le génocide est un crime du droit des gens, en contradiction avec l'esprit et les fins des Nations Unies et que le monde civilisé condamne. »

L'article III de la Convention de l'ONU pour la prévention et la répression du crime de génocide du 9 décembre 1948 érige en infraction les

actes suivants : « Le génocide; L'entente en vue de commettre le génocide; L'incitation directe et publique à commettre le génocide; La tentative de génocide; La complicité dans le génocide. »

Et plus loin : « Les personnes ayant commis le génocide ou l'un quelconque des autres actes énumérés à l'article III seront punies, qu'elles soient des gouvernants, des fonctionnaires ou des particuliers. »

Conformément à ces dispositions et à d'autres dispositions du droit international, le 20 septembre 1990, le Conseil des députés du peuple, l'organe du gouvernement légitime de l'Ossétie du Sud, a qualifié les événements de 1920 de génocide du peuple ossète et a adopté un décret spécial qui stipule :

1. Reconnaître les événements de 1918-1920 comme la lutte de libération nationale du peuple de l'Ossétie du Sud.

2. Reconnaître les actions des dirigeants de la Géorgie « démocratique » contre le peuple ossète en 1920 comme un génocide.

Tenant compte l'importance particulière des victimes du génocide des années 1920 pour la mémoire historique du peuple ossète, le Président de la République d'Ossétie du Sud, Anatolï Bibilov a signé un décret sur la création de la Journée de la mémoire des victimes du génocide des Ossètes, qui sera célébrée le 20 juin de chaque année. Ce jour-là, des manifestations commémoratives à l'occasion de la Journée de la mémoire des victimes du génocide seront organisées dans tout le pays, ainsi que dans les Ambassades et les Missions de l'Ossétie du Sud à l'étranger.

Le néonazisme géorgien n'a pas disparu de nos jours. En 2008, il s'est écrasé sur la volonté de fer et la cohésion du peuple de l'Ossétie du Sud, sur

leur désir immortel d'être maîtres de leur avenir et de leurs terres. L'Ossétie a résisté et elle a gagné, après avoir traversé avec honneur des épreuves énormes, elle a prouvé au monde entier au prix d'un énorme sacrifice de soi son droit inaliénable à la liberté et à un avenir digne.

La reconnaissance de l'indépendance d'État de la République d'Ossétie du Sud en août 2008 par la Fédération de Russie, a exclu des aspirations de conquête et la récidive agressive de la part de la Géorgie, a rétabli la justice historique, ayant permis de recréer l'État des Alains au Caucase et a rendu irréversible le processus de la construction de l'État.

Le ministère des Affaires étrangères de la République d'Ossétie du Sud, au nom du peuple et du gouvernement de son pays, est autorisé à appeler :

- Organisation Des Nations Unies,

- Organisation pour la sécurité et la coopération en Europe,

- Conseil de l'Europe,

- Parlement européen,

- Parlementaires et Gouvernements des États du monde,

- Communauté internationale

1. À condamner et à traduire en justice dans le cadre du droit international le gouvernement géorgien actuel, en tant que successeur du gouvernement géorgien de 1918 à 1920, qui a commis le génocide contre la population civile ossète à l’Ossétie du Sud ;

2. À condamner et à traduire en justice dans le cadre du droit international le gouvernement géorgien actuel, en tant que successeur de la Géorgie bolchevique et complice des crimes commis contre la population civile de l'Ossétie du Sud pendant la période postcommuniste, de 1989-2008.

Personne n'est oublié, rien n'est oublié !

Il n'y a pas de prescription pour les crimes contre l'humanité !

La république d'Ossétie du Sud,
Tskhinval, Siège du Gouvernement,
20 juin 2020

სამხრეთ ოსეთის რესპუბლიკის საგარეო საქმეთა სამინისტროს

მიმართვა

საზღვარგარეთის ქვეყნების მმართველებს ოსი ხალხის გენოციდის 100 წლისთავთან დაკავშირებით

სამხრეთ ოსეთის რესპუბლიკის საგარეო საქმეთა სამინისტრო მიმართავს უცხო ქვეყნების მმართველებს, ყურადღება მიაქციონ ოსი ხალხის ტრაგიკულ თარიღს – ოსი ხალხის გენოციდის 100 წლისთავს, რომელიც განხორციელდა საქართველოს ხელისუფლების მიერ 1918-1920 წლებში. 2020 წლის 20 ივნისიდან დღემდე ამ ტრაგიკულ თარიღს, როგორც მშვიდობიანი მოსახლეობის, ნათესავებისა თუ მეგობრების (რომლებიც დაიღუპნენ ქართველი დამნაშავეების ხელით) ხსოვნის დღეს, სამხრეთ ოსეთში ყველა ოჯახი აღნიშნავს.

მას შემდეგ მრავალი წელი გავიდა, მაგრამ მაშინდელი ტანჯვის ტკივილი არ განელებულა. 1920 წელს ჩადენილ სისხლიან დანაშაულებს არ აქვთ ხანდაზმულობის ვადა, შეუძლებელია

როგორც დავიწყება, ასევე წარმოუდგენელია მიტევება იმ ყველაფრისა, რომლებიც მათ კაცობრიობის წინაშე ჩაიდინეს.

უძველესი დროიდან ოსთა სახელმწიფო, შუა საუკუნეების ალანია, შეადგენდა ერთ ეთნო-ტერიტორიულ ერთეულს და თავისი ენით, რელიგიით, კულტურითა და გაერთიანებული ტერიტორიებით განლაგებული იყო დიდი კავკასიონის მთიანეთის ორივე მხარეს.

ალანია ანუ ოსეთი თავისი მრავალსაუკუნოვანი ისტორიის მანძილზე დამოუკიდებელი იყო საგარეო ბატონობისაგან, განსხვავებით მეზობელი საქართველოსგან, რომელიც შუა საუკუნეებში 300 წლის განმავლობაში იყო სპარსეთისა და ოსმალეთის იმპერიის პროვინცია მანამ, სანამ რუსეთის ჯარებმა XVIII საუკუნის დასასრულსა და XIX საუკუნის დასაწყისში არ გაათავისუფლეს არა მხოლოდ ოკუპაციისგან, არამედ ფიზიკური განადგურება-გადაშენებისგანაც კი.

ოსეთის მუდმივი წინააღმდეგობა გარესაფრთხეებთან იმ დროს ყველა ოსური საზოგადოების ცხოვრებაში ჩვეულებრივი მოვლენა იყო, ცენტრალური კავკასიონის როგორც ჩრდილოეთით, ასევე სამხრეთით. თუმცა XVIII საუკუნის შუა ხანებიდან დაწყებული, მას შემდეგ რაც კავკასიაში გააქტიურდა რუსეთის იმპერია, ოსებმა მასში დაინახეს საიმედო მოკავშირე და მიმართეს რუსეთს, რათა მას მიეღო მფარველობის ქვეშ.

სწორედ ამ მიზნით 1749-1752 წლებში სანქტ-პეტერბურგში იმყოფებოდა ოსეთის ელჩი, რომელიც ერთობლივად წარმოადგენდა სამხრეთ და ჩრდილოეთ ოსეთის საზოგადოებათა სურვილს. ელჩის შეხვედრა და მოლაპარაკებები, რომლებიც წარიმართა უმაღლეს დონეზე, იყო საიმედო მტკიცებულება იმისა, რომ ოსეთი კავკასიასა და პეტერბურგში აღიქმებოდა, როგორც ავტორიტეტული ეთნო-ნაციონალური, განსაკუთრებული გეოპოლიტიკური სტატუსის მქონე გაერთიანება.

მოლაპარაკებების შედეგი იყო მჭიდრო პოლიტიკური ოსურ-რუსული კავშირი. ოსეთი რუსეთის იმპერიაში 1774 წელს შევიდა, რუსეთ-თურქეთს შორის ქუჩუკ-კაინარჯის მშვიდობიანი ზავის შემდეგ, რაც გახდა საფუძველი ოსეთის რუსეთის სახელმწიფოს ფარგლებში ნებაყოფლობითი გაერთიანებისა.

განსაკუთრებულად უნდა აღინიშნოს, რომ ოსეთის სამხრეთით მდებარე თანამედროვე ქართული მიწებიც, საქართველოს ხელმძღვანელობის თხოვნით, ასევე შევიდა რუსეთის იმპერიის შემადგენლობაში. 1801 წლის მანიფესტის მიხედვით კი, რომელიც გამოსცა იმპერატორმა პავლემ, რუსეთის იმპერიაში შემავალი ჯერ აღმოსავლურ-ქართული, შემდეგ კი დასავლურ-ქართული ტერიტორიები იწოდებოდნენ ორ გუბერნიად – ტიფლისის გუბერნიად და ქუთაისის გუბერნიად.

მიუხედავად ამისა, ქართული მიწების რუსეთის იმპერიაში შესვლის შემდეგაც ოსები კვლავ განიცდიდნენ კიდევ უფრო დიდ

წნეხს არა მხოლოდ ქართველი ფეოდალების მხრიდან, არამედ მათი ახალი მფარველის – ცარიზმის ადმინისტრაციიდანაც.

ქართველების პრეტენზია ოსეთის ტერიტორიებზე, როგორც „საკუთარი მონაპოვრისა“, ქართველი ფეოდალების ახალ ტრადიციულ პოლიტიკურ კურსად იქცა. დამოუკიდებელი ოსი მოსახლეობის წინააღმდეგობა ქართველი თავადაზნაურობის აგრესიული ექსპანსიის მიმართ ყოველთვის ატარებდა სახალხო-განმათავისუფლებელ ხასიათს.

როგორც ცნობილია, 1917 წელს რუსეთში მოხდა რადიკალური სოციალურ-პოლიტიკური ცვლილებები. პირველი საკონსტიტუციო აქტი გახდა საბჭოთა ხელისუფლების 1917 წლის 15 ნოემბრის დეკლარაცია რუსეთის ხალხთა უფლებების შესახებ, რამაც რუსეთის უკვე ყოფილი იმპერიის ხალხებს თვითგამორკვევის უფლება მისცა.

რევოლუციურმა მოვლენებმა რუსეთში იმპერიის დაშლა გამოიწვია, კავკასიაში კი ეროვნულ-სახელმწიფოებრივი მშენებლობები. საქართველოს ეროვნულმა საბჭომ გერმანიის საოკუპაციო ხელისუფლების გავლენით ქართული სახელმწიფოს შექმნა გამოაცხადა. 1918 წლის 26 მაისს საქართველოს დამფუძნებელმა კრებამ მიიღო აქტი საქართველოს დემოკრატიული რესპუბლიკის დამოუკიდებლობის შესახებ.

იმ დროისთვის ოსეთში უკვე ფუნქციონირებდა ლეგიტიმურად არჩეული ოსური ნაციონალური საბჭო, რომელმაც

შემდეგში ეროვნული ინტერესებიდან გამომდინარე ქვეყნის მრავალი მნიშვნელოვანი ამოცანა განახორციელა. 1918 წლის 28 მაისს ოს დელეგატთა მესამე კონგრესმა უარი თქვა შეთავაზებაზე, ეღიარებინა ქართული ხელისუფლება. ოსებმა მინიჭებული თვითგამორკვევის უფლების საფუძველზე არ მიიღეს მონაწილეობა საქართველოს პარლამენტის არჩევნებში.

საქართველოს ახალმა მთავრობამ ცალმხრივად განსაზღვრა საზღვარი რუსეთთან მთავარი კავკასიონის ქედის წყალგამყოფის გასწვრივ, რომელიც, მათი ჩანაფიქრის თანახმად, უზრუნველყოფდა საქართველოს ძირითად დაცვას, და ვარაუდობდნენ სამხრეთ ოსეთის შესვლას ახალი საქართველოს შემადგენლობაში. აღნიშნული გეგმის წინააღმდეგი იყვნენ თვითონ სამხრეთელი ოსები, რომლებმაც უკვე გამოაცხადეს თავი რსფსრ-ის შემადგენლობაში.

საქართველოს ახალმა მთავრობამ შეადგინა გეგმა – ტერიტორიული პრობლემის მოგვარება სამხრეთ ნაწილში მცხოვრები ოსების განადგურებით და მათგან გათავისუფლება იმ ტერიტორიებისა, რომლებიც რუსეთს ესაზღვრება.

ამრიგად, 1918 წელს სამხრეთელი ოსების წინააღმდეგ საქართველოში უკვე დაიწო მზადება სადამსჯელო ოპერაციისა, რომელშიც მონაწილეობდნენ ახალი „დემოკრატიული“ მთავრობის შეიარაღებული ძალები. საქართველოს ახალი ხელისუფლების

ნაცისტური რიტორიკა კარგად არის ასახული იმ პერიოდის ბეჭდურ გამოცემებში.

საქართველოს „დემოკრატიულმა“ მთავრობამ ოსეთში შეჭრამდე გაავრცელა მიმართვა „მშობლიური კერის დამცველი ქართველი მებრძოლებისთვის“, რომლითაც მოუწოდა, **„არ შეიბრალონ მოღალატეები, შხამიანი გველები თავიანთი წიწილებით, რომლებიც უნდა განადგურდნენ, რადგან ამას მოითხოვს ქართველი ხალხის კეთილდღეობა!“**

იმდროინდელი გაზეთები წერდნენ **„მთელი ქართველი ხალხის მტკიცე ნებისყოფასა და მთავრობის მტკიცე გადაწყვეტილებაზე – რკინის ცოცხით გასუფთავდეს ღალატის ბუდე და გაქრეს მათი ნარჩენები ჩვენი ეროვნული სხეულიდან“ (გაზეთი ერთობა, 20 ივნისი, 1920 წ.).**

ქართველი დამნაშავეების სერიოზული შეტევა ოსეთზე დაიწყო 1920 წლის 12 ივნისს. 20 ივნისს უკვე გაანადგურეს ოსური პოლიტიკური ხელმძღვანელობა. იმავე დღეს, დილით ადრე მათ დახვრიტეს 13 კომუნარი – ცხინვალის რიგითი მოსახლეები, რომელთს „დანაშაული“ მდგომარეობდა მხოლოდ იმაში, რომ იყვნენ ოსები. სამხრეთ ოსეთის დედაქალაქის ცხინვალის დაპყრობის შემდეგ დაიწყო მშვიდობიანი ოსი მოსახლეობის სრული განადგურება.

ქართული რეგულარული არმიის სისხლიანმა სადამსჯელო ოპერაციამ ათასობით მშვიდობიანი მოქალაქის სიცოცხლე შეიწირა,

და ეს მოხდა არა მხოლოდ ქართველი სამხედროების ძალადობის შედეგად, ასევე შიმშილისგან, სიცივისგან და დაავადებებისაგან, რაც გამოიარეს გზად ჩრდილო ოსეთისაკენ. დაახლოებით 50 ათასმა ადამიანმა დაკარგა საცხოვრებელი სახლი, ქონება... ისინი იძულებული გახდნენ, დაეტოვებინათ სამხრეთ ოსეთი, რათა გადარჩენილიყვნენ.

ასობით სოფელი ფერფლად იქცა, დაიღუპა 5 ათასზე მეტი ადამიანი. ქართულმა ჯარებმა დაწვეს, თითქმის, ყველა ოსური სოფელი ცხინვალიდან დაწყებული ჩრდილოეთით მდებარე სოფელ რუკამდე, ხოცავდნენ მოსახლეობას დაუნდობლად, განურჩევლად ქალებისა, ბავშვებისა და მოხუცებისა.

სამხრეთ ოსეთში ჩასულმა საქართველოს შინაგან საქმეთა მაშინდელმა მინისტრმა რამიშვილმა ოსებს მიმართა და მოუწოდა, დაბრუნებოდნენ მშვიდობიან ცხოვრებას და აღედგინათ საცხოვრებელი სახლები. ეს ნათქვამი ოსებისთვის არ იყო დამაჯერებელი, რადგან მათ კარგად ახსოვდათ, რომ, ვინც დაუჯერა ქართველ მინისტრს, სადამსჯელო ჯარებმა ან მათზე დაქვემდებარებულმა მოძალადე პირებმა ზოგი დახვრიტეს, ზოგი კი ძალის გამოყენებით დეპორტაციის გზას გაუყენეს.

მინისტრი, რომელიც ტფილისში დაბრუნდა, გაზეთ „სიტყვასთან“ ინტერვიუში სიხარულით იუწყებოდა: **„ჯავის ხეობის აჯანყებულებმა დატოვეს საქართველო და ჩრდილოეთ ოსეთში გადავიდნენ. მათი ახლობლები სწრაფ რეჟიმში აგრძელებენ**

ევაკუაციას. გათავისუფლებულ ტერიტორიებს იკავებენ რაჭის, დუშეთის, ასევე, ოზურგეთის რაიონის ქართველი მიგრანტები“.

ქართველი დამნაშავეების ვანდალიზმმა და სისხლისმსმელობამ ბოლშევიკებიც კი გააკვირვა. ქართველი ბოლშევიკი ფილიპე მახარაძე წერდა: „**გამხეცებული გვარდიელები, ასრულებდნენ რა ჟორდანიისა და რამიშვილის დირექტივებს, ისეთ საშინელებებს სჩადიოდნენ, მსგავსი ისტორიას ძალიან ცოტა თუ ახსოვს. მოსახლეობიდან დახვრიტეს განურჩევლად ყველა, გაძარცვეს სახლები... ვინც შეძლო, გაექცა ამ საშინელებას, და ვინც გადარჩა მთავრობამ გადაწყვიტა მათი განდევნა სამხრეთ ოსეთიდან.**

ზოგადად, ყველა ოსი კანონგარეშე აღმოჩნდა. ისინი აღიარეს ქართველი ხალხის მტრებად. მათზე განხორციელდა ყველა სახის ძალადობა, ცემა, შეურაცხყოფა, იძულებითი გამოსახლება მშობლიური კერიდან. ოსი ხალხის წინააღმდეგ ბრძოლა საქართველოს ხელისუფლების ისტორიაში ერთ-ერთი ყველაზე სამარცხვინო ფურცელია.”

1920 წლის გენოციდის მსხვერპლთა ზუსტი აღრიცხვა რთული აღმოჩნდა სხვადასხვა მიზეზის გამო. გენოციდის მასშტაბებზე მეტყველებენ იმ სპეციალური კომისიის დოკუმენტური მასალები, რომელშიც მონაწილეობდნენ საქართველოს წარმომადგენლებიც. ქართველი სადამსჯელო პირების მიერ სულ დაიღუპა 5279 ეთნიკური ოსი, მათგან – 1375 ქალი, 1844 – ბავშვი. ანუ ყოველი

მესამე მოკლულთაგან იყო ბავშვი! საერთო გაანგარიშებით განადგურდა სამხრეთ ოსეთის მოსახლეობის 20%.

დაიწვა 1588 საცხოვრებელი სახლი და 2639 სამეურნეო ნაგებობა; განადგურდა 23600 ჰექტარი სათესი. საქართველოს ოკუპანტმა ხელისუფლებამ მიისაკუთრა 32460 თავი მსხვილფეხა და 78485 თავი წვრილფეხა რქოსანი პირუტყვი. ოსების ნასახლარებზე საქართველოს სხვადასხვა რაიონებიდან დასახლენენ ქართველები. მიახლოებითი შეფასებით, ზარალის რაოდენობა ითვლის 3 მილიონ 317 ათასი ოქროს რუბლს. ბევრი დასახლებული პუნქტის აღდგენა ველარ მოხერხდა იმის გამო, რომ აქ მცხოვრები მთელი მოსახლეობა მთლიანად განადგურდა, დაბრუნება ფერფლადქცეულ გარემოში კი აღარავინ ისურვა.

1920 წელს გაზეთ „საბჭოთა კავკასიამ“ გამოაქვეყნა ახალი მონაცემები იმ დევნილთა რაოდენობის შესახებ, რომლებმაც დატოვეს სამხრეთ ოსეთი: **„... 50000 ადამიანმა იპოვა თავშესაფარი ჩრდილოეთ ოსეთში, ნაწილობრივ ყაბარდოშიც. გაზეთები წერდნენ, რომ მტრისგან გაქცეულმა ამ ხალხმა მთიან გზაზე სიარულისას გამოიარა შიმშილი და თავშესაფრის უქონლობა, რის შედეგადაც უმეტესობა დაიღუპა. იყო ასეთი შემთხვევაც – ქალმა, რომელიც ხედავდა, თუ როგორ იტანჯებოდა მისი ბავშვი შიმშილისგან, შვილი უფსკრულში გადააგდო და თვითონაც თან მიჰყვა“.**

მიუხედავად იმ დრამატული ცვლილებებისა, რომლებიც 1921 წელს მოხდა, ქართული საზოგადოება მაინც მკაცრად აგრძელებდა

თავისი სოციალურ-პოლიტიკური პრინციპების გამყარებას. საქართველოში საბჭოთა კავშირის დამყარების შემდეგ ხელისუფლების წარმომადგენლებმა ოსი ხალხის გენოციდი არათუ დაგმეს, ახალმა კომუნისტურმა მთავრობამ თავისი არსებობის მანძილზე არც კი აღიარა.

როგორც მოგვიანებით აღმოჩნდა, საბჭოთა საქართველო იყო შუასაუკუნეების ფეოდალური იდეოლოგიისა და ახალშობილი ეროვნულ-სოციალისტური „დემოკრატიის“ ღირსეული მემკვიდრე.

საქართველოს სსრ-ში ყველა კომუნისტური ლიდერი, გამონაკლისის გარეშე, განაგრძობდა საქართველოს წინანდელი მთავრობის (1918-1921 წლების დროინდელ) მტრულ კურსს ოსი ხალხის მიმართ. ეს გრძელდებოდა სსრკ-ს დაშლამდე და გაგრძელდა საქართველოს პოსტკომუნისტური რეჟიმების პირობებშიც. ამ იდეოლოგიას დღესაც კი საკუთარი თვალით ვხედავთ.

როგორც უკვე აღინიშნა, რევოლუციური კატაკლიზმები დაიწყო XX საუკუნის დასაწყისში, რომლის დროსაც განადგურდა რუსეთის იმპერია და ხელშეწყობილ იქნა რადიკალური სოციალურ-პოლიტიკური ცვლილებები, რამაც გზა მისცა რუს ხალხს ეროვნულ-სახელმწიფოებრიობის მშენებლობაში.

საბჭოთა ხელისუფლების მოსვლასთან ერთად ოსეთი ორ ნაწილად გაიყო – ჩრდილოეთი მოექცა რსფსრ-ს იურისდიქციაში, ხოლო სამხრეთი, მიუხედავად იმისა, რომ ადგილობრივ ოსებს არ

ჰქონდათ ამის სურვილი, ავტონომიური ოლქის ფორმით საქართველოს საბჭოთა რესპუბლიკის შემადგენლობაში მოექცა, რამაც მის მმართველებს ოსი ხალხის გენოციდის პოლიტიკის გაგრძელების საშუალება მისცა. ამ ტიპის გენოციდს მოგვიანებით „მშვიდი“ და „კულტურული“ გენოციდი ეწოდა.

1944 წელს ქართველებს ოსური მიწების მიტაცების ახალი შესაძლებლობა მიეცათ – საქართველოს ხელისუფლებამ კრემლში გავლენიანი ქართული ლობის მხარდაჭერით გააფართოვა საქართველოს საბჭოთა სოცილისტური რესპუბლიკის საზღვრები ვლადიკავკაზამდე (ჩრდილოეთ ოსეთის დედაქალაქი). ბოლშევიკების ვოლუნტარისტული გადაწყვეტილებით, ჯვრის უღელტეხილის ჩრდილოეთ ფერდობი, მთლიანად ოსური მიწებით, გადაეცა საქართველოს სსრ-ს და დღემდე ოკუპაციაშია.

საქართველოს სსრ-ს ზუსტად ამ შემადგენლობაში აღმოჩნდა ისტორიული ოსეთის ცენტრალურ-კავკასიური საგვარეულო ტერიტორიების სოლიდური ნაწილი. ტერიტორიების მიტაცების პარალელურად მიმდინარეობდა კულტურული ექსპანსია, რასაც თან სდევდა მირძველი ოსური მოსახლეობის ასიმილაცია. ამგვარი პოლიტიკის შედეგად ჩვენ დღეს მივიღეთ ოსებისგან და ოსური ელემენტებისგან დაცარიელებული ტერიტორიები, დაიკარგა ალანიის ისტორიული ნაწილი.

სამხრეთ ოსეთისთვის უკვალოდ არც 1937-1938 წლების ცნობილ მოვლენებს ჩაუვლია. 30-იანი წლების დასასრულს

სისხლიანი „გეგმიური“ რეპრესიების შედეგად განადგურდნენ ოსი ხალხის საუკეთესო წარმომადგენლები. „საბჭოთა კავშირის მტრების“ წინააღმდეგ ბრძოლის დროს მთელი ოსური ინტელიგენციის წარმომადგენლობა ან დახვრიტეს, ან გადაასახალეს ბანაკებში. მათ შორის იყვნენ ისინი, ვინც 1920 წელს წინააღმდეგობას უწევდა ქართულ სადამსჯელო არმიას და ხელმძღვანელობდა ამბოხებულებს.

1938 წელს სამხრეთ ოსეთში, განსხვავებით ჩრდილოეთ ოსეთისგან, დაწესდა დამწერლობა, რომელიც გამოიხატებოდა ქართული ანბანის გრაფიკული მოხაზულობით. 1944 წელს სამხრეთ ოსეთში დაიხურა ოსური სკოლები, 1951 წელს კი საქმის წარმოება გადავიდა ქართულ ენაზე. ამგვარად, პირველად მიაღწია საქართველოს ხელისუფლებამ ერთიანი ხალხის გაყოფას საგანმანათლებლო-კულტურული ნიშნით. ეს პოლიტიკა გაგრძელდა 1990 წლამდე – საქართველოს შემადგენლობიდან სამხრეთ ოსეთის გამოყოფამდე და საქართველოს დამოუკიდებელი სახელმწიფოს შექმნამდე.

80-იანი წლების ბოლოს, საბჭოთა კავშირის დაშლამდე, საქართველოს სსრ-ში ფაშისტურმა სულმა ისევ გაიღვიძა, ქართულ საზოგადოებაში კი პოპულარობის მოპოვება დაიწყეს ულტრა რადიკალურმა პოლიტიკოსებმა, რომლებიც პროპაგანდირებდნენ ქართველი ხალხის უნიკალურობასა და „ღვთისგან გამორჩეულობას“. შესაბამისად ქართველი ნეო-ნაცისტებისა და

მათი ხელისუფლებისთვის (XX საუკუნის ბოლოს, XXI საუკუნის დასაწყისში) ლოზუნგი „საქართველო ქართველებისთვის!“ ძველი ნაციონალური იდეის მთავარ გამოხატულებად იქცა. ყველა სხვა ეროვნების პირი ქართულ მიწაზე გამოცხადდა სტუმრად, ყველაზე ფაშისტურად განწყობილი პირების მოწოდებით კი არაქართულ ოჯახებში უნდა შეზღუდულიყო შობადობა.

1920 წლის გენოციდიდან სამოცდაათი წლის შემდეგ ისტორია კვლავ განმეორდა. სსრკ-ს დაშლის შემდეგ სამხრეთელმა ოსებმა არ ისურვეს მჩაგვრელებთან ერთად ერთ სახელმწიფოში ცხოვრება და თავისი მომავალი განსაზღვრეს რუსეთთან ერთობაში, თავის ძმებთან ერთად ჩრდილოეთ ოსეთში.

1989 წელს, ქართველმა ნეო-ნაცისტებმა, როგორც თავიანთმა მამებმა 1920 წელს, ოსებისგან მოითხოვეს დამორჩილება, წინააღმდეგ შემთხვევაში დაპირდნენ, რომ ქართული მიწებიდან „როგორც ნაგავს, ისე გა[და]ყრიდნენ“. როგორც მოგვიანებით გაირკვა, ეს გეგმები ეხებოდა არა მარტო ოსებს, არამედ რუსებს, აფხაზებს, სომხებს, ბერძნებს, აზერბაიჯანელებს, მესხებს და სხვა ყველა ეროვნული უმცირესობების წარმომადგენლებს, რომლებიც საქართველოში მაშინ ცხოვრობდნენ.

1989 წლის 23 ნოემბერი განსაკუთრებული თარიღია სამხრეთ ოსეთის უახლეს ისტორიაში. ამ დღეს თბილისმა მოაწყო მრავალათასიანი „დაშინების მარში“ ცხინვალის წინააღდეგ,

რომლის ორგანიზებაც განახორციელეს საქართველოს ეროვნული მოძრაობის ლიდერებმა.

1920 წლის შემდეგ პირველად, 1989-1992 წლებში, საქართველომ განახორციელა შეიარაღებული აგრესია და სცადა სამხრეთ ოსეთის დაპყრობა სამხედრო ძალის გამოყენებით. მსხვერპლთა საერთო რაოდენობამ 2000-ს გადააჭარბა, 3500-ზე მეტი ადამიანი დაშავდა, 120-ზე მეტი კი უგზო-უკვლოდ დაიკარგა.

დაიწვა 117 სოფელი. მატერიალური ზარალის თანხა 516 მილიარდ რუბლს აღემატებოდა. ეს არის დაახლოებით 17 მილიარდი აშშ დოლარი 2005 წლის სავალუტო კურსით. ჩრდილოეთ ოსეთის ტერიტორიასა და რუსეთის ფედერაციაში დარეგისტრირებულ იქნა 20000-ზე მეტი ლტოლვილი სამხრეთ ოსეთიდან და 100000-ზე მეტი ოსი ლტოლვილი საქართველოს სხვადასხვა რეგიონებიდან, სადაც მოხდა მასობრივი ეთნიკური წმენდა და სასტიკი დაპირისპირება ოსების მიმართ.

2004 წლის აგვისტოში, უკვე ახალი ფიურერის – სააკაშვილის ხელმძღვანელობით, საქართველომ ახალი ომი წამოიწყო. სააკაშვილმა სამხრეთ ოსეთში მძიმე ტექნიკით და არტილერიით რეგულარული დანაყოფები განათავსა. მტერი არ შემოვიდა, მაგრამ დასავლელი პარტნიორების დახმარებით და ნატოს ქვეყნების მონაწილეობით სააკაშვილმა მზადება რევანშისთვის დაიწყო.

ქართული ნეო-ფაშიზმის აგრესიული მოქმედებების კულმინაციად იქცა 2008 წლის აგვისტოში ქართული ჯარის შეჭრა

სამხრეთ ოსეთში, რომლის დროსაც დაიწყო სრულმასშტაბიანი სადამსჯელო ოპერაცია სახელწოდებით „სუფთა ველი“, და რომლის ერთადერთი მიზანიც გახლდათ ოსური მოსახლეობის სრული განადგურება, სამხრეთ ოსეთის გათავისუფლება ოსური ელემენტებისგან და გასვლა სტრატეგიულად მნიშვნელოვან როკის გვირაბში. შედეგი საყოველთაოდ არის ცნობილი.

განსაკუთრებულად ხაზგასასმელია ის, რომ 1918 წლიდან დღემდე საქართველოს არცერთ მთავრობას არ აუღია პასუხისმგებლობა იმ დანაშაულებებზე, რომლებიც ჩადენილ იქნა ოსი ხალხის წინააღდეგ 1920, 1989-1992 და 2008 წლებში; ასევე არ იქნა აღიარებული სამხრეთ ოსეთის მოსახლეობის ეროვნულ-სახელმწიფოებრიობის თვითგამორკვევის უფლება მათი წინაპრების ტერიტორიებთან დაკავშირებით.

პირიქით, გასული 100 წლის განმავლობაში საქართველოს ყოველი მომდევნო ხელისუფლება რეგულარულად იღებს ზომებს, რომლებიც მიზნად ისახავს, შექმნას პირობები გენოციდის პოლიტიკის გასაგრძელებლად.

საჭიროდ ვთვლით, მოვახდინოთ იმის კონსტატაცია, რომ ას წელზე მეტი ხნის განმავლობაში საქართველოს მთავრობები თანმიმდევრულად განაგრძობდნენ გენოციდის პოლიტიკის დანერგვას ოსების მიმართ, და ეს ისტორიული რეალობის უდავო ფაქტია. საქართველომ სამჯერ გამოიყენა სამხედრო ძალა საკუთარი

მიზნების მისაღწევად. დაუსჯელობა კი ყოველთვის ახალისებს ახალ დანაშაულს!

ეს ქმედებები სრულად შეესაბამება გაეროს კონვენციის სტატიებსა და დებულებებს **„სამხედრო დანაშაულობებისადმი და კაცობრიობის წინააღმდეგ ჩადენილი დანაშაულობებისადმი ხანდაზმულობის ვადის მიუღებლობის შესახებ“,** რომელიც მიღებულია 1968 წლის 26 ნოემბერს.

ასი წლის წინ ჩადენილი ოსი ხალხის გენოციდი და მისი შემდგომი რეციდივები შეიძლება კვალიფიცირდეს როგორც დანაშაული კაცობრიობის წინააღმდეგ. გაეროს გენერალურმა ასამბლეამ 1946 წლის 11 დეკემბრის 96 (I) რეზოლუციით განაცხადა, რომ გენოციდი არის დანაშაული, რომელიც არღვევს საერთაშორისო უფლებებს და ეწინააღმდეგება ქმედებას, რომელსაც გმობს მთელი ცივილიზებული სამყარო.

1948 წლის 9 დეკემბრის გაეროს კონვენციის III მუხლით **„გენოციდის დანაშაულის აცილებისა და დასჯის შესახებ“ დასჯადია შემდგომი ქმედებანი: „გენოციდი; შეთქმულება გენოციდის ჩადენის მიზნით; პირდაპირი და საჯარო წაქეზება გენოციდის ჩადენისათვის; გენოციდის ჩადენის მცდელობა; თანამონაწილეობა გენოციდში“.**

იქვე ნათქვამია, რომ **„პირები, რომლებიც ჩადიან გენოციდს ან III მუხლში ჩამოთვლილ ნებისმიერ სხვა ქმედებას, იქნებიან დასჯილნი, მიუხედავად იმისა, წარმოადგენენ თუ არა**

კონსტიტუციის მიხედვით პასუხისმგებელ მმართველებს, საჯარო მოხელეებს ან კერძო პირებს“.

ვხელმძღვანელობთ რა ამ და სხვა საერთაშორისო დებულებებით, 1990 წლის 20 სექტემბრის დასაწყისში, სამხრეთ ოსეთის ლეგიტიმურმა ორგანომ – სახალხო დეპუტატთა საბჭომ 1920 წლის მოვლენები დაახასიათა, როგორც ოსი ხალხის გენოციდი, და მიიღო სპეციალური განკარგულება, სადაც ნათქვამია:

1. **აღიარებულ იქნას 1918-1920 წლების მოვლენები სამხრეთ ოსეთის ოსი ხალხის ეროვნულ-განმათავისუფლებელ ბრძოლად.**

2. **აღიარებულ იქნას „დემოკრატიული“ საქართველოს ხელმძღვანელობის მიერ 1920 წელს ოსი ხალხის წინააღმდეგ ჩადენილი ქმედებები გენოციდად.**

გამომდინარე იქიდან, რომ განსაკუთრებული მნიშვნელობა ენიჭება ოსი ხალხის ისტორიულ მეხსიერებას, კერძოდ კი 1920 წლის გენოციდს შეწირული ოსი ხალხის ხსოვნას, სამხრეთ ოსეთის რესპუბლიკის პრეზიდენტმა ანატოლი ბიბილოვმა ხელი მოაწერა ბრძანებულებას ოსი ხალხის გენოციდის მსხვერპლთა ხსოვნის დღის დაფუძნების შესახებ, რომელიც ყოველწლიურად 20 ივნისს აღინიშნება. ამ დღეს მთელი ქვეყნის მასშტაბით, ასევე სამხრეთ ოსეთის საზღვარგარეთ არსებულ საელჩოებსა და

წარმომადგენლობებში იმართება სამგლოვიარო ღონისძიებები, რომლებიც ეძღვნება გენოციდის მსხვერპლთა ხსოვნას.

ქართული ნეონაციზმი ჯერ არ დასრულებულა, ის ახლაც არსებობს. 2008 წელს ქართული ნეონაციზმი შეეჯახა სამხრეთ ოსეთის ხალხის რკინის ნებისყოფას და სოლიდარობას. ოსებმა ეს გამოიჩინეს სწორედ იმისათვის, რომ თავად ყოფილიყნენ საკუთარი მიწისა და მომავლის პატრონები. ოსეთი გადარჩა, ოსეთმა გაიმარჯვა და წარმოუდგენელი განსაცდელის გადალახვის შემდეგ უზარმაზარი მსხვერპლის ფასად მსოფლიოს დაუმტკიცა, რომ მასაც აქვს თავისუფლებისა და ღირსეული მომავლის უფლება.

2008 წლის აგვისტოში რუსეთის ფედერაციის მიერ სამხრეთ ოსეთის რესპუბლიკის დამოუკიდებლობის აღიარებამ წერტილი დაუსვა საქართველოს მტაცებლურ მისწრაფებებსა და აგრესიულ რეციდივებს, აღადგინა ისტორიული სამართლიანობა, დაუშვა ალანთა სახელმწიფოების კავკასიაში შექმნა და გზა მისცა შეუქცევად პროცესებს სახელმწიფოს მშენებლობისთვის.

სამხრეთ ოსეთის რესპუბლიკის საგარეო საქმეთა სამინისტრო სამხრეთ ოსეთის მოსახლეობისა და ამ ქვეყნის ხელისუფლების სახელით უფლებამოსილია მიმართოს:

- **გაერთიანებული ერების ორგანიზაციას,**
- **ევროპაში უსაფრთხოებისა და თანამშრომლობის ორგანიზაციას,**
- **ევროსაბჭოს,**

- ევროპარლამენტს,
- მსოფლიოს სახელმწიფოების პარლამენტარებს და მთავრობებს,
- საერთაშორისო თანამეგობრობას

მოწოდებით:

1. დაგმონ და მოუწოდონ საერთაშორისო იურიდიული პასუხისმგებლობისკენ საქართველოს ამჟამინდელ მთავრობას, როგორც 1918-1920 წლების საქართველოს მთავრობის (რომელმაც განახორციელა სამხრეთ ოსეთში მშვიდობიანი ოსური მოსახლეობის გენოციდი) მემკვიდრეს;

2. დაგმონ და მოუწოდონ საერთაშორისო იურიდიული პასუხისმგებლობისაკენ საქართველოს ამჟამინდელ მთავრობას, როგორც ბოლშევიკური საქართველოს სამართალმემკვიდრეს და თანამონაწილეს დანაშაულებებში, რომლებიც ჩადენილ იქნა სამხრეთ ოსეთის მშვიდობიანი მოსახლეობის წინააღმდეგ პოსტ-კომუნისტურ პერიოდში, კერძოდ, 1989-2008 წლებში.

არავის არაფერი დავიწყებია! ყველას ყველაფერი ახსოვს!

კაცობრიობის წინააღმდეგ ჩადენილ დანაშაულებს ხანდაზმულობის ვადა არ აქვთ.

სამხრეთ ოსეთის რესპუბლიკა,
ცხინვალი, მთავრობის სახლი,
2020 წლის 20 ივნისი

APPELL
DES AUßENMINISTERIUMS DER REPUBLIK SÜDOSSETIEN

An ausländische Regierungen zum 100. Jahrestag des Völkermordes der Osseten

Das Außenministerium der Republik Südossetien appelliert an die ausländischen Regierungen, das tragische Datum für das Volk Ossetiens zu berücksichtigen – den 100. Jahrestag des von der georgischen Regierung in den Jahren 1918-1920 begangenen Völkermords an den Osseten.

Den 20. Juni 2020 wird jede Familie in Ossetien dieses traurige Datum zum Gedenken an die Zivilbevölkerung Südossetiens, sowie an ihre Nächsten und Verwandten, die von den georgischen Strafverteidiger getötet wurden, begehen.

Seitdem sind viele Jahre vergangen, aber der Schmerz des Leidens lässt auch heute nicht nach. Die blutigen Verbrechen, die 1920 begangen wurden, haben keine Verjährungsfrist und können nicht vergessen werden, ebenso wenig wie es Vergebung für diese Verbrechen gegen die Menschlichkeit geben kann.

Seit der Antike war der ossetische Staat – das mittelalterliche Alanya – eine einheitliche ethno-territoriale Formation, die durch die Einheit von Sprache, Religion, Kultur und gemeinsamem Siedlungsgebiet auf beiden Seiten des Großen Kaukasischen Gebirges vereint war.

Im Laufe seiner jahrhundertealten Geschichte war Ossetien-Alanya unabhängig von der äußeren Herrschaft, im Gegensatz zu dem benachbarten Georgien, das im Mittelalter 300 Jahre lang eine Provinz des Persischen Staates und des Osmanischen Reiches war, bis die russischen Truppen das georgische Volk Ende des 18. bis Anfang des 19. Jahrhunderts von der Besatzung und dem physischen Verschwinden befreiten.

Zu dieser Zeit war die permanente Konfrontation Ossetiens mit äußeren Bedrohungen ein alltägliches Phänomen im Leben aller ossetischen Gesellschaften im Norden und Süden des Zentralkaukasus. Aber seit Mitte des XVIII Jahrhunderts, mit der zunehmenden Aktivität des Russischen Reiches im Kaukasus, sahen die Osseten in Russland einen zuverlässigen Verbündeten und wandten sich an seine Regierung, um sie unter ihre Schirmherrschaft zu nehmen.

In den Jahren 1749-1752 befand sich in St. Petersburg zu diesem Zweck eine ossetische Botschaft, die alle ossetischen Gesellschaften des Südens und Nordens Ossetiens repräsentierte. Die hochrangige Botschaft und die russisch-ossetischen Verhandlungen auf hohem Niveau waren ein zuverlässiger Beweis dafür, dass Ossetien sowohi im Kaukasus als auch und in St. Petersburg wie eine einheitliche und maßgebende ethno-nationale Gemeinschaft mit einem besonderen geopolitischen Status wahrgenommen wurde.

Das Ergebnis der Verhandlungen war eine enge politische ossetisch-russische Union. Der Eintritt Ossetiens in das Russische Reich fand 1774 statt, nachdem Russland einen Friedensvertrag mit der Türkei geschlossen hatte, der die Hindernisse für die tatsächliche Freigabe Ossetiens im Rahmen des russischen Staates auf freiwilliger Basis entfernt hatte.

Es sollte besonders erwähnt werden, dass die mit Südossetien benachbarten modernen georgischen Länder traten ebenfalls auf Antrag der

georgischen Herrscher in das Russische Reich ein, aber erst im Jahre 1801 nach dem Manifest des Kaisers Paul, zuerst traten ost-georgische Länder später aber west-georgische ein, die in den späten Jahren des Russischen Reiches zwei Provinzen bildeten – Tiflis und Kutaissi.

Doch auch nach dem Einzug der georgischen Länder in das russische Reich empfanden die Osseten nicht nur von den georgischen Feudalherren, sondern auch von ihren neuen Gönnern, der Zarenregierung, weiterhin größeren Druck.

Die Ansprüche der Georgier an die ossetischen Gebiete als «eigenen Besitz» wurden zum traditionellen politischen Kurs der neuen georgischen Feudalherren. Der Widerstand der freien ossetischen Bevölkerung gegen die aggressive Expansion des georgischen Adels hatte immer einen Volksbefreiungscharakter.

Es ist bekannt, dass im Jahre 1917 fanden in Russland radikale gesellschaftspolitische Veränderungen statt. Der erste Verfassungsakt der Sowjetmacht war die Erklärung der Völkerrechte Russlands vom 15. November 1917, die allen Völkern des ehemaligen russischen Reiches das Recht auf Selbstbestimmung gab.

Die revolutionären Ereignisse in Russland führten zum Zerfall des Reiches und zum Beginn des nationalstaatlichen Aufbaus in Transkaukasien. Der georgische Nationalrat erklärte unter dem Druck der deutschen Besatzungsbehörden die Gründung eines georgischen Staates. Am 26. Mai 1918 verabschiedete die georgische Gründungsversammlung den Akt der Unabhängigkeit der Georgischen Demokratischen Republik.

Zu dieser Zeit funktionierte bereits der legitim gewählte Ossetische Nationalrat in Ossetien, der den nationalen Interessen folgend eine Reihe wichtiger Aufgaben von nationaler Bedeutung verwirklichte. Der dritte Kongress der Delegierten Ossetiens lehnte am 28. Mai 1918 den Vorschlag

der georgischen Neubildung ab, ihre Macht anzuerkennen. Die Osseten nahmen aufgrund des erteilten Selbstbestimmungsrechts an den Wahlen zum Georgischen Parlament nicht teil.

Die neue Georgische Regierung legte einseitig die Grenze zu Russland entlang der Linie der Wasserscheide des kaukasischen Hauptkamms fest, was Georgien ihrer Idee nach natürlichen Schutz garantieren und den südlichen Teil von Südossetien aber spontan in Georgische Neubildung einschliessen sollte. Das einzige Hindernis für diesen Plan waren die Osseten selbst, die auf der südlichen Seite des Rückgrats lebten und sich bereits als Teil der russischen Föderation erklärt haben.

Die neue georgische Regierung hatte einen Plan, das territorial Problem durch die Vernichtung der SüdOsseten und durch die Befreiung des an Russland grenzenden Territoriums zu lösen.

So begann bereits 1918 in Georgien die Vorbereitung auf eine Strafoperation mit der Einbeziehung der Streitkräfte einer neuen «demokratischen» Regierung gegen die Südossetien. Die Nazi-Rhetorik der neuen georgischen Behörden spiegelt sich gut in der periodischen Presse jener Zeit wider.

Die "demokratische" Regierung Georgiens hat vor dem Einmarsch in Ossetien einen Appell "An die georgischen Krieger – Verteidiger des Heimatherds" herausgegeben, in dem sie aufgefordert hat, **"…die Verräter, die Giftschlangen mit ihren Jungen, die vernichtet werden müssen, nicht zu verschonen. Das erfordert das Wohlergehen des georgischen Volkes!".**

In den Zeitungen dieser Zeit schrieb man über den festen Willen **"des ganzen georgischen Volkes und die unerbittliche Entscheidung seiner Regierung, mit einem eisernen Besen die Nester des Verrats zu reinigen und zu entfernen und mit glühendem Eisen Geschwüre und Abszesse**

von unserem nationalen Körper zu entfernen” (die Zeitung “Ertoba”, den 20. Juni, 1920).

Der allgemeine Angriff der georgischen Strafverteidiger auf Ossetien begann am 12. Juni 1920.Bereits am 20. Juni wurde die ossetische politische Führung zerstört. Am frühen Morgen desselben Tages erschossen georgische Strafverteidiger 13 Kommunarden – die einfachen Einwohner von Zchinval, deren ganze Schuld darin bestand, Osseten zu sein. Mit der Eroberung der südossetischen Hauptstadt Zchinval begann die totale Vernichtung der friedlichen ossetischen Bevölkerung.

Die blutige Strafoperation der georgischen regulären Armee führte zum Tod Tausender der Zivilisten – sowohl mit den Händen des georgischen Militärs als auch vor Hunger, Kälte und Krankheiten beim Übergang über die Pässe des Großen Kaukasus in den Norden Ossetiens. Etwa 50.000 Menschen verloren ihre Häuser und ihr Eigentum und mussten Südossetien verlassen, um ihr Leben zu retten.

Hunderte von Dörfern wurden niedergebrannt, mehr als 5.000 Menschen wurden getötet. Georgische Truppen verbrannten fast alle ossetischen Dörfer von Zhinval bis zum nördlichen Dorf Ruck, die Bevölkerung wurde abgeschlachtet, es wurden weder Kinder, noch Frauen oder alte Menscher verschont.

Der georgische Innenminister Ramischwili kam nach Südossetien und appellierte an die Osseten, zur friedlichen Arbeit und zur Wiederherstellung von Wohnungen zurückzukehren. Es gab keine ernsthaften Ergebnisse, denn die ersten Gruppen, die dem georgischen Minister glaubten, von Strafeinheiten erschossen oder gewaltsam deportiert wurden.

Der nach Tiflis zurückgekehrte Minister sagte in einem Interview mit der Zeitung “Wort” (3. August 1920) fröhlich: **“Die Rebellen der Schlucht Dshawa verließen Georgien und zogen nach Nordossetien. Ihre**

Überreste setzen in Eile Evakuierung fort. Die befreiten Grundstücke werden von georgischen Siedlern aus den Bezirken Ratscha, Duschety und sogar Osurgety (Georgien) besetzt".

Der Vandalismus und der Blutdurst der georgischen Strafverteidiger wunderten sogar die Bolschewiki. So schrieb zum Beispiel der georgische Bolschewik Philip Macharadse: **"Die brutalisierten Gardisten schufen nach den Richtlinien der Regierung von Jordania und Ramischwili solche Schrecken, die die Geschichte sehr wenig kennt. Die Bewohner wurden wahllos erschossen, das Eigentum wurde ausgeraubt, wer konnte der floh vor diesen Schrecken, und die Überlebenden aber ... beschloss die Regierung, aus Südossetien zu vertreiben.**

Im Allgemeinen wurden alle Osseten geächtet. Sie werden als Feinde des georgischen Volkes anerkannt, und es wurden alle Arten von Gewalt, Schlägen, Beleidigungen, bis zur gewaltsamen Vertreibung aus den eigenen Häusern über sie geübt. Die Geschichte des Kampfes gegen das ossetische Volk ist eine der schändlichsten Seiten der georgischen Regierung".

Eine genaue Aufzeichnung der Opfer des Völkermords von 1920 erwies sich aus verschiedenen Gründen als schwierig. Über das Ausmaß des Völkermords sprechen Dokumentationen einer Sonderkommission, die unter Beteiligung von georgischen Vertretern arbeitete. Insgesamt wurden von den georgischen Strafeinheiten 5279 Menschen getötet, davon 1375 Frauen, 1844 Kinder. Das heißt, jeder dritte Tote war ein Kind! Im Allgemeinen wurden 20% der ossetischen Bevölkerung Südossetiens ausgerottet!

1588 Wohn- und 2639 Nebengebäude wurden verbrannt; 23600 Hektar Anbaufläche wurde vernichtet. Die georgischen Besatzungsbehörden haben 32460 Köpfe von Groß- und 78485 Köpfe von Kleinvieh gestohlen. An die Orte der früheren Siedlung der Osseten wurden die Georgier aus den

benachbarten Gebieten Georgiens umgesiedelt. Den ungefähren Berechnungen nach wurden Verluste in Höhe von 3 Millionen 317 Tausend goldene Rubel verursacht. Viele Siedlungen wurden nicht mehr wiederhergestellt, weil die gesamte Bevölkerung, die hier lebte, völlig vernichtet wurde und niemand zu den Aschenbecher zurückkehren konnte.

Die Zeitung “Sowjetischer Kaukasus” zitierte 1920 neue Daten über die Zahl der Flüchtlinge, die Südossetien verlassen haben: **“... 50.000 Menschen, die in Nordossetien und teilweise in Kabarda Zuflucht gefunden haben. Diese Menschen, – schrieben die Zeitungen, – die vor dem Feind durch die Bergpfaden vor Hunger und mangelndem Schutz flüchteten, sterben bis heute in Massen aus. Es gab Fälle, in denen die Frau, als sie das Leiden ihres Kindes an Hunger sah, es in einen Abgrund, in einen Fluss warf und sich ihm selbst hinterher eilte. Die Leiden des Volkes haben bis heute kein Ende”.**

Trotz der dramatischen Veränderungen, die 1921 mit der Errichtung der Macht der Bolschewiki stattfanden, setzte die georgische Gesellschaft ihre für sie üblichen sozialen und politischen Einstellungen fest ein. Mit der Errichtung der sowjetischen Macht in Georgien wurde der Völkermord an den Osseten nicht nur verurteilt, sondern auch während seiner gesamten Existenz von der neuen georgischen kommunistischen Regierung nicht anerkannt.

Wie sich später herausstellte, war das sowjetische Georgien eine würdige Erbin der mittelalterlichen feudalen Ideologie und der im Entstehen begriffenen nationalsozialistischen “Demokratie”.

Nach der Errichtung der Sowjetmacht in Georgien setzten alle kommunistischen Führer Georgiens den feindseligen Kurs der früheren Regierung von 1918-1921 gegenüber den Osseten fort. Dies dauerte bis zum

Zusammenbruch der UdSSR und wurde unter den postkommunistischen Regimen Georgiens fortgesetzt. Diese Ideologie beobachten wir bis heute.

Wie bereits erwähnt, trugen die revolutionären Umwälzungen dazu bei, dass am Anfang des XX Jahrhunderts das Russische Reich zerstört wurde, und die radikalen sozial-politischen Veränderungen denWeg für den National-staatlichen Bau der Völker Russlands befreiten.

Mit der Ankunft der Sowjetmacht wurde Ossetien jedoch in zwei Teile geteilt – der nördliche Teil fiel unter die Zuständigkeit der RSFSR und der südliche Teil wurde entgegen dem Wunsch der Osseten als autonomes Gebiet voluntaristisch in die georgische Sowjetrepublik aufgenommen, wodurch die Herrscher die Politik des Völkermords, die später als "stille" oder "kulturelle" bezeichnet wurde, gegenüber dem ossetischen Volk fortsetzen konnten.

1944 hatten die Georgier eine neue Möglichkeit, ossetische Gebiete zu erobern – die georgischen Behörden haben mit Unterstützung der einflussreichen georgischen Lobby im Kreml die Grenzen der georgischen Sowjetrepublik bis zu Wladikawkas, der Hauptstadt Nordossetiens, verschoben. Durch die voluntaristische Entscheidung der Bolschewiki wurde der Nordhang des Kreuzpasses mit allen ossetischen Ländern an das sowjetische Georgien übergeben und befindet sich bis heute immer noch in der Besatzung von Georgien.

Damit war ein groβer Teil der zentralkaukasischen Urgebietsgebiete des historischen Ossetien Teil der georgischen SSR. Parallel zu den territorialen Eroberungen erfolgte die kulturelle Expansion und dahinter die Assimilation der ossetischen Urbevölkerung. Als Ergebnis dieser Politik haben wir heute verwüstete Gebiete, die frei von dem ossetischen Element sind, und es ist Verlust des historischen Teils von Alanya zu sehen.

Die bekannten Ereignisse von 1937-1938 sind auch für Südossetien nicht spurlos verschwunden. Die besten Vertreter des ossetischen Volkes wurden infolge blutiger “planmäßiger” Repressionen der späten 30er Jahre vernichtet. Unter dem Deckmantel des Kampfes gegen die Feinde der Sowjetmacht wurde die gesamte ossetische Intelligenz ausgeschnitten, diejenigen, die 1920 Widerstand gegen die georgischen Strafverfolger leisteten, die die Rebellen anführten,wurden erschossen oder in Lager verbannt.

Im Jahr 1938 wurde in Südossetien auf der Grundlage der georgischen Grafik eine andere Schrift als Nordossetien auferlegt. 1944 wurden die ossetischen Schulen in Südossetien geschlossen und 1951 wurde die Büroarbeit ins Georgische übersetzt. So gelang es den georgischen Behörden zum ersten Mal, ein Volk aus Bildungs- und Kulturgründen zu teilen. Diese Politik setzte sich bis 1990 fort – bis dem Yahr des Austritts Südossetiens aus Georgien und bis der Bildung eines unabhängigen Staates.

Am Ende der 80er Jahre, vor dem Zusammenbruch der Union der SSR, erwachte der Geist des Faschismus in der georgischen SSR wieder, und in der georgischen Gesellschaft begannen ultra-radikale Politiker, die die Einzigartigkeit und “Gotteswahl” des georgischen Volkes propagierten, an Popularität zu gewinnen. Dementsprechend wurde der Slogan “Georgien für Georgier!” zum Hauptausdruck der alten nationalen Idee der georgischen Neonazisten und ihrer Regierungen am Ende des XX – Anfang des XXI Jahrhunderts. Alle Ausländer wurden zu Gästen auf georgischem Boden erklärt, und die meisten faschistischen Persönlichkeiten forderten, die Geburtenrate in nichtgeorgichen Familien gewaltsam zu begrenzen.

Siebzig Jahre nach dem Völkermord von 1920 wiederholte sich die Geschichte erneut. Nach dem Zusammenbruch der UdSSR wollte das Volk Südossetiens nicht mit seinen gestrigen Henkern in einem Staat leben und

definierte seine Zukunft in der Einheit mit Russland, zusammen mit seinen Brüdern in Nord-Ossetien.

1989 forderten georgische Neonazis wie ihre Vorväter 1920, sich ihrem Willen zu unterwerfen, ansonsten versprachen sie, “die Osseten als Müll” aus dem georgischen Land zu vertreiben. Wie sich später herausstellte, betrafen diese Pläne nicht nur die Osseten, sondern auch die Russen, Abchasen, Armenier, Griechen, Aserbaidschaner, die meshetischen Türken und alle anderen Vertreter der nationaler Minderheiten, die damals in Georgien lebten.

Der 23. November 1989 ist ein besonderes Datum in der jüngeren Geschichte Südossetiens.An diesem Tag organisierte Tbilissi einen tausendfachen “Einschüchterungsmarsch” auf Zchinval, der von den Führern der georgischen nationalistischen Bewegung organisiert wurde.

In 1989-1992 führte Georgien die erste seit 1920 bewaffnete Aggression aus und versuchte, Südossetien mit militärischer Gewalt zu erobern. Die Gesamtzahl der Opfer betrug mehr als 2000 Tote, mehr als 3500 Verletzte, mehr als 120 Menschen wurden vermisst.

Die Zahl der verbrannten Dörfer beträgt 117. Die Höhe des angerichteten Sachschadens betrug mehr als 516 Milliarden Euro.Das sind etwa 17 Milliarden USD in den Preisen von 2005. Über 20.000 Flüchtlinge aus Südossetien und über 100.000 ossetische Flüchtlinge wurden in Nordossetien und der Russischen Föderation außerhalb Georgiens registriert, wo auch massenhafte ethnische Säuberungen und grausame Massaker an den Osseten durchgeführt wurden.

Im August 2004, bereits unter der Führung des neuen Führers Saakaschwili, entfesselte Georgien einen neuen Krieg und warf regelmäßige Truppen mit schwerer Ausrüstung und Artillerie nach Südossetien. Der Feind hat nicht bestanden, aber mit Hilfe der westlichen Partner, mit der Teilnahme

der NATO-Länder, begann sich Saakaschwili auf eine Revanche vorzubereiten.

Der Höhepunkt der aggressiven Handlungen des georgischen Neofaschismus war der Angriff der georgischen Armee auf Südossetien im August 2008, der eine umfassende Strafoperation namens "Sauberes Feld" mit dem einzigen Ziel, die vollständige Zerstörung der ossetischen Bevölkerung, die Freisetzung Südossetiens vom ossetischen Element, den Zugang zum strategisch wichtigen Rocka-Tunnel, ins Leben rief. Das Ergebnis ist allgemein bekannt.

Wir betonen, dass von 1918 bis heute keine georgische Regierung die Verantwortung für die Verbrechen, die gegen das ossetische Volk in den Jahren 1920, 1989-1992 und 2008 begangen wurden, anerkannt hat, noch die Rechte an der nationalen und staatlichen Selbstbestimmung in ihren Ursprungsgebieten für die Südosseten anerkennt.

Im Gegenteil, in den letzten 100 Jahren hat jede nachfolgende georgische Regierung regelmäßig Maßnahmen ergriffen, um Bedingungen für die Fortsetzung der Völkermord-Politik zu schaffen.

Wir halten es für notwendig, festzustellen, dass die georgische Führung in den letzten 100 Jahren mit sich ändernden Regierungen nicht nur die Politik des "kulturellen Völkermordes" gegen Südossetien und die Osseten Georgiens aufgehört hat, sondern dreimal militärische Gewalt eingesetzt hat, um ihre Ziele zu erreichen. Straffreiheit erzeugt immer neue Verbrechen!

Diese Handlungen entsprechen vollständig den Artikeln und Bestimmungen des am 26. November 1968 verabschiedeten UN-Übereinkommens "Über die Nichtanwendung der Verjährungsfrist in Bezug auf Kriegsverbrechen und Verbrechen gegen die Menschheit".

Der Völkermord an den Osseten, der vor hundert Jahren begangen wurde und seine nachfolgenden Rückfälle können als Verbrechen gegen die

Menschheit bewertet werden.Die Generalversammlung der Vereinten Nationen in Ihrer Resolution 96 (I) vom 11. Dezember 1946 gab bekannt, dass der Völkermord ein Verbrechen gegen das Völkerrecht ist und dem Geist und den Zielen der Vereinten Nationen widerspricht, eine Tat, die von der ganzen zivilisierten Welt verurteilt wird.

Artikel III des UN-Übereinkommens vom 9. Dezember 1948 “Über die Verhütung und Bestrafung des Völkermords” hat folgende Handlungen als strafbar definiert: “Völkermord; Verschwörung zum Völkermord; direkte und öffentliche Anstiftung zum Völkermord; versuchter Völkermord; Mitschuld am Völkermord”.

Es heißt auch, dass “diePersonen, die Völkermord oder eine der in Artikel III aufgeführten Handlungen begehen, bestraft werden müssen, unabhängig davon, ob sie in der Verfassung für Herrscher, Amtsträger oder Privatpersonen verantwortlich sind”.

Noch am 20.September 1990 charakterisierte das legitime Organ Südossetiens – Der Rat der Volksabgeordneten – die Ereignisse von 1920 als Völkermord am ossetischen Volk und verabschiedete eine Sonderverordnung, in der es heißt:

1 Die Ereignisse der Jahre 1918-1920 als nationalen Befreiungskampf der Menschen in Südossetien zu erkennen.

2. Die Handlungen der Führung des “demokratischen” Georgiens gegen das ossetische Volk 1920 als Völkermord anzuerkennen.

Unter Berücksichtigung der besonderen Bedeutung für das historische Gedächtnis des ossetischen Volkes für die Opfer des Völkermordes von 1920 unterzeichnete der Präsident der Republik Südossetien, Anatoli Bibilow, ein Dekret über die Einrichtung eines Gedenktages für die Opfer des Völkermordes der Osseten, der jährlich am 20. Juni begangen wird. An

diesem Tag werden im ganzen Land sowie in den Botschaften und Vertretungen Südossetiens im Ausland Gedenkveranstaltungen stattfinden, die dem Gedenktag der Opfer des Völkermordes gewidmet sind.

Der georgische Neonazismus ist auch in unserenTagen nicht durchgegangen. Im Jahr 2008 brach er über den eisernen Willen und den Zusammenhalt der Menschen in Südossetien, den unzerstörbaren Wunsch, Herren auf ihrem eigenen Land, sowie Herren ihrer Zukunft zu sein. Ossetien hat überlebt und gewonnen, ist mit Ehre durch unglaubliche Prüfungen hinweggekommen, auf Kosten der enormen Selbstaufopferung hat es der ganzen Welt sein unveräußerliches Recht auf Freiheit und eine würdige Zukunft bewiesen.

Anerkennung von der Russischen Föderation der Staatlichen Unabhängigkeit der Republik Südossetien im August 2008 schloss die aggressive Bestrebungen und aggressiven Rückfall seitens Georgiens aus, stellte die historische Gerechtigkeit wieder her, was die Moglichkeit gab, im Kaukasus den Staat der Alanen neu zu erstellen und die Prozesse des Staatsaufbaues irreversible zu machen.

Das Ministerium für auswärtige Angelegenheiten der Republik Südossetien ist im Namen des Volkes und der Regierung seines Landes ermächtigt, sich an

- Die Vereinten Nationen,

- Organisationen für Sicherheit und Zusammenarbeit in Europa,

- Europarat,

- Europäisches Parlament,

- Parlamentariern und Regierungen der Staaten der Welt,

- internationale Gemeinschaft mit einem Aufruf zu wenden:

1. Die heutige georgische Regierung als Nachfolgerin der georgischen Regierung von 1918-1920, die den Völkermord gegen die

friedliche ossetische Bevölkerung in Südossetien begangen hat, zu verurteilen und zur völkerrechtlichen Verantwortung aufzurufen;

2. Zu verurteilen und zu ermahnen, zur völkerrechtlichen Verantwortung heutige Regierung von Georgien als Rechtsnachfolger von bolschewistischen Georgien,als Mittäter der Verbrechen gegen die Zivilbevölkerung Südossetiens in der postkommunistischen Zeit – in den Jahren 1989-2008.

Niemand ist vergessen und nichts ist vergessen!

Es gibt keine Verjährungsfrist für Verbrechen gegen die Menschlichkeit!

Republik Südossetien,
Zchinwal, Das Haus der Regierung,
Der 20. Juni 2020

درخواست

وزارت امور خارجه جمهوری اوستیای جنوبی

از دولت های کشورهای خارجی در رابطه با صدمین سالگرد قتل عام اوستی ها

وزارت امور خارجه جمهوری اوستیای جنوبی دولت های کشور های خارجی را فرا می خواند که تاریخ غم انگیز صدمین سالگرد نسل کشی اوستی ها توسط دولت گرجستان که در سال های ۱۹۱۸-۱۹۲۰ انجام شده بود را در نظر بگیرند. در ۲۰ ماه جون سال ۲۰۲۰، هر خانواده در اوستیای جنوبی به یاد جمعیت صلحجوی این جمهوری و همچنین بستگان و دوستانی که به دست جلادان گرجی جان خود را از دست دادند، این تاریخ غم انگیز را گرامی می دارند.

سال ها می گذرد اما درد رنج و عذاب حتی امروز هم آرام نشده و فروکش نکرده است. جنایات خونین که در سال ۱۹۲۰ رخ داده بود، هیچ گونه مرور زمانی ندارند و به دست فراموشی سپرده نمی شوند و هیچ بخششی برای این جنایات علیه بشریت وجود ندارد.

در طول تاریخ چندین قرنه خود، اوستیا - الانیا مستقل از سلطه خارجی بوده، بر خلاف همسایه خود گرجستان که در قرون وسطی در طول ۳۰۰ سال یک استان از دولت فارسی و امپراتوری عثمانی بود، تا زمانی که نیروهای روسی مردم گرجستان را از اشغالگری و ناپدید شدن فیزیکی در اواخر قرن هجدهم-اوایل قرن نوزدهم رهایی دادند.

در آن زمان مخالفت مداوم اوستیا با تهدیدات خارجی در زندگی همه جوامع اوستیایی در شمال و جنوب قفقاز مرکزی امری عادی بوده. ولی از اواسط قرن هجدهم با شروع افزایش فعالیت

امپراتوری روسیه در قفقاز، اوستیایی ها روسیه را یک متحد قابل اعتماد برای خود دیدند و از روسیه درخواست کردند که آنها را تحت حمایت خود بگیرد.

در سالهای ۱۷۵۲-۱۷۴۹ سفارت اوستیا به نمایندگی از تمام جوامع جنوب و شمال اوستیا به این منظور در سنت پترزبورگ اقامت داشت. سفارت اوستیا که در جایگاه بالایی قرار داشته، و مذاکرات روسیه و اوستیایی، که همچنین در سطح بالا صورت گرفته بود، شواهد قابل اعتماد آن بود که اوستیا در قفقاز و در سنت پترزبورگ به عنوان یک جامعه واحد قومی وملی که دارای وضعیت خاص جغرافیایی و سیاسی می باشد، تلقی می شود.

نتیجه مذاکرات، یک اتحاد محکم سیاسی اوستیایی-روسی بود. ورود اوستیای به امپراتوری روسیه در سال ۱۷۷۴ پس از انعقاد عهدنامهٔ کوچوک قینارجه بین روسیه و ترکیه صورت گرفت، که موانع ای را که در راه ثبت نام واقعی اوستیای در چارچوب دولت روسیه به صورت داوطلبانه وجود داشت رفع نمود.

لازم به ذکر است که سرزمین های گرجستان امروز که در مجاورت اوستیای جنوبی بودند، به درخواست حاکمان گرجستان، همچنین بخشی از امپراتوری روسیه شدند، و در سال ۱۸۰۱ طبق بیانیه امپراتور پاول، اول گرجستان شرقی و بعد گرجستان غربی که در سال های اخیر امپراتوری روسیه شامل دو استان – تفلیس و کوتایسی بودند، جزء روسیه شدند.

با این حال حتی پس از پیوستن سرزمین های گرجستان به امپراتوری روسیه، اوستی ها همچنان دچار فشار بیشتری نه تنها از طرف فئودال های گرجی، بلکه از طرف حامیان جدید آنها یعنی دولت تزاری شدند.

ادعاهای گرجی ها در مورد سرزمین های اوستیایی به عنوان "دارایی های خود" به سیر سیاسی سنتی اربابان فئودال جدید گرجستان تبدیل شده بود. مقاومت جمعیت آزاد اوستیایی در برابر گسترش اشغالگری خشونت بار اشراف گرجستان همیشه ماهیت رهایی ملی داشت.

همانطور که می دانید، در سال ۱۹۱۷ تغییرات اجتماعی و سیاسی رادیکالی در روسیه صورت گرفت. اولین سند قانون اساسی دولت شوروی، اعلامیه حقوق مردم روسیه از۱۵ نوامبر سال ۱۹۱۷بود که حق تعیین سرنوشت خود را به همه مردم امپراتوری سابق روسیه داد.

وقایع انقلابی در روسیه منجر به فروپاشی امپراتوری و شروع تاسیس دولت ملی در قفقاز جنوبی شد. شورای ملی گرجستان تحت فشار مقامات اشغالگر آلمانی از ایجاد کشور گرجستان خبر داد. ۲۶ مه سال ۱۹۱۸ مجمع موسسان گرجستان قانون استقلال جمهوری دموکراتیک گرجستان را تصویب کرد.

در آن زمان شورای ملی اوستیایی که به طور قانونی انتخاب شده بود فعالیت می کرد که طبق منافع ملی، تعدادی از مسائل مهم را که دارای اهمیت ملی بود، اجرا کرد. سومین کنگره نمایندگان اوستیا در ۲۸مه سال ۱۹۱۸ پیشنهاد تشکل جدید گرجستان برای به رسمیت شناختن اقتدار او را رد کرد.اوستیایی ها بر اساس حق تعیین سرنوشت خود در انتخابات پارلمان گرجستان شرکت نکردند.

دولت جدید گرجستان به طور یک جانبه مرز با روسیه را در امتداد حوضه خط الراس اصلی قفقاز تعریف کرد که طبق ایده دولت گرجستان، محافظت عادی از گرجستان را تامین می کرد و تصور می شد که قسمت جنوبی اوستیا با مشارکت مردم در تشکل جدید گرجستان گنجانده می شود. تنها مانع این طرح خود اوستیایی ها بودند که در ضلع جنوبی خط الراس زندگی می کنند و قبلا خود را بخشی از جمهوری فدراتیو سوسیالیستی روسیه شوروی اعلام کرده بودند.

دولت جدید گرجستان برنامه ای دارد-برای حل مشکل ارضی با از بین بردن همه اوستیایی ها و رهایی قلمرو هم مرز روسیه.

بدین ترتیب در سال ۱۹۱۸ تدارکات برای عملیات تنبیهی با جذب نیروهای مسلح دولت جدید "دموکراتیک" در برابر اوستیای جنوبی شروع شد. سخنان نژادپرستانه مقامات جدید گرجستان به خوبی در نشریات آن دوره منعکس شده است.

قبل از حمله به اوستیا دولت "دموکراتیک" گرجستان خطاب **"به سربازان گرجستان - مدافعان سرزمین مادری"** بیانیه ای را صادر کرد که در آن به رحم نکردن به **"... خائن ها و مارهای سمی با توله هایشان که باید از بین بروند"** فرا خواند و اشاره کرد که **"رفاه مردم گرجستان این را می طلبد!"**.

مطبوعات آن زمان در مورد اراده محکم **"کل مردم گرجستان و تصمیم انعطاف ناپذیر دولت آن برای پاکسازی و نابود کردن لانه های خیانت با جاروی آهنی و از بین بردن زخم های چرکی از بدن ملی گرجی ها با آهن داغ "** (روزنامه "اِرتوبا" ۲۰ جون سال ۱۹۲۰) می نوشتند.

حمله عمومی جلادان گرجستان به اوستیا ۱۲ ژوئن سال ۱۹۲۰ شروع شده بود. تا ۲۰ ژوئن کل رهبری سیاسی اوستیا نابود شده بود. صبح زود همان روز جلادان گرجی ۱۳ کمونار یعنی ساکنان عادی شهر تسخینوال را کشتند که تنها گناهشان این بود که اوستیایی بودند. با تصرف پایتخت اوستیای جنوبی – شهر تسخینوال، نابودی کل جمعیت صلح طلب اوستیا شروع شد.

عملیات خونین ارتش منظم گرجستان منجر به مرگ هزاران غیرنظامی شد - هم به دست ارتش گرجستان و هم از گرسنگی، سرما و بیماری هنگام عبور از گذرگاه های قفقاز بزرگ به اوستیای شمالی. حدود ۵۰ هزار نفر خانه ها و اموال خود را از دست دادند و برای نجات جان خود مجبور به ترک اوستیای جنوبی شدند.

صدها روستا سوزانده و بیش از ۵ هزار نفر کشته شدند. نیروهای گرجی تقریبا تمام روستاهای اوستیایی از تسخینوالی تا روستای شمالی روک را سوزاندند و جمعیتشان را قتل عام کرده بدون اینکه به کودکان، زنان و افراد مسن رحم کنند.

رامیشویلی وزیر امور داخلی گرجستان وارد اوستیای جنوبی شد و از اوستیایی ها خواست تا به زندگی صلح آمیز بازگشته و به بازسازی خانه هایشان بپردازند. اما این پیام نتایج جدی نداد چون گروه های ابتدایی مردم اوستیا که حرف های وزیر کشور گرجستان را باور کردند، توسط گروه های مجازات تیر باران شدند و یا تحت تبعید اجباری قرار گرفتند.

وزیر بعد از بازگشت به تفلیس با خوشحالی در مصاحبه ای با روزنامه "اسلوو" (۳ اوت۱۹۲۰) گزارش داد: **"شورشیان دره جاوه گرجستان را ترک کردند و به اوستیای شمالی نقل مکان کردند. بقیه آنها با عجله به تخلیه منطقه ادامه می دهند. در زمین های آزاد شده، شهرک نشینان گرجی از شهرستان های راچ، دوشت و اوزرگت (گرجستان) ساکن می شوند".**

حتی بلشویک ها از وحشیگری و خونخواری جلادان گرجی شگفت زده شده بودند. بطور مثال، بلشویک گرجستانی فیلیپ ماخارادزه نوشته بود: «**گاردهای وحشی، به دستور دولت ژوردانیا و رامیشویلی، کابوس هایی را به عمل می آوردند که تاریخ امثال آنها را بسیار کم بخود دیده است. ساکنان بی رحمانه حذف قرار می گرفتند، اموالشان به غارت می رفت، کسانی که توانستند، از این کابوس فرار کردند، و بازماندگان توسط دولت از اوستیای جنوبی بیرون رانده شدند.**

به طور کلی، وجود همه اوستی ها غیرقانونی اعلام شده، آنها به عنوان دشمنان مردم گرجستان شناخته شده و مورد خشونت، ضرب و شتم و توهین قرار می گیرند تا جایی که آنها را از سرزمین های ویران شده خود بیرون می رانند. تاریخ مبارزه با مردم اوستیا یکی از شرم آورترین صفحات دولت گرجستان است".

ثبت دقیق قربانیان نسل کشی سال ۱۹۲۰ به دلایلی دشوار بود. مطالب مستند کمیسیون ویژه ای که از جمله با مشارکت نمایندگان گرجستان کار می کرد، ابعاد این نسل کشی را نشان می دهند. در مجموع ۵۲۷۹ نفر توسط نیروهای گرجستان کشته شدند که از این تعداد ۱۳۷۵ نفر زن و ۱۸۴۴ نفر بچه بودند یعنی یک سوم از کشته شدگان کودکان بودند! به طور کلی ۲۰ درصد از جمعیت اوستیای جنوبی نابود شد!

۱۵۸۸ واحد مسکونی و ۲۶۳۹ ساختمان در آتش سوخت. ۲۳۶۰۰ هکتار از محصولات زراعی از بین رفت. نیروهای اشغالگر گرجستان ۳۲۴۶۰ راس دام بزرگ و ۷۸۴۸۵ راس دام کوچک را سرقت کردند. گرجی ها از مناطق همسایه گرجستان به محل استقرار سابق اوستی ها نقل مکان کردند. بر اساس برآوردهای تقریبی، خساراتی بالغ بر۳ میلیون و ۳۱۷ هزار روبل طلایی ایجاد شده بود. بسیاری از روستاها هرگز بازسازی نشدند زیرا کل جمعیتی که در آنجا زندگی می کردند کاملاً نابود شدند و کسی نمانده بود که به زمین های سوخته شده بازگردد.

روزنامه "قفقاز شوروی" در سال ۱۹۲۰ به داده های جدیدی در مورد تعداد پناهندگانی که اوستیای جنوبی را ترک کردند اشاره کرد: **"... ۵۰۰۰۰ نفر در اوستیای شمالی و بخشی در کاباردا پناه گرفتند. روزنامه ها می نوشتند که این افراد که از دست دشمن گریخته اند «در مسیرهای کوهستانی از گرسنگی و نبود سرپناه، دسته دسته تا این ساعت هم جان خود را از دست می دهند. مواردی وجود داشت که زنی با دیدن فرزندش که از گرسنگی رنج می برد، او را به پرتگاه یا رودخانه پرت می کرد و بعد از آن خودش را هم به دنبال او پایین می انداخت. رنج مردم پایانی نداشت و هنوز هم پایانی ندارد.»**

علیرغم تغییرات اساسی که با استقرار قدرت بلشویکی در سال ۱۹۲۱ رخ داد، جامعه گرجستان همچنان قاطعانه از نگرش های اجتماعی و سیاسی خود دفاع می کرد. با استقرار حکومت شوروی در گرجستان، نسل کشی اوستی ها نه تنها محکوم نشد، بلکه در تمام مدت وجودش توسط دولت جدید کمونیستی گرجستان انکار شد.

همانطور که بعدها مشخص شد، گرجستان شوروی وارث شایسته ایدئولوژی فئودالی قرون وسطایی و "دموکراسی" ناسیونال سوسیالیستی در حال ظهور بود.

پس از استقرار حکومت شوروی در گرجستان، همه رهبران کمونیست گرجستان، بدون استثنا، مسیر خصمانه دولت سابق ۱۹۲۱-۱۹۱۸ را در قبال اوستی ها ادامه دادند. این وضعیت تا فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی ادامه یافت و در زمانهای رژیم های پسا کمونیستی گرجستان هم تغییری نکرد. ما تا به امروز هم شاهد همان ایدئولوژی هستیم.

همانطور که قبلاً اشاره شد، فاجعه های انقلابی اوایل قرن بیستم بعد از نابود کردن امپراتوری روسیه، باعث تغییرات اساسی اجتماعی و سیاسی شدند که راه را برای سازندگی دولتی- ملی مردم روسیه گشودند.

اما، با روی کار آمدن حکومت شوروی، اوستیا به دو بخش تقسیم شد: بخش شمالی تحت قلمرو دادرسی جمهوری فدراتیو سوسیالیستی روسیه شوروی قرار گرفت و قسمت جنوبی، برخلاف میل خود اوستی ها، به شکل یک منطقه خودمختار، به طور ولونتاریستی در جمهوری شوروی گرجستان گنجانده شد و این امر به حاکمان جمهوری شوروی گرجستان اجازه داد تا سیاست نسل کشی در قبال مردم اوستیا که بعداً "آرام" و "فرهنگی" نامیده شد را ادامه دهند.

در سال ۱۹۴۴ گرجستان فرصت جدیدی برای تصرف سرزمین های اوستی داشت - مقامات گرجستان، با حمایت یک لابی بانفوذ گرجی در کرملین، مرزهای جمهوری شوروی گرجستان را تا نزدیکی های شهر ولادیکاوکاز – پایتخت اوستیای شمالی گسترش دادند. بعد از تصمیم ولونتاریستی بلشویک ها، دامنه شمالی گذرگاه کرستوی با تمام اراضی اوستیایی به گرجستان شوروی داده شد و هنوز هم در اشغال است.

در نتیجه بخش قابل توجهی از قلمرو قفقاز مرکزی که از اول متعلق به اوستیا بود، بخشی از جهموری سوسیالیستی گرجستان شد. به موازات تصرفات سرزمینی، انبساط فرهنگی و به دنبال آن ادغام جمعیت بومی اوستیایی صورت می گرفت. در نتیجه این سیاست، امروز سرزمین‌های ویران شده و عاری از عنصر اوستیایی را داریم؛ بخش تاریخی آلانیا نابود شده است.

رویدادهای شناخته شده ۱۹۳۸-۱۹۳۷ نیز اثر خود را در اوستیای جنوبی به جا گذاشت. در نتیجه سرکوب های خونین "برنامه ریزی شده" اواخر دهه ۳۰، بهترین نمایندگان مردم اوستیا نابود شدند. به بهانه مبارزه با دشمنان رژیم شوروی، تمام روشنفکران اوستیایی کشته شدند؛ کسانی که در سال ۱۹۲۰ در برابر جلادان گرجی مقاومت کردند و انقلابیان را رهبری کردند تیرباران شدند یا به اردوگاه ها تبعید شدند.

در سال ۱۹۳۸ خط و نوشتاری که بر اساس الفبای گرجی و متفاوت از خط و نوشتاراوستیای شمالی بود، به اوستیای جنوبی تحمیل شد. در سال ۱۹۴۴، مدارس اوستیایی در اوستیای جنوبی تعطیل شد و در سال ۱۹۵۱ کارهای اداری و منشیگری به زبان گرجی تغییر پیدا کرد. بدین ترتیب، مقامات گرجستان برای اولین بار موفق به جداسازی یک مردم واحد بر مبنای شاخص های آموزشی و فرهنگی شدند. این سیاست تا سال ۱۹۹۰ ادامه یافت که در این سال جدایی اوستیای جنوبی از گرجستان و تشکیل یک کشور مستقل صورت گرفت.

در اواخر دهه ۱۹۸۰، در آستانه فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، روح فاشیسم در جمهوری شوروی سوسیالیستی گرجستان دوباره بیدار شد و سیاستمداران فوق رادیکال که گرجی ها را ملتی منحصر به فرد می دانستند ایده و"منتخب شدن گرجی ها توسط خدا" را ترویج می کردند در جامعه گرجستان محبوبیت پیدا کردند. در نتیجه، شعار "گرجستان برای گرجی ها!" نماد اصلی ایده کهن و ملی نئوناسیونالیست های گرجستان و دولت های آنها در پایان قرن بیستم - آغاز قرن بیست و یکم شد. همه خارجی ها در خاک گرجستان مهمان اعلام می شدند و فاشیست ترین شخصیت ها خواستار محدود کردن اجباری میزان زاد و ولد در خانواده های غیرگرجی بودند.

هفتاد سال پس از نسل کشی سال ۱۹۲۰، تاریخ دوباره تکرار شد. پس از فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی، مردم اوستیای جنوبی نمی خواستند با جلادان دیروز خود در یک دولت زندگی کنند و آینده خود را در اتحاد با روسیه و همراه با برادران خود در شمال اوستیا تعیین کردند.

در سال ۱۹۸۹، نئونازی‌های گرجستان، مانند اجداد خود در سال ۱۹۲۰، خواستار تسلیم شدن اوستیایی ها در برابر اراده خود شدند، و قول دادند که در غیر این صورت آنها "اوستی ها را مانند زباله از سرزمین گرجستان جارو کنند". همانطور که بعدا مشخص شد، این طرح نه تنها اوستی ها را، بلکه روس ها، آبخازها، ارمنی ها، یونانی ها، آذربایجانی ها، ترک های مسختی و سایر نمایندگان اقلیت های ملی ساکن گرجستان در آن زمان را در بر می گرفت.

۲۳ نوامبر سال ۱۹۸۹ روز خاص در تاریخ معاصر اوستیای جنوبی است، در این روز تفلیس یک "راهپیمایی ارعاب" علیه تسخینوالی ترتیب داد که توسط رهبران جنبش ملی گرجستان سازماندهی شده بود.

در سال ۱۹۹۲-۱۹۸۹، گرجستان اولین (بعد از سال ۱۹۲۰) تهاجم مسلحانه خود را انجام داد و سعی کرد اوستیای جنوبی را با نیروی نظامی فتح کند. تعداد کل قربانیان بیش از ۲۰۰۰ نفر کشته، بیش از ۳۵۰۰ نفر مجروح و بیش از ۱۲۰ نفر مفقود شدند.

تعداد روستاهای سوخته ۱۱۷ می باشد.میزان خسارات مادی بیش از ۵۱۶ میلیارد روبل بوده است که به پول سال ۲۰۰۵ حدود ۱۷ میلیارد دلار است. در قلمرو اوستیای شمالی و فدراسیون روسیه بیش از ۲۰ هزار پناهنده از اوستیای جنوبی و بیش از ۱۰۰ هزار پناهنده اوستیایی از مناطق داخلی گرجستان که آنجا همچنین پاکسازی قومی جمعی و قتل عام اوستی ها نیز رخ می داد، ثبت شده بود.

در آگوست سال ۲۰۰۴، گرجستان تحت رهبری فورر جدید - ساکاشویلی، جنگ جدیدی را آغاز کرد و واحدهای منظم با تجهیزات سنگین و توپخانه بر علیه اوستیای جنوبی به کار گیری شد. دشمن نتوانست به هدفش برسد، اما با کمک شرکای غربی، با مشارکت کشورهای ناتو، ساکاشویلی آماده انتقام شد.

اوج اقدامات تجاوزکارانه نئوفاشیسم گرجستان، حمله ارتش گرجستان به اوستیای جنوبی در ماه اوت سال ۲۰۰۸ بود. ارتش گرجستان عملیات جنگی همه جانبه را تحت عنوان "میدان پاک" با هدف نابود کردن کل جمعیت اوستیایی، آزادسازی اوستیای جنوبی از عنصر اوستیایی و دسترسی به تونل مهم استراتژیک روک آغاز کرد. نتیجه این عملیات برای همه معلوم است.

بصورت خاص به این امر تأکید می شود که از سال ۱۹۱۸ تا به امروز، هیچ یک از دولت های گرجستان مسئولیت جنایات ارتکاب یافته علیه مردم اوستیا در سال های ۱۹۲۰، ۱۹۹۲-۱۹۸۹ و ۲۰۰۸ را نپذیرفته است و همچنین حق اوستیای جنوبی را برای خود مختاری ملی و دولتی در سرزمین های بومی خود به رسمیت نمی شناسد.

برعکس، در طول ۱۰۰ سال گذشته، هر دولت بعدی گرجستان به طور منظم اقداماتی را با هدف ایجاد شرایط برای ادامه سیاست نسل کشی اوستی ها انجام داده است.

لازم به ذکر می دانیم که طی ۱۰۰ سال گذشته، رهبران گرجستان با هردولتی که روی کار می آمد، نه تنها از سیاست "نسل کشی فرهنگی" علیه اوستیای جنوبی و اوستیایی های گرجستان دست برنداشت، بلکه سه بار از نیروی نظامی برای دستیابی به این هدف استفاده کرد. معافیت از مجازات همیشه جنایات جدیدی به دنبال دارد!

این اعمال کاملاً با مواد و مفاد کنوانسیون سازمان ملل متحد در مورد عدم اعمال مرور زمان نسبت به جنایات جنگی و جنایات علیه بشریت مصوب ۲۶ نوامبر ۱۹۶۸ مطابقت دارد.

نسل کشی صد ساله اوستی ها و تکرار آن را می توان جنایت علیه بشریت تلقی نمود. مجمع عمومی سازمان ملل متحد در قطعنامه ۹۶ (I) مورخ ۱۱ دسامبر سال ۱۹۴۶ اعلام کرد که نسل

کشی جنایتی است که قوانین بین المللی را نقض می کند و خلاف روح و اهداف سازمان ملل متحد است و همچنین اقدامی است که تمام جهان متمدن آن را محکوم می کند.

ماده ۳ کنوانسیون سازمان ملل متحد مصوب ۹ دسامبر سال ۱۹۴۸ "در مورد پیشگیری و مجازات جنایت نسل کشی" اعمال زیر را به عنوان اعمال مورد مجازات تعریف کرد: "نسل کشی، توطئه برای انجام نسل کشی؛ تحریک مستقیم و علنی برای انجام نسل کشی؛ تلاش برای نسل کشی؛ همدستی در نسل کشی».

در این ماده همچنین گفته می شود که «افرادی که مرتکب نسل کشی یا هر یک از اعمال دیگری که در ماده سوم ذکر شده، گردند، خواه حاکمان مسئول قانون اساسی، مقامات یا افراد خصوصی باشند، مجازات خواهند شد».

با اتکا به این قاعده و سایر مقررات حقوق بین المللی، در ۲۰ سپتامبر ماه سال ۱۹۹۰، نهاد قانونی اوستیای جنوبی یعنی شورای نمایندگان مردم، رویدادهای سال ۱۹۲۰ را به عنوان نسل کشی مردم اوستی توصیف کرده و قطعنامه ویژه ای را تصویب کرد که در آن گفته می شود:

۱. رویدادهای سال های ۱۹۱۸-۱۹۲۰ به عنوان مبارزه ملی آزادیبخش مردم اوستیای جنوبی به رسمیت شناخته شود.

۲. اقدامات رهبران گرجستان "دموکراتیک" علیه مردم اوستی در سال ۱۹۲۰ به عنوان نسل کشی به رسمیت شناخته شود.

با توجه به اهمیت ویژه قربانیان نسل کشی ۱۹۲۰ برای حافظه تاریخی مردم اوستیا، رئیس جمهور اوستیای جنوبی - آناتولی بیبیلوف، دستوری مبنی بر تعیین روز یادبود قربانیان نسل کشی اوستیایی ها را امضا کرد که ۲۰ ژوئن است. در این روز هر سال در سراسر کشور و همچنین در

سفارت‌خانه‌ها و نمایندگی‌های اوستیای جنوبی در خارج از کشور، مراسم بزرگداشتی به مناسبت روز بزرگداشت قربانیان نسل‌کشی برگزار می‌شود.

نئونازیسم گرجی حتی امروز هم وجود دارد. در سال ۲۰۰۸، نئونازیسم گرجی در برابر اراده آهنین و همبستگی مردم اوستیای جنوبی و آرزوی نابود نشدنی اوستی ها برای صاحب سرزمین و آینده خود بودن، شکست خورد. اوستیا با افتخار و به قیمت از خود گذشتگی عظیم از آزمون های باورنکردنی عبور کرد، جان سالم به در برد و پیروز شد و حق مسلم خود برای آزادی و آینده ای شایسته را به تمام جهان ثابت کرد.

به رسمیت شناختن استقلال دولتی جمهوری اوستیای جنوبی توسط فدراسیون روسیه در ماه اوت سال ۲۰۰۸، قصد های تهاجمی و تکرار تجاوز گرجستان را حذف کرد، عدالت تاریخی را احیا کرد که امکان بازسازی دولت آلان ها در قفقاز را فراهم کرد و فرآیندهای دولت سازی را برگشت ناپذیر نمود.

وزارت امور خارجه جمهوری اوستیای جنوبی به نمایندگی از مردم و دولت کشور خود از:

- سازمان ملل متحد،

- سازمان امنیت و همکاری اروپا،

- شورای اروپا،

- پارلمان اروپا،

- پارلمان ها و دولت های کشورهای جهان،

- جامعه بین المللی

درخواست می کند که:

۱. دولت فعلی گرجستان را به عنوان جانشین قانونی دولت گرجستان سال های ۱۹۲۰-۱۹۱۸ که مرتکب نسل کشی علیه جمعیت صلح جوی اوستیایی در اوستیای جنوبی شد، محکوم کنند و خواستار پذیرفتن مسئولیت حقوقی و بین المللی شوند.

2. دولت فعلی گرجستان را به عنوان جانشین قانونی گرجستان بلشویک و شریک جنایات مرتکب شده علیه غیرنظامیان اوستیای جنوبی در دوره پساکمونیستی – سال های ۲۰۰۸-۱۹۸۹ محکوم کرده و به پذیرفتن مسئولیت حقوقی وبین المللی فرا خوانند.

هیچ کس فراموش نشده و هیچ چیز فراموش نشده!

هیچ مرور زمانی برای جنایت علیه بشریت وجود ندارد!

جمهوری اوستیای جنوبی،

تسخینوالی، خانه دولت،

20 ژوئن سال ۲۰۲۰

ÇAĞRI

GÜNEY OSETYA CUMHURİYETİ DIŞ İŞLERİ BAKANLIĞI’ndan YABANCI HÜKÜMETLERE

Oset Soykırımı’nın yüzüncü yılı vesilesiyle

Güney Osetya Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı, yabancı hükümetleri, 1918-1920'de Gürcistan hükümeti tarafından işlenen Oset soykırımının yüzüncü yılı nedeniyle Oset ulusu için bu trajik tarihi dikkate almaya çağırıyor. 20 Haziran 2020'de bütün Osetler, Gürcü çapulcular tarafından öldürülen, gönülden bağlı oldukları, Güney Osetyalı sivilleri anacak.

O zamandan bu yana yıllar geçti, ama çekilenlerin acısı azalmıyor. 1920'de işlenen kanlı suçlar için yasal bir zaman aşımı sınırlaması yoktur. Affedilemez ve unutulamaz!

Eski zamanlardan beri Osetya devleti - Ortaçağ Alanya’sı, Büyük Kafkas Sıradağları’nın her iki tarafındaki ortak dil, din, ve kültür ile birleşen yerleşim yerleriyle tek bir etno-bölgesel varlık olagelmiştir.

XVIII.Yüzyıl sonu - XIX. Yüzyıl başlarında Rus askerleri Gürcüleri özgürleştirip fiziksel imhadan kurtarana kadar, Orta Çağ’da üç yüzyıl

boyunca İran devleti ve Osmanlı İmparatorluğu'nun bir bölgesi olan komşu Gürcistan'ın aksine, Osetya-Alanya yüzyıllar boyunca yabancı hâkimiyetinden bağımsız varolmuştur.

Osetya'nın dış tehditlere karşı sürekli direnişi, Orta Kafkasya'nın kuzey ve güneyindeki tüm Oset toplumları için her zamanki değişmez gerçeklikti. Ancak XVIII.Yüzyılın ortalarından itibaren, Rus İmparatorluğu'nun Kafkasya'daki genişlemesiyle, Osetler kendileri için güvenilir bir müttefik buldular ve korunma amacıyla Rusya'ya yönelmeye başladılar.

Bu amaçla Osetya'nın güneyindeki ve kuzeyindeki tüm Oset toplumlarını temsil eden Osetya büyükelçiliği 1749-1752 yıllarında St. Petersburg'da faaliyet gösteriyordu. En üst düzeyde kabûl gören büyükelçilik ve üst düzey Rus-Oset müzakereleri, Osetya'nın hem Kafkasya'da hem de St.Petersburg'da belirli bir jeopolitik konumu olan tek ve etkili bir etno-ulusal topluluk olarak kabûl edildiğine dair güvenilir göstergelerdir.

Müzakereler, yakın bir Osetya-Rusya siyasi ittifakıyla sonuçlandı. Osetya, Osmanlı İmparatorluğu ile Çarlık Rusyası arasındaki Küçük Kaynarca Barış Antlaşması'nın imzalanmasından sonra 1774'te Rus İmparatorluğu'nun bir parçası haline geldi ve bu da Osetya'nın Rus İmparatorluğu'na gönüllü bağlılığının resmileştirilmesinin önündeki engelleri kaldırdı.

O dönemin Gürcü yöneticileri tarafından yapılan talebin ardından, Güney Osetya'ya komşu Gürcü topraklarının da ancak 1801 yılında İmparator I. Paul'ün manifestosu sonucu Rus İmparatorluğu'nun bir parçası haline geldiği belirtilmelidir. Öncelikle doğu ve daha sonra da Tiflis ve Kutaisi eyaletlerinin oluşturduğu batı toprakları Rus İmparatorluğu'na katıldı.

Bununla birlikte, Gürcü topraklarının Rus İmparatorluğu'na katılmasından sonra, Osetlerin sadece Gürcü feodal lordlarından değil, aynı zamanda yeni hâmîleri olan çarlık yönetiminden gördükleri baskılar artarak devam etti.

Gürcülerin Osetya topraklarını "kendi mülkleri" sayma iddiaları, Gürcü feodal beylerinin geleneksel politik tutumu haline geldi. Özgür Oset Ulusu'nun Gürcü beylerinin agresif genişlemesine direnişi ise her zaman bir ulusal kurtuluş mücadelesi karakterine sahip olmuştur.

1917'de Rusya'da esaslı sosyo-politik değişikliklerin yaşandığı bilinmektedir. Sovyet rejiminin ilk anayasal eylemi 15 Kasım 1917 tarihli Rusya Halklarının Hakları Beyannamesi olup önceki Rus İmparatorluğu'nun tüm halklarına kendi kaderlerini tayin etme hakkı vermiştir.

Rusya'daki devrimci faaliyetler, İmparatorluğun dağılmasına ve Kafkasya'da ulus-devletlerin inşa sürecinin başlamasına neden oldu. Alman işgal makamlarının baskısı sonucu Gürcistan Ulusal Konseyi, Gürcistan devletinin kurulduğunu ilan etti. 26 Mayıs 1918'de Gürcistan Kurucu Meclisi, Gürcistan Demokratik Cumhuriyeti'nin Bağımsızlık Yasası'nı kabul etti.

Bu tarihlerde daha önce meşru bir şekilde seçilen Oset Ulusal Konseyi, Osetya'da zaten faal olarak işliyordu. Bu Konsey, Osetya'nın ulusal çıkarları göz önüne alındığında, ulusal öneme sahip bir dizi önemli görevi yerine getirdi. 28 Mayıs 1918'de Üçüncü Oset Delegeleri Kongresi, yeni kurulan Gürcistan'ın hükümranlık yetkisinin tanınması önerisini reddetti ve kazanılmış kendi kaderini tayin hakkı uyarınca Osetler Gürcistan Parlamentosu seçimlerine katılmadılar.

Yeni Gürcistan Hükümeti, Büyük Kafkasya Sıradağları’nın ayırdığı nehir havzalarının sınırlarını tek taraflı bir kararla Rusya ile olan sınırı olarak ilan etti. Gürcistan'ın korunabilir doğal sınırlara sahip olması gerekiyordu; Osetya'nın güney kısmı önceden gerekli anlaşmalar yapılmaksızın Gürcistan'ın yeni kurulan yapısına ait ilan edildi. Bu planın önündeki tek engel, sıradağların güney tarafında yaşayan ve kendilerini zaten Rus Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti'nin bir parçası olarak ilan eden Osetler idi.

Yeni Gürcistan hükümeti, toprak sorununu Osetya'nın güney kesimini nüfustan arındırarak ve Rusya ile sınır bölgelerini temizleyerek çözmeye karar verdi.

Böylece, 1918'de Gürcistan'daki yeni "demokratik" hükümeti silahlı kuvvetleri ile Güney Osetya halkına karşı bir cezalandırma seferi hazırlığı başladı. Yeni Gürcü otoritelerin nazi söylemi, o dönemin süreli yayınlarında net bir şekilde görülmektedir.

Osetya'yı işgal etmeden önce Gürcistan'ın "demokratik" hükümeti Gürcü askerlerine bir çağrıda bulundu “vatan topraklarının savunucusu askerlerimiz” “ **... hainlere acımayın, yetişkinlerin de küçük çıyanlarının da yok edilmesi gerekiyor. Gürcistan milletinin refahı bunu gerektiriyor!**”

O zamanın gazeteleri, “**tüm Gürcü Ulusu’nun güçlü iradesi ve hükümetinin sarsılmaz kararlılığı ihanet yuvalarını demir süpürgeyle temizlemek ve kızgın demir ile apseleri ulusal bedenimizden çıkarmak azmindedir!**” gibi ifadelerle doluydu. (Ertoba Gazetesi, 20 Haziran 1920).

Gürcü güçlerinin Osetya'ya genel saldırısı 12 Haziran 1920'de başladı. 20 Haziran itibariyle Osetya siyasi liderliği ortadan kaldırılmıştı. Aynı günün

sabahı Gürcü işgal güçleri 13 komün üyesini vurarak infaz etti - sıradan Tsxinval sakinleriydi bunlar, tek suçları Oset olmaktı. Güney Osetya'nın başkenti Tsxinval işgal edilince barışçıl Oset halkının top yekün imhası başladı.

Gürcü düzenli ordusunun kanlı temizlik seferi, binlerce sivilin ölümüyle sonuçlandı kimilerini Gürcü askerleri öldürdü kimileri ise Büyük Kafkas Sıradağları'nı aşıp Kuzey Osetya'ya sığınmaya çalışırken açlık, soğuk ve hastalıklardan yaşamlarını kaybettiler. Yaklaşık 50.000 kişi hayatlarını kurtarmak adına evlerini ve mülklerini bırakıp Güney Osetya'dan ayrılmak zorunda kaldı.

Yüzlerce köy yakıldı ve 5.000'den fazla insan öldürüldü. Gürcü ordusu, Tsxinval'dan kuzeydeki Ruk köyüne kadar neredeyse tüm Oset köylerini yaktı, ne çocuk, ne kadın, ne de yaşlı demeden herkesi katletti.

O zamanki Gürcistan İçişleri Bakanı Ramişvili Güney Osetya'ya geldi ve Osetyalılara evlerini rehabilite edip barış içinde çalışmaya dönme çağrısı yaptı. Gürcistan Bakanı'na kanıp dönen ilk gruplar ölüm mangaları tarafından vurulduklarından veya zorla sınır dışı edildiklerinden dolayı bu çağrı ciddi bir sonuç vermedi.

Tiflis'e döndükten sonra "Slovo" gazetesine verdiği röportajda, Bakan sevinçle bilgilendirdi (3 Ağustos 1920): "**Zav Vadisi'ndeki isyancılar Gürcistan'dan ayrıldı ve Kuzey Osetya'ya geçtiler. Geri kalanlar da aceleyle kaçışıyorlar. Gürcistan'ın Raça, Duşeti ve hatta Ozurgeti bölgelerinden Gürcü yerleşimciler temizlenen yerlere yerleşiyorlar**".

Bolşevikler bile Gürcü çapulcuların vandalizm ve kana susamışlıklarına şaşırdılar. Misal, Gürcü Bolşevik Philip Maharadze şöyle yazdı: "**Zhordania**

ve Ramişvili hükümetinin direktifleri altındaki vahşi muhafızlar tarihte çok az görülen korkunç şeyler yaptılar. İnsanlar ayırt edilmeden vuruldu, mülkler soyuldu, bazıları bu korkunç olaylardan kaçabildi ve kaçamayanların ise Güney Osetya'dan çıkarılmasına karar verildi.Her bir Osetyalı yasa dışı ilan edildi. Gürcü halkının düşmanları olarak tanımlandılar ve her türlü şiddet, dayak, hakarete maruz kalıp evlerinden zorla tahliye edildiler. Oset halkına karşı yapılanlar, Gürcistan hükümet tarihinin en utanç verici sayfalarından biridir.”

Birçok nedenden dolayı 1920 Soykırımı’nın kurbanlarının tam bir listesini oluşturmak çok zordur. Soykırımın boyutları, Gürcü temsilcilerinin de katılımıyla çalışan özel Komisyon'un belgesel materyalleri ile kanıtlanmıştır. Gürcü cezalandırıcı birlikleri tarafından, 1,375’i kadın, 1,844’ü çocuk olmak üzere toplam 5,279 kişi öldürüldü - bunlar sadece tespit edilebilenlerdi. Bu, öldürülen her üç kişiden birinin çocuk olduğu anlamına gelir! Güney Osetya'nın Oset nüfusunun toplam % 20'si katledildi.

1.588 konut ve 2.639 çiftlik binası yakıldı; 23.600 hektar ürün yok edildi. İşgalci Gürcistan makamları 32.460 baş sığır ve 78.485 küçük baş hayvanı çaldı. Gürcistan'ın komşu bölgelerinden gelen Gürcüler, Osetyalıların eski yerleşim yerlerine taşındı. Yaklaşık hesaplamalara göre, kayıplar 3 milyon 317 bin altın ruble oldu. Burada yaşayan tüm nüfus tamamen yok edildiğinden ve yakılan evlerinin küllerine geri dönecek hiç kimse kalmadığından, birçok yerleşim yeri hiç bir zaman yeniden inşa edilmedi.

1920'de "Sovetskiy Kavkaz" gazetesi Güney Osetya'dan gelen mülteci sayısı hakkında yeni veriler yayınladı: “**… Kuzey Osetya’ya ve bir kısmı da Kabarda’ya sığınanlar 50.000 kişiydi. Gazeteler, düşmandan kaçan bu**

insanların “dağ yollarında açlıktan ve sığınaktan yoksunluktan, halen daha kitleler halinde ölüyor” olduklarını bildirdi. Çocuğunun açlıktan can çekişmekte olmasını görmeye dayanamayıp önce çocuğunu uçurumdan aşağı atıp ardından da kendi atlayan anneler vardı. Halkın ıstırabının sonu yoktu ve hâlâ da sonu yok”.

Bolşevik hükümetinin kurulmasıyla 1921'de meydana gelen devrimci değişikliklere rağmen, Gürcistan toplumu alışkanlık edindiği acımasız sosyo-politik politikalarını savunmaya devam etti. Gürcistan'da Sovyet rejimi kurulsa da, yeni Gürcü komünist hükümetinin tüm varlığı boyunca Oset Soykırımı kınanmadığı gibi, asla tanınmadı bile.

Daha sonra ortaya çıktığı gibi, Sovyet Gürcistan’ı ortaçağ feodal ideolojisine ve yeni filizlenen nasyonel sosyalist “Demokratik Cumhuriyet”’e layık bir halefti.

Gürcistan'da Sovyet rejiminin kurulmasından sonra, Gürcistan'ın istisnasız olarak tüm komünist liderleri, 1918-1921 hükümetinin Osetlere karşı izledikleri düşmanca politikayı devam ettirdiler. Bu, SSCB'nin çöküşüne kadar devam etti, bunu Gürcistan'ın komünizm sonrası rejimleri takip etti ve bugün hâlâ bu ideolojiyi görüyoruz.

Daha önce de belirtildiği gibi, XX.Yüzyılın başlarındaki devrimci karışıklıklar, Rus İmparatorluğu'nu yok etti, görünüşte Rusya halklarının ulus inşasına yol açan sosyo-politik değişikliklerin önünü açtı.

Ancak Sovyet rejiminin ortaya çıkmasıyla Osetya iki kısma ayrıldı - Kuzey kısmı Rus SFSC’nin (Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti’nin) yetkisi altında kaldı ve Güney ise, Osetyalıların iradesine karşı idari bir kararla özerk bir bölge olarak Gürcistan Sovyet Cumhuriyeti'ne dahil edildi.

Bu durum, Gürcü yöneticilerin daha sonra "sessiz" veya "kültürel" soykırım olarak adlandırılan Oset halkına karşı politikalarını sürdürmelerine izin verdi.

1944'te Gürcüler, Osetya topraklarını ele geçirmek için yeni bir fırsat kazandılar. Kremlin'deki etkili lobi grupları olan Gürcü Bolşevikleri, Gürcistan Cumhuriyeti sınırını Kuzey Osetya'nın başkenti Vladikavkaz (Дзæуджыхъæу) yakınlarına taşıdı. Bolşeviklerin idari bir kararına uygun olarak, tüm Oset topraklarıyla Daryal geçidinin kuzey yamacı Sovyet Gürcistan'ına dahil edildi ve yakın zamana kadar işgal edildi.

Böylece, Osetlerin atalarının Orta Kafkasya'daki Osetya topraklarının büyük bir kısmı Gürcistan SSC'sinin bir parçası oldu. Bölgenin ele geçirilmesine kültürel genişleme de eşlik etti ve bunu yerli Oset nüfusunun asimilasyonu izledi. Bugün bu politikanın bir sonucu olarak, Oset unsurundan arındırılmış ıssız bölgeler var, böylece tarihi Alan yerleşim yerlerin yok edilmesi söz konusu.

1937-1938'in kötü şöhretli olaylarından Güney Osetya da payını aldı. 30'lu yılların sonundaki "planlı" kanlı baskıların bir sonucu olarak, Oset halkının en seçkin evlatları ortadan kaldırıldı. Sovyet rejiminin düşmanları ile mücadele kisvesi altında, tüm Oset aydınları katledildi; Gürcü çapulculara direnen ve isyancılara önderlik edenler vuruldu veya kamplara sürgün edildi.

1938'de Güney Osetya halkı, Kuzey Osetya'dakinden farklı olarak Gürcü alfabesi kullanmaya zorlandı. 1944 yılında Güney Osetya'da Oset okulları kapatıldı ve 1951'de resmî kayıt yönetimi Gürcü diline çevrildi. Böylece, Gürcü makamları ilk kez bir milleti eğitim ve kültür alanında bölme işini başardılar. Bu politika Güney Osetya'nın Gürcistan'dan ayrılıp bağımsız bir devlet haline geldiği 1990 yılına kadar devam etti.

80'lerin sonlarında, Sovyetler Birliği'nin çöküş arifesinde, faşizmin ruhu Gürcistan SSC'inde yeniden uyandırıldı ve Gürcü halkının eşsizliğini ve "Tanrı tarafından seçilmiş" bir halk olduğunu savunan ultra-radikal politikalar Gürcistan toplumunda popülerlik kazanmaya başladı. Dolayısı ile "Gürcistan Gürcülerindir!" sloganı XX. yüzyıl sonu - XXI. yüzyıl başındaki neo-nazi Gürcülerin ve hükümetlerinin eski şovenist ideallerinin ifadesi oldu. Gürcü olmayan herkes Gürcü topraklarında "misafir" ilan edildi ve en faşist olanları Gürcü olmayan ailelerin doğum oranlarının zorla düşürülmesini dahi savundular.

1920 Soykırımı'ndan yetmiş yıl sonra, tarih kendini tekrarladı. SSCB'nin çöküşünden sonra, Güney Osetya halkı dünün katilleriyle aynı devlette yaşamak istemedi ve geleceklerinde Kuzey Osetya'daki kardeşleriyle beraber Rusya ile birlikte olmak iradelerini ortaya koydular.

1989'da, Gürcü neo-Naziler, 1920'deki ataları gibi, Osetlerden iradelerini kendilerine teslim etmelerini talep ettiler, aksi takdirde Osetleri Gürcistan topraklarından "çöp misali süpürüp atma" sözü verdiler. Daha sonra ortaya çıktığı gibi, bu planlar sadece Osetler için değil, aynı zamanda Ruslar, Abhazlar, Ermeniler, Yunanlar, Azeriler, Ahıska Türkleri ve o sırada Gürcistan'da yaşayan diğer tüm ulusal azınlık mensupları için de geçerliydi.

23 Kasım 1989, Güney Osetya'nın modern tarihinde özel bir tarihtir. O gün, Gürcü milliyetçi hareketinin liderleri, binlerce kişi ile beraber Tiflis'ten Tsxinval'a bir "gözdağı yürüyüşü" düzenledi.

1989-1992'de Gürcistan, Güney Osetya'ya karşı 1920'den sonra ilk kez bir silahlı saldırı gerçekleştirdi ve O'nu askeri güçle fethetmeye çalıştı. Toplamda 2.000'den fazla kişi öldü, 3.500'den fazla kişi yaralandı ve 120'den fazla kişi kayboldu.

Yakılan köy sayısı 117'dir. Maddi kayıp 2005 yılı fiyatlarıyla 516 milyar ruble veya 17 milyar dolardan fazla olmuştur. Osetlerin katledildiği ve etnik temizliğe maruz kaldıkları Güney Osetya'dan 20.000'den fazla ve Gürcistan'ın iç bölgelerinden 100.000'den fazla Oset mülteci Kuzey Osetya ve Rusya Federasyonu bölgesine geçtiler.

Ağustos 2004'te, yeni Führerleri Saakaşvili'nin önderliğinde, Gürcistan yeni bir savaş başlattı ve ağır teçhizat ve toplarla silahlanmış düzenli birlikleri Güney Osetya'ya sevketti. Düşman birlikleri Oset savunmasını geçemedi, ancak Batılı ortakların yardımıyla ve NATO ülkelerinin katılımıyla Saakaşvili intikam için hazırlanmaya başladı.

Saldırgan Gürcü neo-faşist etkinliğinin doruk noktası Ağustos 2008'de Gürcistan ordusunun Güney Osetya'ya saldırması oldu. Oset nüfusunu tamamen yok etmek, Güney Osetya'yı Oset varlığından tamamen temizlemek ve Kuzey ve Güney Osetya'yı birbirine bağlayan stratejik açıdan önemli tünele ulaşmak amacıyla "Mıntıka Temizliği" adlı tam ölçekli bir cezalandırma operasyonu başlatıldı. Sonuçta, hüsrana uğradılar.

1918'den bu yana, hiçbir Gürcü hükümetinin 1920, 1989-1992 ve 2008 yıllarında Oset halkına karşı işlenen suçların sorumluluğunu kabul etmediğini vurgulamak isteriz. Bu hükümetlerin hiçbiri Güney Osetyalılar'ın, atalarının topraklarında, ulusal ve kendi kaderini tayin etme haklarını tanımadı.

Aksine, son 100 yılda birbirini takip eden her Gürcü hükümeti, devamlı olarak soykırım politikasının sürdürülmesi için gereken koşullar yaratmayı amaçlayan tedbirler almıştır.

Geçtiğimiz 100 yıl boyunca Gürcü liderliğinin ve birbirini takip eden hükümetlerin, Güney Osetya ve Gürcistan'da yaşayan Osetlere karşı "kültürel

soykırım" politikasını durdurmamakla kalmayıp aynı zamanda hedeflerine ulaşmak için üç kez askeri güç kullandığının da altını çizmek gerekir. Cezadan muaf olma her zaman yeni suçlar doğurur!

Bu eylemler, 26 Kasım 1968'de kabul edilen BM'nin "Savaş Suçları ve İnsanlığa Karşı Suçlar Bakımından Kanuni Sınırlamaların Uygulanmayacağına Dair Sözleşme"'sinin madde ve hükümlerine tam olarak uyar.

Yüz yıl önce işlenen Oset Soykırımı ve müteakip tekrarları insanlığa karşı suçlar olarak nitelendirilir. 11 Aralık 1946 tarihli BM Genel Kurulu'nun 96 (I) Sayılı Kararı, soykırımın uluslararası hukuku ihlal eden ve tüm uygar dünyanın kınadığı bir eylem olduğunu ve Birleşmiş Milletler'in ruhuna ve amaçlarına aykırı olduğunu belirtmektedir.

Soykırım suçunun önlenmesi ve cezalandırılmasına ilişkin 9 Aralık 1948 tarihli BM Konvansiyonu'nun III. Maddesi aşağıdaki eylemleri cezalandırılabilir olarak tanımlamıştır: soykırım; soykırım yapmak için komplo kurmak; soykırım yapmaya yönelik doğrudan ve aleni tahrik; soykırım yapmaya teşebbüs; soykırım suç ortaklığı.

Sözleşme ayrıca, soykırım yapan veya Madde III'te sayılan diğer eylemlerden herhangi birinin faillerinin, anayasal olarak sorumlu yöneticiler, kamu görevlileri veya özel kişiler olmasına bakılmaksızın cezalandırılacağını belirtir.

Bu ve diğer uluslararası hukuk hükümleri doğrultusunda 20 Eylül 1990 gibi erken bir tarihte, Güney Osetya'nın meşru kurumu olan Güney Osetya Halk Temsilcileri Sovyeti, 1920 olaylarını Oset halkına karşı bir soykırım olarak nitelendirdi ve aşağıdaki hükümlerin olduğu özel bir kararı kabul etti:

1. 1918-1920 olaylarını Güney Osetya halkının ulusal kurtuluş mücadelesi olarak tanımak.

2. "Demokratik" Gürcistan'ın önderliğinin 1920'de Oset halkına karşı eylemlerini soykırım olarak tanımak.

1920 yılında soykırım mağdurlarını anmanın Oset halkının tarihsel hâfızasındaki hayâti önemi göz önüne alarak, Güney Osetya Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı Anatoliy Bibilov, Oset Soykırım Kurbanlarını Anma Günü'nün ihdas edilmesine dair Kararname'yi imzaladı. Bu anma her yıl 20 Haziran'da yapılacak. Bu günde, Oset Soykırım Kurbanlarını Anma Günü'ne adanmış anma faaliyetleri ülke çapında, yurtdışındaki Güney Osetya Büyükelçilikleri ve Temsilcilikleri'nde gerçekleştirilecek.

Gürcü neo-Nazizmi bugün bile yaşamaktadır! 2008'de Güney Osetya halkı demir iradesiyle kendi topraklarında hükümrân olma arzusunu, kendi geleceğini belirleme iradesini gösterdi ve Gürcü faşizmini parçalayıp attı. Osetya, inanılmaz zorluklardan büyük fedakarlıklar göstererek geçti ve büyük bedeller ödeyerek tüm dünyaya iyi bir gelecek ve paha biçilmez bir özgürlük hakkı olduğunu kanıtladı.

Ağustos 2008'de Güney Osetya Cumhuriyeti'nin bağımsızlığının Rusya Federasyonu tarafından tanınması, Gürcistan'ın ilhakçı hırslarının ve saldırganlığının nüksetmesini engelledi, Alanlar'ın Kafkasya'da yeniden devlet kurmalarının önünü açtı ve devlet kurma süreçlerini geri dönüşü olmayan hale getirerek tarihi bir adaletsizliği giderdi.

Devlet'in Hükümeti ve Halkı adına, Güney Osetya Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı aşağıdakileri makamlara seslenmeye yetkilidir:

- Birleşmiş Milletler,

- Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı,

- Avrupa Konseyi,

- Avrupa Parlamentosu,

- Dünya Parlamentoları ve Hükümetleri,

- Uluslararası topluluk,

Çağrımız şudur:

1. Güney Osetya'daki barışçıl Oset nüfusunun soykırımını gerçekleştiren 1918-1920 Gürcistan Hükümeti’nin halefi olarak mevcut Gürcü Hükümeti’ni kınayın ve uluslararası yargı önüne çıkarın.

2. Mevcut Gürcü Hükümeti’ni Bolşevik Gürcistan'ın ardılı ve 1989-2008 komünizm sonrası dönemde Güney Osetya'nın sivil nüfusuna karşı işlenen suçların suç ortağı olarak kınayın ve uluslararası yargı önüne çıkarın.

Kimse unutulmadı. Hiçbir şey unutulmadı.

İnsanlığa karşı işlenen suçlar için herhangi bir yasal zamanaşımı yoktur!

Güney Osetya Cumhuriyeti
Tsxinval, 20 Haziran 2020

ОГЛАВЛЕНИЕ

Обращение
Министерства иностранных дел Республики Южная Осетия
к Правительствам иностранных государств
в связи с 100-летием геноцида осетин

1. На осетинском языке 4
2. На русском языке 20
3. На английском языке *(перевод С.Ю. Тадтаев, М.В. Уалыты)* 35
4. На арабском языке *(перевод Джабаг Кабло)* 49
5. На испанском языке *(перевод М.В. Уалыты)* 58
6. На китайском языке *(перевод Р.С. Бязров)* 69
7. На французском языке *(перевод Н.А. Мохаммад)* 80
8. На грузинском языке *(перевод М.И. Джиоева)* 95
9. На немецком языке *(перевод И.Г. Пухаева)* 115
10. На персидском языке *(перевод М.К. Сохиева)* 129
11. На турецком языке *(перевод Бурхан Хоситы)* 141